Raftul Denisei

Rick Moody

Furtuna de gheață

roman

„Remarcabil, îndrăzneț, superb!"
Jeffrey Eugenides

HUMANITAS fiction

În America anilor '70, revoluția sexuală lovește în plin, scandalul Watergate inflamează spiritele, vinovățiile Războiului din Vietnam își desfășoară scenariul posttraumatic. Două familii vecine trăiesc o adevărată agonie a normalității, fie și ca pojghiță, în weekendul de Ziua Recunoștinței. Câțiva adolescenți experimentează tot ce se poate experimenta: sex, droguri, alcool, sinucidere, electrocutare, în timp ce părinții lor iau parte la o „petrecere-cu-chei" – o noapte orgiastică, de revoltă surdă împotriva ordinii moștenite, care degenerează în tragedie. Tabuurile sar în aer, iar ceea ce lasă în urmă e deziluzie, durere, haos. Ben Hood are o aventură grotescă, întâmplătoare, cu Janey Williams, vecina de cartier. Elena, soția lui, citește cărți de psihologie practică și trăiește un interludiu sexual ratat cu Jim Williams. Wendy Hood, în vârstă de paisprezece ani, experimentează lesbianismul, pierderea virginității și tăișul lamei. Paul Hood, pasionat de benzi desenate, e un *junkie*, un „terminat" cu coșmaruri homofobe, care se salvează din pură întâmplare. ***Furtuna de gheață*** amintește de romanele lui Updike, dar se deosebește de ele prin atmosferă: o tristețe energică, dospind de sexualitate refulată. Însă lui Rick Moody nu-i lipsește umorul, după cum romanului său nu-i lipsește catharsisul.

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

RICK MOODY

Furtuna de gheață

Traducere din engleză și note de
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU

Redactor
ALEXANDRA RUSU

RICK MOODY
THE ICE STORM
Copyright © 1994 by Rick Moody
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. — CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOODY, RICK
Furtuna de gheață / Rick Moody; trad. din engl.
de Constantin Dumitru-Palcus. – București: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-253-0

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Lui Hy,
Peggy,
Meredith
și Dwight

I

Așadar, dați-mi voie să vă prezint această comedie despre o familie pe care am cunoscut-o în anii adolescenței. Am și eu un rol în povestea asta, așa cum se întâmplă întotdeauna cu bârfitorii, dar o să vă dau mai multe detalii pe parcurs.

Mai întâi: camera de oaspeți, cu acea neglijență ordonată a tuturor camerelor de oaspeți. Benjamin Paul Hood – tatăl, în cele ce urmează – în camera de oaspeți. În casa lui Janey și Jim Williams, aflată pe aceeași stradă ca și locuința confortabilă a lui Hood. În cea mai agreabilă și mai calmă, în aparență, dintre suburbii. În cel mai prosper stat din nord-est. În cea mai îmbelșugată țară de pe pământ. Ziua Recunoștinței abia trecuse, fiind iute dată uitării. Mai erau trei ani până la acea isterie comercială, bicentenarul.

Nu exista robotul telefonic. Nici apeluri în așteptare. Nici identificarea apelantului. Nu existau compact-discuri sau discuri laser, nici holografie, televiziune prin cablu sau MTV. Nici cinematografe multiplex, procesoare de text, imprimante laser sau modemuri. Nici realitate virtuală. Nici vorbă de marea teorie unificatoare sau abonamente la companii aeriene, motoare cu injecție sau turbo, sindrom premenstrual, centre de reabilitare sau Copiii Adulți ai Alcoolicilor. Nici codependență. Nici punk rock, nici post-punk, nici hardcore sau grunge. Nici hip-hop. Nici Sindromul Imunodeficienței Dobândite, nici Virusul Imunodeficienței Umane sau misterioasele boli asemănătoare cu SIDA. Nici viruși de computer. Nici clonare, inginerie genetică, biosfere, fotocopiere color sau copiere desktop și, mai ales, nici

vorbă de transmisii de date prin fax. Fără perestroika şi fără Piaţa Tiananmen.

Multe ţineau de trecutul recent. Jimi Hendrix, Janis Joplin şi Jim Morrison ţineau de trecutul recent. Patru morţi în Ohio[1], unul în Altamont[2]. Nixon expediase arme către Israel pentru războiul din '72, dar s-o luăm încet, încet. Convorbirile de Pace de la Paris trenau; Kissinger devenise secretar de stat – în septembrie. (În 1972, nu s-a acordat Premiul Nobel pentru Pace.) China fusese primită în ONU; Nixon se dusese acolo în vizită.

În trecutul recent, clădirile de la Columbia şi Berkeley şi celelalte fuseseră deja ocupate şi abandonate. Acum Abbie Hoffman[3] se ascundea de autorităţi. Acum Jerry Rubin scria pentru *New Age Journal.* Angela Davis fusese achitată. Membrii trupei Beatles înregistrau albume solo. Războiul din Cambodgia neutră se încingea. (Khmerii Roşii aveau să cucerească Phnom Penh-ul. Lon Nol urma să fie în curând detronat.)

Criza energetică era în plină derulare. Rose Mary Woods[4] tocmai *ştersese din greşeală* optsprezece minute şi jumătate dintr-o conversaţie care urma să constituie probă la proces. (Casa Albă a dat publicităţii o fotografie: Woods ridicând receptorul telefonului în vreme ce, cu un gest absent, apăsa cu piciorul pedala de ştergere.)

Totuşi, nimic din toate astea – nici scandalul Watergate şi paleta lui de ipocrizie, coerciţie şi spionaj, nici *Pescăruşul Jonathan Livingston,* care tocmai fusese ecranizat, nici analiza tranzacţională sau terapia Gestalt – nu tulbura mintea sangvină şi raţională a lui Benjamin Hood. Hood

---

1 Patru studenţi protestatari au fost ucişi de Garda Naţională din Ohio în 1970.

2 Localitatea în care, în 1969, a avut loc un concert Rolling Stones soldat cu numeroase violenţe.

3 Anarhist, activist social şi politic american, fondator al Partidului Internaţional al Tineretului („Yippies"), alături de Jerry Rubin.

4 Secretara personală fidelă a lui Richard Nixon.

își aștepta fericit amanta. În camera ei de oaspeți. În acele vremuri întunecate.

Billy Jack era cel mai popular film al anului.

Cu mișcări imperioase, Janey Williams părăsise camera de oaspeți ca să-și fixeze diafragma. Cu mișcări imperioase. Cu o nuanță subliminală, insinuantă, de ceva ce aducea a resentiment. Era nota stridentă din cântecul suav al întâlnirii lor amoroase, dar Hood n-o remarcă. În mintea lui era următorul gând: cu toate inovațiile astea, când era atât de simplu să folosești pilula contraceptivă, iar steriletul era cât se poate de sigur, de ce să persiști în folosirea acelui tampon de cauciuc?

Ei bine, întârzierea sporește plăcerea, lăsând să se nască fantasme lubrice și agreabile.

Plapuma din flanel ecosez de pe patul din camera de oaspeți era răvășită de recenta încleștare a copiilor din vecini. O încleștare amoroasă, își zise Hood, o hăituială și o pipăială de adolescenți. Draperiile diafane, albe, din camera de oaspeți atârnau fără vlagă, ca bretonul unei școlărițe triste. Sertarele comodei erau goale, afară de-un bulgăre de naftalină care se rostogolea de colo-colo și o cutie veche cu canule de unică folosință. Mobila din camera de oaspeți îi amintea lui Hood – în timp ce deschidea și închidea la loc sertarele – de piesele disparate de butaforie din studiourile de televiziune. Erau lucruri urâte și trecătoare. Carpeta mițoasă, de exemplu, avea culorile muștar și verde de pădure. Ascundea rămășițe de brânză și firimituri de biscuiți insipizi. Se poate ca vinovat pentru lucrul ăsta să fi fost chiar el. Căci mai avusese o întâlnire cu Janey.

Pe măsuța de lângă pat, o sticlă perfectă de votcă finlandeză perfectă strălucea perfect. Fusese în casa asta de-o sută cincizeci de ori, de când soții Williams se mutaseră aici. De-o sută cincizeci de ori căutase acest refugiu, refugiul camerei de oaspeți. Era recunoscător și totodată rușinat. Își dorea să fi rămas în capătul străzii, acolo unde locuia. Dar era neajutorat când îl apuca mâncărimea. Aceasta era una dintre

explicațiile pe care le avea. Se simțise singur chiar și în brațele soției lui, singur în mulțime, singur în timpul ședințelor, singur în timp ce arunca mingi de tenis câinelui, singur când juca *Operation* cu copiii lui. Se simțise singur în timpul conversațiilor de navetiști, singur în timpul discuțiilor intime cu vechi colegi de facultate, din aceeași frăție. Tatăl lui, care trăia singur în New Hampshire, îl făcea pe Hood să se simtă singur. Peisajul aspru de noiembrie îl făcea să se simtă singur. Doar Janey, din motive pe care Hood era puțin probabil să le analizeze, îl distrăgea de la această izolare. Era conștient că are de-a face cu o situație temporară, dar se simțea îmboldit s-o exploreze.

Era mai mult de-atât. În oglinda de deasupra comodei, arăta bine pentru patruzeci de ani. Aproape patruzeci... în martie, la anul. Ia stai un pic. Pielea îi era întinsă peste ditamai burtoiul. Ca și cum cineva întinsese un ambalaj contractil de celofan peste tânărul Benjamin Hood, cu carnea flască încă de pe-atunci. Arăta șifonat și plin de pete. Avea nevoie de o peliculă de luciu. Părul îi cădea. Îl purtase scurt toată viața – de fapt, nu-l văzuse niciodată –, iar acum dispăruse. Ochelarii stăteau cocoțați pe nasul lui mic și coroiat ca un copac ramificat și uscat pe un afloriment de granit. Ochii lui minusculi aveau culoarea antigelului. Ei da, era respingător la vedere. Semăna cu un patron de firmă funerară îmbătrânit în funcție sau cu un vânzător șarlatan de proprietăți cu vedere la mare. Știa asta. Încerca să-și compenseze defectele prin bunătate și fidelitate. Încerca.

Erecția lui slăbea. Tocmai acum. Arma lui de persuasiune bătută-n pietre scumpe se topea acolo unde fusese mai îndrăzneață, în dreptul boxerilor.

Cândva, visele sale fuseseră cântece. Se visa un baladist al făgăduinței și oportunității. Subteranele industriei financiare erau ale *lui.* Cândva fusese ca o iepșoară înaintea primei curse, ca un cadet înaintea invaziei. Avansase în direcția viselor sale. Dar, prin 1973, dorința îl surprindea în momente cât se poate de nepotrivite: în timpul transmisiilor televizate

ale masacrelor din Asia de Sud-Est, în timpul meciului-revanşă dintre Joe Frazier şi Cassius Clay, când Archibald Cox[1] a fost concediat, când Thomas Eagleton a recunoscut că fusese supus unui tratament cu electroşocuri[2].

Hood nu se afla aici, în camera de oaspeţi, pentru că se parfuma, pentru că era voios sau pentru că răspândea bună-dispoziţie. După părerea lui, se afla aici fiindcă atingerea sa putea fi crudă. Era masculin, magic şi mistic. Era un spadasin. Janey Williams îi scosese la iveală aceste calităţi. Să ai o amantă e ca şi cum ai descoperi, ca agnostic, consolările oferite de religie. E ca şi cum ai avea o cădere nervoasă şi ai bea o tărie chiar în clipa în care ceasul bate ora patru. Nu simţea nici o nevoie să sondeze noi căi de a face amor acum că ieşise din starea de renunţare la dragoste. Nu era câtuşi de puţin nevoie să-şi manifeste *latura feminină.* Prefera poziţia clasică. Janey îl dorea aşa cum era. (Şi îi auzea acum paşii coborând scara. Poate căuta o bomboană, ca să i-o strecoare în gură în timp ce făceau dragoste.)

Aşadar, avea puţină încredere. Puţină încredere nu era cine ştie ce, dar era ceva. Încrederea nu-l copleşise niciodată. Hood era plin de angoase. Şi de spaime. Orice schimbare a mediului înconjurător – falimentul firmei Bob's Stationery din oraş, spre exemplu, sau mutarea lui Bruce Abrams la cine ştie ce filială îndepărtată a firmei Shackley and Schwimmer – îl umplea de angoasă. Micile eşecuri ale vieţii îl aduceau, inexplicabil, în pragul lacrimilor, deşi reuşea întotdeauna să se tragă înapoi de pe buza acelei prăpăstii. Reuşea să vadă că dorinţa devenise un lucru subtil şi straniu în toţi anii

1 Procuror special în cazul Watergate, A. Cox a fost concediat în 1973, la cererea lui Richard Nixon, iritat de insistenţa cu care procurorul cerea înregistrările audio secrete de la Casa Albă.

2 În 1972, Eagleton a candidat din partea democraţilor la postul de vicepreşedinte al Statelor Unite, împreună cu George McGovern (pentru preşedinţie). Recunoaşterea tratamentelor la care a fost supus a atras retragerea sa din cursa electorală.

scurși. Dorința nu mai avea ca obiect sânii mari, în bustiere Cross Your Heart. Acum se născuse vânătoarea de confort.

Acesta era probabil momentul potrivit ca să-și prepare o băutură.

Din pricina anxietății, suferea de următoarele: o eczemă ușoară, care i se întindea pe tot corpul, mai ales iarna, și-i colora pielea într-un portocaliu pestriț; hemoroizi, fiindcă nu avea un bun tranzit intestinal decât după o zi liniștită la serviciu, ceea ce i se întâmpla rar în ultima vreme; ulcer duodenal, pe care-l trata cu doze generoase de antiacide și consumând cu precădere alimente *albe* (orez, terci de ovăz, cereale fierbinți *Cream of Wheat*, cartofi, când și când câte-un pahar cu lapte sau o bucată de brânză); umflături ale picioarelor despre care credea că sunt manifestări ale gutei; mărirea sesizabilă a ficatului și pancreasului; și afte.

Cel mai mult suferea din cauza aftelor. Însuși instinctul de supraviețuire al celulelor sale părea să fi cedat în pliurile moi ale gurii. Celulele din acea zonă nu mai aderau una la alta; deschideau crăpături și le lăsau deschise. Aftele îl chinuiau permanent pe Hood. Adesea i se întâmpla să aibă două, trei pe săptămână. De câteva ori, avusese mai mult de o duzină *în același timp*. Cele mai memorabile asemenea ocazii au fost: (1) în al doilea an petrecut la internat, (2) în săptămânile de colegiu de după despărțirea de Diana Olson, înainte de a începe să iasă în oraș cu colega ei de cameră, acum soția lui, Elena O'Malley, și (3) în timpul Postului Mare din 1971, când renunțase la tutun, cofeină și alcool.

Benjamin Hood se considera un recordmen printre cei afectați de afte bucale. Avea afte pe buze, în fundul gâtului, pe limbă. Avea unele lungi și înguste pe gingii, care arătau ca niște canale de irigație.

Citrice, ketchup, condimente – toate erau contraindicate. La fel și actul vorbirii.

Da, în spatele acestei afecțiuni era un imbold tainic, pe care Hood putea să-l deslușească. Imprecizia discursului, cu improvizațiile și invențiile lui riscante – cel mai bine era

să se scutească pe sine și pe aftele sale de toate conversațiile regretabile. Oare nu renunțase în tinerețe la cariera de crainic radio pentru lumea mai concretă a analizei financiare? Oare nu limbajul, cu sentimentul pe care i-l dădea, de rudă vitregă, îi rănise în halul ăsta gura?

Ridicol. Își amintea de prima aftă, apărută cândva în toiul celui de-al Doilea Război Mondial și care n-avusese nimic de-a face cu vorbitul în clasă sau cu a fi văzut fără a fi auzit. Absolut nimic de-a face cu vorbitul. Descendența lui de yankeu, asta era. Născut dintr-un lung șir de fermieri care petreceau după-amiezi întregi pe verandă fără să adreseze un cuvințel celor apropiați, dintr-un lung șir de yankei care erau în stare să invite orice necunoscut în casa lor de Ziua Recunoștinței și să se întindă la vorbă, nu o dată.

Pur și simplu nu avea chef să vorbească.

Unde era Janey? Trecuse de patru. Se lăsa amurgul. Anxietățile începeau să vocifereze înăuntrul lui. Leacurile pentru afte, leacuri de șarlatan, genul de chestii mistice amerindiene pe care i le-ar fi putut sugera soția lui – lecitină, culturi de bacterii din iaurt, vitamina B12 în doze mari, alune, citrice, rugăciuni la Sfântul Cristofor. Le enumeră pe toate în timp ce evalua creșterea, în tranzacțiile lejere, a acțiunilor de divertisment pe care le avea de analizat pentru Shackley and Schwimmer.

Soții Williams se mutaseră aici cam în perioada în care fiul său, Paul, plecase la școală. Cu trei ani în urmă? Copiii familiei Williams – Sandy, treisprezece ani, și Mikey, paisprezece – erau puțin mai mici decât Paul și Wendy, care aveau șaisprezece, respectiv, paisprezece ani, însă oricum erau cu toții prieteni. Ceea ce nu însemna că Hood era de acord cu asta. Copiii lui Janey nu erau o companie potrivită pentru ai lui. Mike era un băiețel șters, cu un aer sinistru, grațios ca o bâtă de baseball din aluminiu. Iar Sandy era de-a dreptul înfricoșător. Un cinic intrigant și reticent. Sandy vindea răspunsuri incorecte la testele de mate doar așa, ca să se distreze. La maturitate, avea să dețină una din prăvăliile alea unde

găseai microfoane pentru interceptări telefonice, telescoape de mare precizie și alte dispozitive de supraveghere. Avea să se-apuce de băut și să-i urmărească pe vecini masturbându-se.

Jim Williams, tatăl lor, nu făcea nimic deosebit. Munca lui consta întru totul în țeserea unor planuri de investiție imature, din categoria celor care impuneau suspendarea benevolă a neîncrederii. Williams se număra printre primii investitori în afacerea fulgilor de polistiren expandat folosiți la ambalarea obiectelor fragile și a dispozitivelor video cu care marii atleți puteau să-și analizeze singuri performanțele. Mai ales cu acest produs, Williams părea să fi *definit o nevoie*. Asimilase cu entuziasm chestiile învățate la școala de business. Aparatul video îi generase atât capital, cât și notorietate. Williams aducea acasă atleți faimoși, ca Seaver și Koosman, ca să-i cunoască pe băieții lui. Puștimea din cartier bântuia pe stradă, pe bicicletele Schwinn Typhoon cu șa în formă de banană, ca să urmărească evoluția superstarurilor.

Lenea profesională a lui Williams nu părea să deranjeze pe nimeni în afară de Benjamin. Hood credea în călăreții aspri de descendență New Haven, în acei cavaleri căutători ai Sfântului Graal, legendari capi de familie a căror dominație era marcată mai ales, chiar dacă nu în întregime, prin intimidare. Jim Williams, pe de altă parte, și-a cumpărat șervete Marimekko. A mai cumpărat un pat cu saltea cu apă și un sedan Cadillac. Avea temperament de golden retriever – genul bălos, dar simpatic –, însă, în același timp, era un mincinos, un colportor de povești pescărești. Așa cum povestea chiar el, Williams navigase prin apele învolburate ale anului 1973 și i se păruse că-s doar niște vaduri pitorești. Nu avusese niciodată ghinion. Nu avusese niciodată o zi proastă.

Dar crima lui de căpătâi era faptul că nu-și prețuia nevasta.

Jim Williams. Un ins cumsecade.

Votca era un catalizator al acestei litanii răzbunătoare. Hood se uita la pantalonii atent împăturiți, la puloverul din lână în carouri – erau așezate pe fotoliul de răchită de sub

fereastră –, și se întreba dacă n-ar fi mai bine să se îmbrace, poate că Janey ar fi vrut să-l poată dezbrăca din nou, până la piele. *Poate că asta era. Ca un fel de joc erotic. Firește.* Ca adolescenții care vin la o partidă de pocher pe dezbrăcate purtând treisprezece straturi de haine. Hood nu s-ar fi convertit la nudism – oricum nu erau plaje de nudiști în Fairfield County –, dar îi plăcea jocul.

Nu se cădea niciodată să-ți compari soția cu amanta, pentru că soția câștiga întotdeauna, așa cum clasicii erau mai buni, așa cum primele piese de jazz aveau nuanțe pe care nici un alt cântec nu le avea. Totuși, efemerele refrene îl bântuiau pe Hood. Uneori, ele articulau un întreg sezon de necazuri la birou. Alteori, tristețea unei căsnicii aflate în impas. Singurătatea lui. Pe urmă, viorile se amplificau în pasajul de legătură și, până la urmă, cântecele alea nu mai erau chiar așa de rele. El și soția lui se potriveau foarte bine, zău așa. De exemplu, în renunțarea cu desăvârșire la orice contact intim. Nu mai făceau dragoste. De aproape doi ani, nici nu le mai trecuse prin minte.

Familia, ce încrengătură de legături putrede! Stalin lua copiii de la părinții lor și îi creștea ca pe niște apărători ai statului. Iubirea, conform preceptelor din cărticica roșie a lui Mao, nu era un pretext pentru a procrea. Aceste abordări ale problemei nu erau chiar așa de îngrozitoare. Aici, în nord-est, poți să fugi cu amanta și totuși să-ți iubești nevasta. Pentru că încă n-ai apucat să-ți oblojești amanta bolnavă, iar ea nu te-a văzut plângând într-o criză de furie sau lovindu-ți băiatul. Și n-a ajuns să se plictisească ascultându-ți cele două luări de poziție filozofice precar articulate (și anume că o perioadă petrecută în slujba națiunii clădește caracterul și că nici un bărbat n-ar trebui să mai predea vreodată la un liceu), nici nu ți-a descoperit întâmplător ura ascunsă față de anumite grupuri etnice. Cu timpul totuși, ea și soția ta ajung să semene – poate chiar se împrietenesc. Atunci te îndrăgostești de o nouă amantă.

Elena fusese timidă, frumoasă, stoică și sclipitoare. Știa asta așa cum știa că anumite filme erau nemaipomenite fiindcă le adorase în tinerețe. Acum, chiar dacă adormea în timp ce aceleași filme rulau la televizor, încă le iubea. Elena fusese o femeie timidă, sclipitoare, frumoasă și cu care era imposibil să vorbești.

La o petrecere din 1956, la care cânta o trupă acceptabilă de jazz, cu un toboșar celebru de prin partea locului, o petrecere în timpul căreia conversația lâncezea și se împiedica și nimeni nu părea să calce pe podea la momentul potrivit, iar Benjie Hood își îneca în băutură regretele pricinuite de eșecul relației sale amoroase cu Diana Olson – fata era în aceeași încăpere și dansa cu un alt tip –, în vreme ce amestecul de ploaie rece și fulgi de zăpadă se abătuse asupra întregii regiuni din jurul Bostonului, Hood își împăturise mai întâi haina de la costum. Poate că nu chiar de seara aceea își aducea el aminte acum, poate că erau doar poveștile despre seara aceea, însă oricum se atașase de acele povești. Le spunea și le tot spunea.

Elena părea să fi recunoscut în el ceva din prima clipă, își zisese el, și era ceva ce nu-i plăcuse. Asta o întărâtase. Tot ce ascundea Hood – remușcări, afte, lipsa aptitudinilor sportive – era transparent pentru Elena. Poate că auzise câte ceva de la Diana.

Ritualurile complicate ale civilizației s-au îndepărtat de el, lăsându-l de îndată descoperit în fața grijii ei. N-o putea ascunde. De prea multe ori se mutase de la o școală elementară la alta. Căzuse de pe un pod de cale ferată în apele repezi ale unui râu, pe când era purtat în brațe de tatăl său. Aproape că se înecase. Părinții lui se despărțiseră urât. Îi spusese toate astea. Nu-și mai amintea ce poveste invocase. Nu-și mai amintea prea bine amănuntele, exceptând o cameră întunecoasă, plină de fum, căldura țesăturii de tweed, excesul de zel al toboșarului, ritmul accelerat al unei noi idile.

„Ar trebui să citești..." au fost primele cuvinte pe care i le adresase Elena. Nu știu ce autor mistic. Emanuel

Swedenborg. Sau Madame Blavatsky. A spus-o zâmbind frivol, așa cum alții ți-ar face cu ochiul și ar spune „Frumoasă cravată!" A urât-o pentru asta; a urât-o pentru că îi invocase un nume. Dacă Elena ar fi fost bărbat, Hood i-ar fi scuipat votca în față. Cu toate astea, era adâncit în conversație, trăncănind ca bețivii. Vorbind din nou despre podul acela de cale ferată. Nu se simțea în largul lui alături de ea și asta a părut să fie o condiție de la bun început.

Ceilalți membri ai frăției treceau întâmplător pe-acolo, intrând și ieșind din discuție. Dansurile treceau. Solouri lungi de clarinet. Toboșarul le smulgea aplauze tuturor. Toboșarul se arunca asupra tobelor ca și cum povestea acelei seri, povestea acelei petreceri, era responsabilitatea lui. Ca și cum voia să se asigure că trece prin fiecare stare de spirit a percuției, prin fiecare culoare tonală, înainte ca seara să se încheie. Era o cursă împotriva măsurilor muzicale. Orice se putea întâmpla în lume, îi spunea Hood viitoarei lui soții. Profituri și pierderi. Comunism și capitalism. Nu avea nici cea mai mică importanță. Putea să fie admis în programul de perfecționare de la Chase Manhattan sau First Boston Bank sau putea să fie respins. Crestăturile de pe un harpon de vânat balene, decăderea nord-esticilor, plictiseala din timpul vânătorii de rațe – nu se putea decide asupra cărui subiect să-și dea cu părerea mai întâi. Tot ce conta era o mașină trăsnet și o fată căreia nu-i era teamă să poarte pantaloni largi și să fumeze.

Elena n-a spus nimic. Era la fel de ușor de „citit" ca un tratat german de teologie. Dar nici nu l-a mustrat. N-a pomenit nimic despre greutatea lui și nici nu i-a ciufulit părul. I-a frânt inima până la urmă, prin felul cum stătea acolo și asculta, în vreme ce el turuia întruna despre lucruri pe care nu voia să le spună.

Așa a priceput Hood că dragostea e apropiată de îndatorare. Pentru reglarea acestei datorii, el s-a căsătorit cu Elena O'Malley. Familia a fost o idee nefericită pe care a îmbrățișat-o pentru că, în vremurile acelea, nu existau alte

idei. Era graniţa unui mic univers şi nimeni nu ştia ce se află dincolo de ea. Ani întregi au fost seri în care monotonia căsătoriei îl uluia, în care simpla repetiţie îl liniştea aşa cum nu mai reuşise nimic altceva vreodată. Apoi, această perioadă s-a încheiat. Avea doi copii, o casă şi o maşină de tuns iarba, un *station-wagon* Pontiac, cu imitaţie de furnir din lemn pe părţile laterale, un Firebird nou şi un labrador retriever pe care-l chema Daisy Chain.

Îşi iubea soţia şi copiii şi ura tot ce le dovedea existenţa. Gălăgia copiilor şi liniştea înfiorătoare de după, care prevestea – întotdeauna, de fiecare dată – spargerea vreunui suvenir de familie sau vreun accident, îi storceau viaţa din el, puţin câte puţin. Nu scăpa nici o clipă de griji. Fiul său, Paul, se scobise în năsuc şi-şi dusese ostentativ mâna între picioare, în public. Fiica lui îşi arătase părţile intime unui băiat la clubul sportiv. La salariul pe care-l avea, orice viaţă era posibilă, dar asta era cea pe care-o ducea. Trecuseră şaptesprezece ani de când o cunoscuse pe soţia lui, iar peste alţi şaptesprezece, va fi în 1990, iar fiul lui va împlini treizeci şi trei de ani, în vreme ce el va avea cincizeci şi şase. Până nu demult, crezuse că vârstnicii se născuseră aşa, lipsiţi de noroc. Acum ştia cât de lină era acea transformare. Fiul lui va fi acolo, ca să-i aducă aminte. În 1996, Paul va avea vârsta lui actuală, treizeci şi nouă de ani, în vreme ce el va avea şaizeci şi doi, cât avusese mama lui atunci când murise. Soţia lui va avea şaizeci de ani şi va fi remarcabil de scheletică. Se va duce în mod regulat la biserică.

– Janey!

Hood îşi puse pe umeri cămaşa elegantă, de culoarea somonului, cu vârfurile gulerului prinse cu nasturi. Băgă în buzunar o balenă de guler rătăcită. A cui? A lui? Într-o mână, sticla, în cealaltă, paharul cu băutură. Votca. Un porumbel îndurerat se tânguia în spatele casei. O maşină trecu pe Valley Road. Hood era trist. Deschise uşa. În capul scării, o strigă pe nume. Janey îl asigurase că nu era nimeni acasă, că Mikey şi Sandy îşi petreceau noaptea cu nişte prieteni –

comițând acte de vandalism, probabil, sunând la ușile oamenilor și rupând-o la fugă –, iar Jim era plecat în oraș pentru o săptămână. Totuși, lui Hood i se păru că aude niște voci.

Se întoarse iute în camera de oaspeți și se așeză în fotoliul incomod din răchită. Își trase fermoarul la pantaloni și-și puse ciorapii în picioare.

Se căsătorise cu Elena, avuseseră copiii în '57 și '59, schimbaseră case și schimbaseră mașini. Ca să-și permită mașina de familie, Corvair, în '63, Hood fusese obligat să dea la schimb Jaguarul pe care-l avusese în colegiu. Acum totul se baza pe criterii economice. Sau poate că îi scăpase subtilitatea sentimentului care se ascundea sub criteriile economice. Dincolo de matematică. Câștiga 48 000 de dolari pe an, în afară de prima anuală. Veniturile din acțiunile deținute de Elena, 3 600 de dolari; veniturile din propriile investiții, majoritatea păguboase, ceva mai puțin. Conturi de economii. Venituri comune. Alocație de masă la școala publică. Ambarcațiune cu motor. Asigurare de viață. (Tatăl lui vânduse asigurări.)

De-atunci, își tot dorise o altă mașină sport. Iar primii muguri adulterini au înflorit chiar în zonă. Mai banal de-atât nici că se putea. La drept vorbind, o agățase la petrecerea de Crăciun de la birou. Pe femeia aia. Nu la petrecerea de Crăciun pentru familiști, la care îi ducea pe copii când erau mici, ci la o petrecere între birouri.

Beția dădea evenimentului o aură de necesitate, un aer de teamă și nevoie. Simțea că *trebuie* să-i spună lucruri superficiale și plictisitoare femeii aceleia. N-a fost nimic surprinzător în felul în care i-a complimentat *balcoanele* și *poponețul*. S-a coborât în vulgaritate așa cum un uliu se aruncă asupra unei hălci de carne putredă. S-a ghiftuit cu propria stare de disconfort. Și-a vărsat pe el un pahar de vin, în timp ce încerca să danseze rock'n-roll, pata de pe cămașa albă arătând ca o rană la piept.

Avusese intenții cât se poate de serioase s-o ducă acasă cu mașina la apartamentul ei din Village, apoi s-o ia spre

nord, pe unul dintre bulevarde. Fusese un gând prioritar în mintea lui. În loc de asta, s-a pomenit în jalnicul lui Volkswagen Karmann-Ghia, luând-o prin partea vestică pustie a Manhattanului, printr-o zonă plină de prostituate și localuri de striptease, prin cartierele industriale bântuite ale orașului. A tras mașina pe dreapta, în zona în care se ambala carne. În fața unei rampe de încărcare. A început să-i spună povești, istorii inventate, despre un trecut plin de veselie, de farse între membrii frăției și de sex în mașini scumpe. Apoi, pur și simplu și-a pus fața în poala ei, chiar între picioarele ei. Nasul și obrajii lui se frecau de fusta ei din lână. A început să lingă punctul imaginar unde s-ar fi putut concentra toată dezonoarea pe care se credea capabil s-o îndure.

— Ben, a spus ea. Fie-ți milă de mine! Nici nu sunt în stare să merg drept. Haide...

Totuși, el nu voia să-i vorbească. Trăgea de lenjeria de sub fustă. Încă mai era transpirată de la dans și îi simțea mirosul. Fata a suspinat. Luminile mașinilor care treceau aveau o regularitate de metronom. Se strecură pe după schimbătorul de viteze și frâna de mână ca să ajungă cu fața între picioarele ei. Fundul lui îmbrăcat în pantaloni cu dungulițe fine ajunsese deasupra volanului. Se străduia din răsputeri să se simtă prost. Nu conta că fata nu făcuse baie în dimineața aceea; ei doi aveau acum o înțelegere. Curând, ea începu să-și respecte obligațiile. Gemea ușor, parcă protestând. Nu mai auzise ceva asemănător. Ai fi zis că-i o rândunică prinsă de-o pisică într-un șopron.

— Ben, Ben... a șoptit ea. Hai să mergem! Nu e locul potrivit. Știi doar...

S-a prefăcut că înțelege *pe bancheta din spate.* Hood a lovit-o cu capul de oglinda retrovizoare în timp ce încerca s-o mute în spațiul de depozitare îngust din spatele scaunelor. Aproape că-l podidiseră lacrimile, deși era hotărât să meargă până la capăt.

— Dă-i jos, a spus ea, dă-ți pantalonii jos! Vreau să te văd tot. Dacă așa trebuie să se-ntâmple...

I-a desfăcut singură fermoarul, fără să-i ceară ajutorul.

Își amintea cum îngenunchease deasupra lui. Pantalonii îi strângeau gleznele ca niște cătușe, peste pantofii din piele de Cordoba. Cravata îi atârna slăbită, nasturii îi erau desfăcuți, iar poalele cămășii fluturau, în toiul strădaniei. Era rece în mașină, își vedea aburii respirației.

— Hai, urcă-te la bord, a spus el.

Niciodată nu mai vorbise în timpul actului. Cuvintele i-au sunat indecent. Ca o insultă etnică. Sau ca și cum ar fi vorbit despre bani în public.

Ea s-a așezat pe penisul lui vlăguit.

Hood se gândea la Elena. Cum ar fi putut să n-o facă? Și la Paul și Wendy și cum s-ar fi simțit ei dac-ar fi aflat. Privirea încărcată de rușine inconsolabilă și de compătimire cu care l-ar fi întâmpinat. Zilele astea, ceva îl târa pe Hood spre autodistrugere. Era ceva ca un remorcher, o melodie sumbră și ademenitoare pe care o urma.

De fapt, s-a dovedit că numele fetei era Melody și era mai meseriașă decât nevastă-sa. Tipa era fortissimo – *ff*, când atingea orgasmul. Deranjant la Melody era chiar ceea ce avea mai bun. Se gândea la prostituate, la sex în grup, la travestiți, la sadomasochism și putea întrezări seducția nefamiliarului, seducția actului sexual barbar. În timp ce se legăna, fata s-a lovit din nou la cap. De plafon. El a juisat. Parcă toată viața s-a scurs din el. Și, deodată, totul s-a schimbat. Cu adevărat. Preț de-o clipă, totul a avut un miros trist și plăcut. Ca după o ploaie torențială. O ținea în brațe. Melody de la birou, pe care va trebui s-o vadă din nou, imediat după excursia la schi cu familia în Berkshires, imediat după ce-l va fi vizitat pe tatăl lui, tatăl lui cel singuratic, imediat după ce se va fi relaxat o săptămână. Va fi nevoit s-o vadă și nu va ști ce să spună. Va uita că a fost fericit atunci, pentru o clipă.

— Vrei să bem ceva?

Spera ca ea să refuze. Era puțin speriat.

— Trebuie să te-ntorci la soția ta, prostuțule, i-a spus ea pe un ton liniștit. Dacă mai bei, o s-ajungi cu mașina-ntr-un șanț.

— Sunt în stare să iau și singur o decizie...

— Ei bine, nu mai vreau să beau nimic. Chiar dacă-ți apreciez compania.

După asta, n-au mai vorbit deloc. A lăsat-o în fața apartamentului.

Drumul spre casă a fost o aventură prin pustietățile nordice. A condus nesigur, deprimat, imprudent. A accelerat, a mers periculos de aproape în spatele altor mașini. Ajuns în sfârșit acasă, în dormitorul principal, și-a spălat penisul. A curățat locul infracțiunii cu spuma unui săpun violet, în formă de scoică.

— Ce faci? l-a întrebat Elena somnoroasă, în timp ce el se ștergea cu prosopul, în baie. Fără să iasă îndeajuns din starea ei de inconștiență ca să vadă.

— Ei, mă spăl pe dinți, a mormăit Hood. N-am vrut să te trezesc. Mă spăl pe dinți.

Nouă luni mai târziu. O perioadă de gestație completă după Melody, a început relația amoroasă cu Janey Williams.

Copiii ei se înțelegeau de minune cu copiii lui. Asta le-a oferit prilejul. Copiii erau o bandă suburbană, gen Sharks sau Jets. Pușți deșucheați, proveniți din familii înstărite, din suburbii, care rămâneau pe străzi până seara târziu, ca să tragă cu alice în rottweilerul familiei Van Doren, să fumeze marijuana sau să se pipăie pe întuneric. Mikey Williams și prietenii lui începuseră să-și zică unul altuia *Charles* tot timpul – ăsta era unul dintre subiectele care-i apropiaseră pe Janey și pe Hood într-o seară, când discutaseră problema. La o petrecere dată de familia Williams, Hood l-a tras brusc deoparte pe Mikey și l-a întrebat care naiba era treaba cu *Charles* ăsta. Era cumva un nume de cod de protest față de războiul din Vietnam? Porecla lui Manson? Numele unui parfum? Nț, i-a răspuns ursuz Mike, *Charles* vine de la Charles Nelson Reilly. De la show-ul TV *Match Game.* Bărbatul acela, presupuse Hood, cu un microfon incredibil de lung.

Wendy era singurul copil cu scaun la cap din tot cartierul.

Vântul sufla cu furie, văitându-se disonant, dând colțul pe după casa lui Janey, pe după camera de oaspeți, trecând

în valea de mai jos, peste râul Silvermine – de fapt, un pârâu și apoi în pădure. Prognoza meteo era proastă. Ploaie, ploaie, după care vremea se răcea brusc. Acum ploua cu găleata, amestecat cu ace de gheață.

Copiii, asta a fost. Au râs pe seama chestiei cu *Charles*. Era în noaptea de Halloween și copiii lor, fiica lui, băieții familiei Williams și Danny Spofford, și el de pe aceeași stradă, ceva mai sus, erau costumați, ca de altfel toți ceilalți copii din cartier, în *vagabonzi*. Îmbrăcați în zdrențe pătate cu noroi, catran și creion dermatograf, cu furuncule și vase capilare sparte desenate cu carioca și dinți cariați falși. Îmbrăcați ca niște deșeuri urbane. Benjamin Hood se dusese cu mașina să recupereze nu știu ce obiect culinar uitat, un pahar de lapte, o băutură răcoritoare Tang sau ceva de genul ăsta. A stat un moment pe canapea lângă Janey. Au evaluat costumele vagabonzilor lor iubiți. Cu cât era mai mare distanța față de viețile lor comode, cu atât mai înalt era calificativul.

Trebuie să li se fi tras de la copii și de la Halloween. De la această mitologie a sărbătorilor. Carnavalul somnului și al morții. Fantomele trecutului, fantomele tuturor greșelilor sale, se îngrămădeau pe pământ, îi reaminteau de inutilitatea celor mai aprige strădanii ale lui. Regrete. Hood a întors și celălalt obraz: le-a dat voie copiilor să iasă în stradă cu cremă de ras, săpun și ouă crude. *Dați-i bătaie*! le-a spus el râzând. *Mergeți și caftiți-vă. Nu contează, pe termen lung. Nu contează ce dracu' faceți!* Copiii au încremenit, șocați de înjurătură.

Apoi au ieșit afară grămadă, ca să-i sperie pe vecini.

Rujul lui Janey Williams avea culoarea ciocolatei, o nuanță de pământ.

Întinderile aride ale vieții conjugale se terminaseră. Avea treizeci și nouă de ani, chelise, era un bărbat neatrăgător, iar copiii lui nu voiau să fie altceva decât niște vagabonzi.

— Hai să ne *futem*, i-a propus el vecinei pe un ton disperat, dând peste cap un pahar de tărie.

— Ce romantic! a replicat ea. Dar mi se pare mie, sau ai alte obligații?

— Oh, Janey! i-a spus el. Știi ce vreau să spun.

— Și-ncă cum, a zis ea.

— Spune-mi că sunt complet deplasat, i-a cerut el. Spune-mi că totul e doar în capul meu.

Janey a zâmbit cu tristețe. Căci avea și ea problemele ei.

A ajuns acasă la timp pentru cină.

Aspectele erotice ale adulterului sunt bine documentate. În camera de oaspeți, gândindu-se la trecut, Hood bău din nou. Poate că, în felul ăsta, își cinstise nevasta; poate că fusese *pentru ea*. Poate că se regulase în pofida ideii de familie, ca să evadeze din constrângerile ei. Poate comisese adulterul pentru că-i aprecia atât de intens frumusețea. Poate că sărbătorise libertatea *noii sexualități*. Poate c-o făcuse ca să se înjosească. Poate c-o făcuse ca s-o rănească pe Janey Williams ori ca să-l rănească pe soțul ei – cei doi erau mult mai atrăgători decât el, mult mai fireși. Poate că soțului ei voise să i-o tragă, iar ăsta era un secret atât de înspăimântător și de adânc îngropat, încât îi era inaccesibil până și lui Benjamin. Poate că dorise să fie prins. Poate că o făcuse ca să scape – de slujbă, de anxietăți, de afecțiunile psihosomatice. Poate c-o făcuse pentru că și părinții lui o făcuseră (sau cel puțin așa bănuia), iar dorința de a înșela fierbea în genele lui. Poate, în fine, o făcuse pur și simplu pentru că-și dorea ceea ce nu putea să aibă.

Atingând pentru scurt timp – în camera de oaspeți – acest punct al teoriei penuriei în materie de adulter, Hood ajunse la o înțelegere magnific de incorectă a absenței lui Janey. Dintr-odată, crezu că înțelege semnificația acelei după-amiezi. Sigur că da! Trebuia s-o caute! Prin încăperile excesiv de decorate ale casei, el trebuia să pornească într-o expediție de genul celei care-i avusese ca protagoniști pe Buzz Aldrin și Neil Armstrong. Trebuia să muncească pentru uitarea pe care și-o dorea. Era îmbrăcat, dar pregătit să se dezbrace. Își umplu din nou paharul cu votcă și porni la drum.

— Janey...? Janey...?

Spre dreapta, camera lui Sandy, băiatul mult lăudat, mintos și ciudat al lui Jim și Janey. Fiul pasionat de puzzle-uri. Fiul care construia puzzle-uri din floricele de porumb -- doar din floricele de porumb sau din bomboane M&M.

Băiatul cel mintos care memorase punctajele lui Nolan Ryan până spre sfârșitul anilor șaizeci, care știa să explice fizica aruncării cu efect a mingii de baseball și ținea evidența morților din Vietnam. Nu permitea să i se facă vreo fotografie. Se temea de apă.

Camera lui Sandy era decorată într-o doară, de parcă bănuia c-o să se mute în curând. Un fanion singuratic de la Yale era prins în pioneze deasupra patului. Nu făcea decât să confirme pustietatea locului. Mai era un raft de cărți plin cu povești de baseball ciudate, dar adevărate, povești cu fantome ciudate, dar adevărate – *Creatura de la piciorul patului* – și ediția din 1972 a Cărții Recordurilor. (Cel mai greu om din lume, Robert Earl Hughes din Monticello, Illinois, care a atins o greutate maximă de 495 kilograme. Înmormântat într-o ladă de pian.) Deasupra raftului, mai multe acvarii mici, pline cu pietre decorative Magic Rocks.

— Janey! șopti Hood, din mijlocul acestui teritoriu nefiresc de curat.

Deschise ușa culisantă a dulapului lui Sandy. Un morman de rufărie murdară zăcea la vedere. Totuși, nici urmă de Janey, care să-l aștepte doar în lenjerie.

Revenind în hol, Hood se duse spre camera lui Mike Williams. Era sigur că mânerul ușii era protejat de sistemul de alarmă al casei. Circuitul alarmei era fără doar și poate aranjat pe podea, de cum intrai în cameră, improvizat din periuțe pentru curățat pipa, pense speciale pentru țigări cu marijuana și o baterie de nouă volți, pe care o șutise de la vreun dispozitiv automat de deschidere a garajului. Lui Mike îi plăceau pernuțele bășinoase și excrementele de câine făcute din cauciuc. Avea și o mască, pe care o purta adesea, cu figura lui Nixon.

Și se mai dădea în vânt și după farsele telefonice.

— Alo, vă merge frigiderul?

— Păi, da.

— Cred și eu, pentru că tocmai l-am văzut trecând pe lângă casa mea! HA! HA! HA! HA! HA!

— Alo, sunteți cumva numărul 655-FUT?

— Alo, sunteți cumva numărul 655-MUIE?

Paul îi povestise toate astea într-o seară. Unul dintre acele amurguri plăpânde, când tatăl și fiul adolescent râd cu poftă, din cine știe ce motiv. Puține și răzlețe erau acele zile. Lui Hood, telefoanele astea i se păruseră de un comic nebun. Probabil că tot în ziua aia Paul îi vorbise despre propriile farse telefonice, ca și despre bizarul miracol al numărului lor de telefon, 655-4663. Pentru că ultimele patru cifre redau numele lor de familie. 655-HOOD.

Cu toate astea, mânerul de la ușa lui Mike nu provocă nici un fel de șoc. Nu scoase nici un chițăit electronic. (Alarmele nu se activau niciodată la pătrunderea adevăraților intruși.) Camera îi aparținea lui Hood, musafirul nepoftit. Pereții erau acoperiți de postere vizibile în ultraviolet și tapiserii, iar în lumina veiozei aprinse de Hood, acestea din urmă apărură arse, găurite și pline de pete. Într-un colț se afla o țeavă groasă cât un burlan. Și Janey îngăduia așa ceva? Dac-ar fi avut mai mult timp, și-ar fi extins cercetările. Fără doar și poate că între așternuturi ar fi găsit ascunse tradiționalele reviste porno, alături de ciorapii întăriți de sperma uscată, transformată în crustă. Remușcările și ingeniozitatea onanistului, o adevărată artă! Nici un material textil, nici o substanță și nici un receptacul nu erau excluse din experiment. Probabil că lenjeria lui Mike era cleioasă de atâta spermă.

Să ne imaginăm pentu o clipă amploarea acestei probleme în școlile de băieți și în penitenciare. Să ne gândim la cât de des se masturba bărbatul american obișnuit în 1973. În anul acela erau, să zicem, o sută de milioane de bărbați în America, dintre care două treimi perfect apți pentru orgasm. La o frecvență de un orgasm pe săptămână, asta însemna aproximativ 3 432 000 000 de ejaculări într-un an calendaristic. La o

jumătate de uncie per ejaculare, asta însemna 1 716 000 000 uncii sau 13 406 250 galoane. Mai mare decât o pată de petrol foarte mare. Unde să pui atâta spermă irosită? Pe toată întinderea acestei țări vaste, în suburbii, în regiunile rurale și împădurite, în orașe, bărbații ejaculează în cârpe, în chiuvete, pe propriile trupuri, afară pe alee sau pe pământ. Câți dintre ei se gândesc la reciclarea deșeurilor?

Odată, a încercat să-i explice fiului său această formă de autoabuz și a fost una dintre discuțiile care n-au mers bine. L-a dus pe băiat în dormitor, într-una din zile, și i-a cerut să n-o mai facă la duș, fiindcă în felul ăsta se iroseau apa și lumina electrică și fiindcă, oricum, toată lumea se aștepta ca el s-o facă acolo, iar nu pe cearșafuri, pe lenjeria intimă a soră-sii, pe orice obiect vestimentar al maică-sii sau cu câinele. Momentul optim era atunci când știa sigur că nu mai e nimeni acasă. Locul cel mai bun era în vasul de toaletă, unde n-ar fi creat probleme și s-ar fi amestecat cu alte reziduuri jalnice ale Americii. Dacă apariția vreunei unde de perversitate în propriul comportament începea să-l îngrijoreze, băiatul n-avea decât să vină la el pentru o discuție. Împreună, puteau să consulte un compendiu medical.

La finalul acestui monolog, Paul arăta de parcă tocmai aflase despre ruina financiară a propriei familii.

Orice bărbat nutrește dorința aprigă de a renunța la masturbare o dată pentru totdeauna, de a se dezbăra de acele orgasme „călduțe" al căror singur element de noutate stă în libertatea fanteziei (Janey în chiloței decupați între picioare, etalându-și poponețul în timp ce-și sugea degetul mijlociu). Fantezii pe care, altfel, ar fi fost rușinos să le nutrești. Și totuși, Hood nu găsise încă ocazia de a renunța. Uneori, era chiar nevoit să se masturbeze stând culcat lângă Elena. Își închipuia, spera, se bizuia pe faptul că ea dormea în timpul acestor acte nocturne de înjosire.

Hood ieși din camera lui Mike. Se opri în capul scărilor și se uită în jos. Se aplecă peste balustradă și simți pe abdomen răcoarea lemnului lustruit. De ce să-și mai facă iluzii

că Janey îl aștepta aici? Plecase, bineînțeles. Concluzia era ineluctabilă. Îl eliberase întru inevitabilitatea mariajului său, întru mărturisiri și inadecvate rugăminți de iertare. Auzea cum ploaia și lapovița răpăiau de zor în geamurile de la etaj. Până acasă la el, avea de mers doar vreo opt sute de metri pe Valley Road. În doar câteva minute, putea să șadă în fața șemineului din bibliotecă, contemplând uitarea de sine a flăcărilor.

Se îndreptă spre baia familiei Williams. O ultimă privire. Inventarul dulăpiorului de medicamente. Voia să vadă dacă, până la urmă, găsea acolo diafragma, ca să priceapă cât de profundă era desconsiderarea. Voia dovezi.

Unde s-ar fi putut duce Janey? Până la A&P, după ceva care să meargă cu resturile de friptură de curcan? Să-și cumpere ceva cosmeticale, în așteptarea petrecerii date de familia Halford în seara aceea? Poate că se dusese la el acasă, să-i scotocească prin dulăpiorul de medicamente?

Hood lăsă sticla de votcă pe tejgheaua bej, cu pete care imitau marmura, și-și mai turnă niște ambrozie. Pe urmă începu să examineze obiectele aflate de cealaltă parte a oglinzii: mascara Cover Girl Thick Lash, pudră compactă Revlon Ultima, ruj Max Factor (ciocolatiu), mască *peel-off* Helena Rubinstein, tampoane Kotex, loțiune igienizantă Bonne Bell Ten-O-Six, Balsam Color Clairol (blond, cu toate că ea-și făcea șuvițe argintii), irigator Summer's Eve, Spring Breeze. Valium. Seconal, tetraciclină, primul cu rețetă de tratament.

Nici urmă de cutie pentru diafragmă.

Într-un spațiu minuscul de pe marginea raftului de sus, se părea că își ținea și Jim Williams câteva lucruri. Deodorant Old Spice, The Dry Look, cremă de ras Noxzema, sistemul de curățat dinții Water-Pik. Inhalant pentru tuse Vicks VapoRub.

Baia avea forma literei L. Hood goli paharul și se aplecă în firida unde toaleta și dușul erau învăluite în întuneric.

Pe capacul toaletei, Janey pusese un șampon Clairol Herbal Essence, un balsam Clairol și un șampon medical Tegrin.

Aici se despărțea de el. Aici își lăsase dovezile. Un portjartier din dantelă neagră fusese împăturit peste produsele de îngrijire a părului. Ca o cascadă a pierzaniei și erotismului, ciorapii de mătase alunecau în jos, peste capacul închis al toaletei.

Lui îi erau destinate. Hood se minună de atâta îndrăzneală. Și, după ce se lăsă complet cucerit de tacticile ei, își zise că tot nu putea s-o ierte. Defectele ei îi reveneau în minte: vergeturile, pata sângerie de pe coapsa stângă, dinții mânjiți cu ruj și unghiile stângaci tăiate. Îl părăsise în camera de oaspeți, cu pantalonii în vine. Îl încuiase ca pe un seif de bancă. Se simțea ca un teren de paradă pustiu, ca un teatru cu obloanele trase, ca un cort de bâlci părăsit. Janey știa câteva lucruri despre el.

Eliberă portjartierul din locul în care fusese ancorat, pe după sticla de șampon de culoare verde-nchis, și desfăcu și ciorapii. După care trase brusc perdeaua de la duș, sperând pentru ultima oară s-o vadă acolo, zâmbind larg, tremurând, poate chiar întinzând o mână spre el, cealaltă fiind fixată pe robinetul de apă caldă.

Dându-și seama, firește, că abandonul îl atâțase, că era ușor excitat, că *membrul* lui hărțuit se simțea grozav în împrejurări nefavorabile, își desfăcu din nou fermoarul pantalonilor din flanel și, folosind portjartierul ca pe un imbold pentru starea de izolare și excitație – ca pe un capot pentru erecția sa –, încălcând flagrant preceptele de autoerotism pe care i le explicase fiului său, începu să și-o frece. Pragmatic ca întotdeauna, Hood încuie ușa ca să nu fie deranjat.

Chiar trebuie mereu să ne gândim la o femeie ca să ne atingem scopul? Femeile și istoria lor au mai puțin de suferit dacă ți le imaginezi în felul ăsta, decât violându-le și oropsindu-le. Hood recunoscu și fu mândru de propria tehnică – mai presus de toate, dorea să rănească un număr cât mai mic

de oameni posibil. Și da, el chiar eliminase întru totul problema reprezentării.

În anii cincizeci, în Hartford, Connecticut, unde existase temporar afacerea cu asigurări a tatălui său și unde testiculele lui Hood erupseseră pentru prima oară, ajunsese să ejaculeze doar la auzul cuvântului *sân*. Reușise totodată să-și confecționeze un fel de fals orificiu, dintr-o pernă veche, cu fulgi. Cu perna s-a descurcat chiar până la colegiu, unde abundența de sâni îi stăruia în imaginație asemenea unui gând de inspirație divină, precum perfecțiunea armoniei și a măsurilor muzicale. Apoi însă, vremuri grele s-au abătut asupra lui. În umbra mariajului, nici țâțele, nici bucile, nici umezeala vezuviană dintre picioare nu-l mai mișcau. Contemplarea părților anatomice nu era cu nimic mai fascinantă decât o listă de cumpărături.

Până la urmă, în primii ani după ce împlinise treizeci, numai pornografia adevărată mai avea efect. Orgasmele solitare erau ca niște strănuturi sau căscaturi. Își închipuia femei în chiloți excitanți și în haine din piele. Ținea la-ndemână exemplare din *Playboy*. (În numărul de luna asta apăruse o povestire clasa-ntâi, scrisă de Tennessee Williams.) Își imagina tot felul de jucărele. Obrajii i se înroșeau.

Ce binecuvântare când uitarea cobora asupra acestor exerciții! Masturbarea era o boală degradantă, cu accent, zilele astea, pe partea maladivă. Dar cel puțin nu mai era nevoit să gândească. Cel puțin avea parte de un moment fără Benjamin Paul Hood și responsabilitățile lui fiscale, fără gazon, fără barcă, fără câine, fără facturi medicale, fără card de credit și facturi la utilități, fără crizele din Orientul Mijlociu și din Indochina, fără Kissinger și Ehrlichman[1] sau Jaworski[2] ori

1 Consilier al președintelui Nixon în probleme de afaceri interne. A fost un personaj-cheie în evenimentele care au dus la scandalul Watergate.

2 Procuror special în timpul scandalului Watergate.

căcănarul ăla de la Harvard, Archibald Cox. Doar o fărâmă de tihnă.

Gemu încrâncenat când ajunse la final, ejaculând o cantitate neobișnuită până pe preșul aruncat pe pardoseală, ca și pe portjartier. Cu obiectul vestimentar mânjit încercă să șteargă pata de pe covoraș. Oftând, își trase la loc fermoarul. Suspinând, descuie ușa.

Unde să ascundă dovada?

Portjartierul era o piele de șarpe goală, un artefact măreț și sumbru al eșecului său, un fel de Giulgiu de la Torino. În hol, ținând în mână obiectul făcut ghem, se întoarse mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Ca un strigoi, se aventură în dormitorul lui Janey și Jim și privi cu tristețe spre apele pașnice ale patului lor cu saltea de apă.

Se gândi să-l pună chiar pe perna conjugală, dar nu putea să facă una ca asta. Scrupule.

În hol, totuși, se pomeni din nou la ușa lui Mike. În mod impulsiv, intră cu giulgiul său mortuar, cu portjartierul mânjit de spermă al mamei lui Mike, și-l aruncă în spatele șifonierului. Băiatul nici măcar n-o să bănuiască vreodată că fusese victima unei înscenări.

Apoi, cu inima ușoară, liniștit după ce-și dezlănțuise nebunia, Hood începu să coboare scara. Se gândi să-și dea drumul pe balustradă, dar stâlpul de susținere avea în vârf un fel de bulb de sparanghel, unul care pusese cu botul pe labe generații de „călăreți de balustradă". Incapabil să părăsească incinta, făcu un tur al parterului. Dorința de posesiune e partea leului în instinctul proprietății. Cristaluri cu incrustații, șervețele de dantelă, componentele de calitate ale instalației stereo, toate bunurile personale ale familiei Williams îi aparțineau în după-amiaza aceea.

Totuși, la ușa de la intrare, hotărârea lui Hood se destrămă. Era o stafie, un nebun, o voce de dincolo, un spărgător de case și sosise momentul să se confrunte cu aceste lucruri. Soția lui nu observa venirile și plecările sale, amanta îl părăsise chiar în casa ei, copiii lui refuzau să-i vorbească.

Doar ieşirea din spate era potrivită pentru Benjamin Paul Hood. Avea să plece pe uşa servitorilor, cu paşi abia auziţi. Pe vârfuri. Ca un Instalator, un spărgător oficial.

Apoi, în capul scării ce ducea la subsol, după ce deschisese deja uşa, după ce o deschisese cu un gest absent, auzi un hohot de râs. Râs de adolescenţi. Râsul dur, amar şi răzbunător al neîncrederii şi deziluziei. O singură ieşire! Doar una singură!

New Canaan era și-așa o așezare măruntă, dar, pe măsură ce Wendy creștea, părea să se micșoreze și mai tare. Poate că urma să dispară de pe fața pământului. Bulevardele sale erau precum hașurile de pe o bancnotă de zece dolari. Puteai să „citești" orașul lui Wendy la unul dintre microscoapele alea pentru începători pe care Paul le primise de ziua lui de la vreo trei-patru rude. Pe lângă New Canaan, o furnică neagră era un Cadillac sau un transportor blindat de infanterie. O muscă era asemenea unui elicopter Huey. Un covor era ca o pădure tropicală din Asia. Odată, se tăiase ușor la încheietura mâinii – doar o zgârietură: purtase mâneci lungi la școală, o vreme, și nimeni nu aflase nimic; dup-aia, nici nu se mai cunoștea –, ca să-și poată studia sângele la microscop. Nu se vedeau decât fojgăiala și agitația obișnuite, cu niște globule colorate care cucereau celelalte globule.

În New Canaan existau un liceu, o școală pentru clasele a șaptea până la a noua și patru școli elementare. Nici un autobuz școlar nu avea de mers mai mult de cincisprezece minute până la destinație. Asta însemna că, până începeai cursurile la liceu, puteai să-i cunoști pe toți cei din aceeași categorie demografică. Prin urmare, Wendy Hood cunoștea pe toată lumea. Un cinematograf. O băcănie. Biserici protestante. Nici zăpada, nici ploaia, nici întunericul nopții nu reușeau să oprească înaintarea inexorabilă a orășelului spre starea de bună vecinătate.

Fetele făceau cursuri de menaj, iar băieții ore de atelier, altfel riscau să fie supuși toată viața umilinței civice. Wendy

făcea cursuri de menaj, chiar dacă ura materia respectivă, a cărei singură calitate era asemănarea cu vrăjitoria. Între gătit și orele de știință, ea deprinsese toate tehnicile esențiale ale otrăvirii. Își imagina cu înfocare lichidarea vreunui iubit, schimbarea propriului viitor ori transformarea aparatului fotografic SX-70 al tatălui său într-o sculptură contorsionată din metal și plastic.

La ore purta ponchouri și pulovere tricotate manual, iar părul lung îi gâdila locul unde începeau fesele. Avea șosete cu degete, saboți cu talpă de lemn și pantaloni largi, de salopetă. Pantofii de tenis Tretorn ai lui Wendy fuseseră șterpeliți de la magazinul Mike's Sport cu nici două zile în urmă (puțin înainte de Ziua Recunoștinței), iar acum încălțămintea din piele, de firmă, pe care ar fi trebuit s-o poarte în vacanță stătea la loc sigur într-o cutie Tretorn, pe raftul cu mărimea 34/35 al aceluiași magazin. Chiar dacă purta uniformele generației ei, Wendy se gândea mult la rochii lungi și negre, de ocazie, și la cum să strecoare păianjeni în buzunarele pantalonilor mulați ai prietenei sale. Ar fi vrut să fumeze „iarbă", să ia somnifere (depistase niște rețete în baia părinților) și să-l dezmierde pe singurul băiat cu aer melancolic din clasa de educație specială. Treaba cu dezmierdatul o învățase de timpuriu, ca toate celelalte, din discuțiile cu fratele ei, citind exemplarul maică-sii din *Femeia senzuală* și parțial sondându-și propria imaginație. Uneori, descrierile din cărți ale treburilor ăstora erau greu de înțeles. Trebuia să apelezi la simțuri mai sălbatice.

Un singur loc din acest sat părăginit o interesa cu adevărat. Se considera o norocoasă pentru că locuia aproape de el. Silver Meadow! O instituție psihiatrică rezidențială, privată. O tavernă de dezalcoolizare, așa o numea tatăl ei. Ferma ciudaților. Era delimitată cu precizia unei diagrame de cuvinte încrucișate de coasta dealului aflat lângă casa ei – alei înguste bine îngrijite, arhitectură elegantă, săli de concerte, piscină, saună, terenuri de *paddle-tennis*. Tufișuri și plante perene perfect încadrate în peisaj. Personalul de securitate binevoitor,

care străbătea Silver Meadow în lung și-n lat, recunoștea în Wendy Hood o silfidă locală, ale cărei veniri și plecări nu erau potrivnice procesului terapeutic.

Ce însemna să vii la dezalcoolizare? Îi văzuse pe singuratici și pe decrepiți coborând din Mercedesuri și BMW-uri. Purtau pantofi de antilopă, blănuri și brățări; controlau dacă portiera mașinii era încuiată, pentru că aspectele legate de securitate erau vitale. Se străduiau să țină minte locul unde parcaseră mașina și nu reușeau. Îi vedea cum se învârteau fără rost prin parcare, uitând. Pe lângă avere, lucrul pe care-l aveau în comun erau fețele îndurerate. Poate că își permiteau inele și blănuri, dar erau istoviți și disperați. Dacă suflai mai tare înspre ei, puteai să-i dărâmi. Și nu erau nici violenți, nici criminali. Erau niște bieți oameni. Din câte-și putea da seama Wendy. Nici vorbă de vreun criminal înrăit care să sodomizeze fete nevinovate, după care să le arunce trupurile în pârâiele din zonă. Aici, la Silver Meadows, Wendy se simțea ca acasă. De pe tot cuprinsul țării, de la New York, Cleveland și Athens, din Dallas și Las Vegas, cu toții veneau la Silver Meadows ca să-și trateze nebunia. Nu voia să abuzeze de bunăvoința cu care fusese primită aici – nu voia să epuizeze comoara –, dar îi plăcea locul ăsta mai mult decât orășelul ei natal. Iată de ce, vineri după-amiază, îl aștepta aici pe Mikey Williams.

Ploua. Un meteorolog gras și zâmbăreț ar spune că vremea era *aspră*. New Canaan se afla, probabil, la un grad de punctul de îngheț. Suprafețele se contractau. Căzuse și grindină. Ponchoul nu reușea să alunge frigul, dar ea îl suporta, tremurând, pentru că era de-o inteligență precoce – toată lumea spunea asta – și lipsită de spirit practic. Orice haină ar fi fost mai potrivită decât geaca de schi modestă, de culoare roz, cumpărată de maică-sa. Inițial, nu cu Mike Williams, ci cu fratele lui, Sandy, avuseseră loc aceste rendez-vous-uri romantice. Era un băiat tăcut și sperios, iar lui Wendy îi plăcea felul cum se lăsa surprins de ea, cum se simțea mereu ușor stingherit în preajma ei, cum nu voia s-o sărute cu gura

deschisă; îi plăcea cum se eschiva mereu ca să lucreze la vreun aeromodel, unul din acele monumente închinate futilității și plictiselii. Era o provocare.

Într-o după-amiază, l-a convins cu greu s-o lase să-l însoțească la baie. Era doar genul de distracție cu care ajunseseră să se delecteze de-a lungul anilor. Wendy se luptase cu el la o „miuță" de fotbal american; mâncase resturile de sendviș ale lui Sandy – brânză topită și peltea, Fluffernutter, șuncă ușor condimentată; împărțise cu el sticla de Mountain Dew și, împreună, torturaseră insecte. Deși Sandy nu prea vorbea, Wendy credea ce credea și știa ce știa. Până la întâmplarea aceea, din baie.

Baia de la parter a familiei Williams era tapetată cu un model floral, pe un fond de catifea. Când Sandy și-a desfăcut fermoarul de la pantalonii scurți (asta se-ntâmplase în vara care abia trecuse) și s-a lăsat pe scaunul toaletei, *goliciunea* absolută a corpului său scheletic a frapat-o. Nu vedeai nici un pliu, nici o umflătură. Era ca o poză mică din *National Geographic* – țăranul cel destoinic luptându-se cu foamea.

Și, pe urmă, era puța. Nu mai mare decât o mică excrescență. Arăta precum capătul unui creion, partea pe care-o arunci pentru că ar fi prea mică s-o mai poți scoate din ascuțitoare. Nici un fir de păr în jurul acestui apendice. Sandy era „chel" ca un nou-născut, la fel de simplu ca una dintre picturile alea moderne – totul în negru, alb ori roșu – pe care-ar putea s-o facă și un copil. Așezat pe toaletă ca o fetiță, începu să se ușureze. Deodată, enormitatea faptului că era observat în cursul acestui ritual intim, acestui ritual de purificare, îl descumpăni. Era ca și cum ea-i pătrunsese nepoftită în somn și aflase totul despre coșmarurile lui. Imobilizat pe budă, începu să strige:

— Ce vrei de la mine? Ce vrei de la mine? Ieși! Ieși afară!

Fața lui, de obicei liniștită, se schimonosi, în timp ce el se ridica spre ea. Urina de culoarea alamei îi picura agale de pe coapsă – pe sub pantalonii scurți de safari, descheiați

și adunați în jurul gleznelor – pe covoraș. Nici un zâmbet de strengărită n-avea s-o scoată basma curată de data asta.

Doamna Williams trebuie să fi auzit gălăgia. A scos-o pe Wendy de-acolo, trăgând-o de ureche. Dar, cum doamna Williams era *cool* și era de acord cu schimbările fundamentale ale *tineretului* în ultimii cinci-șase ani, a lăsat-o pe Wendy să plece cu doar câteva vorbe dojenitoare. Corpul unui om este templul său, se exprimase doamna Williams, și el trebuie să decidă când să-și exprime veneratia față de el, când să postească și când să se odihnească. Oare înțelesese? Trupul unui om este prima și ultima lui posesiune. Venim pe lumea asta singuri, spusese în continuare doamna Williams, și îngăduim ca această singurătate să fie înțeleasă de altcineva poate o dată sau de două ori în viață. Iar în adolescență, despre care probabil că Wendy știa de la părinții ei, trupul ne trădează. Se dezvoltă într-un mod ciudat. Iată de ce, a mai spus doamna Williams, în Samoa și în alte țări slab dezvoltate, adolescenții se duc în pădure pe jos, neînarmați, și nu se întorc de-acolo până când n-au învățat câte ceva.

Sandy a urât-o după această întâmplare, așa cum Mike și Sandy se urau unul pe celălalt. Wendy știa deja cum se certau băieții când ajungeau aproape unul de celălalt. Se certau așa cum se ceartă toate familiile. Izbucnirile nervoase și manifestările de afecțiune proveneau din același loc. Într-o zi, îl văzuse pe Mike fugărindu-l pe Sandy cu un fier înroșit, având de gând, cât se poate de serios, să-i scoată fratelui său ochii ca de cărbune, pentru ca a doua zi să se ofere să-i scrie lui Sandy un poem pentru ora de engleză. Erau mai degrabă asemănători decât diferiți băieții ăștia doi. Urmărindu-l pe Sandy, învățase cum tăcerea putea să ascundă tot felul de năzdrăvănii. Apele liniștite dirijează rețele de crimă organizată și fac legea noilor piețe pornografice. Mike și Sandy erau la fel, atâta doar că Mike era gălăgios. Își spuneau unul altuia *Charles* (era un termen respectuos) și nu intrau niciodată unul în dormitorul celuilalt, dar se iubeau și urma să moară pe dinăuntru când aveau să se despartă pentru totdeauna.

Dintre activitățile lor antreprenorialc dezagreabile, iată un exemplu: domnul Williams încheiase un târg cu cei de la Topps Chewing Gum. În ce anume consta acel târg, nimeni n-a reușit să-i explice lui Wendy. Nu era sigură nici că Sandy sau Mike înțeleseseră. Guma de mestecat Bazooka, unul dintre produsele principale ale firmei Topps, constituia un punct vital al acestui târg. În consecință, familia Williams s-a ales cu câteva lăzi mari de Bazooka. Lăzile au fost depozitate în subsolul lor. În felul acesta, guma Bazooka, marfă care la Liceul Saxe și la liceul din New Canaan avea statut de monedă forte, se afla la dispoziția lui Mike și Sandy în cantități industriale, pe care să le folosească la școală. În schimbul gumei, Mike reușise să facă rost de o colecție impecabilă de cartonașe de baseball cu echipa New York Mets (ceea ce nu i-a ajutat să câștige campionatul). Tot în schimbul gumei Bazooka, Joe își procurase vomă falsă, un tricou pe care scria *Enjoy Cocaine* cu aceleași caractere ca în reclama *Enjoy Coca-Cola*, multe tipuri și varietăți de petarde, cum ar fi M-80, degețele și rachete-butelci, precum și o sanie Flexible Flyer. Sandy își transformase propriile rezerve de gumă în valută, la un preț ceva mai mare decât cel din magazin, și umpluse cu bani o pușculiță uriașă. Îi plăcea să-și numere bănetul.

Cum reușise Mike să-l întreacă pe Sandy în competiția pentru trupul lui Wendy, un premiu pe care ea oricum era dispusă să-l ofere, nu e vreo poveste interesantă. După incidentul din baie, Sandy nu mai voia nici să se uite la ea și, pe o rază de circa doi kilometri, nu se mai găsea nici un băiat cu care să-și încerce forța brațelor sau să facă jurăminte ușuratice. Îi lipsea Sandy, dar ei îi lipsea întotdeauna ceva, iar acel locșor gol n-avea să fie umplut nici de el, nici de altcineva de pe Valley Road. În cele din urmă, tot cu guma de mestecat a reușit Mike s-o ademenească să vină în subsol, cu el. Pășea printre cutiile alea cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi fost un imens transport de armament. Cantitatea uriașă de gumă o năucise! Ce copil de vârsta și din

clasa lor socială n-ar fi ucis pentru o cutie cu douăzeci și patru de gume Bazooka? Cui îi păsa de cariile ce urmau a fi plombate, de ororile cabinetului stomatologic? Azi ai în fața ta un copil, mâine, gata! Gumă! Dați-ne gumă! Suntem morți după gumă!

Iar Mike era pregătit să-i împlinească toate dorințele. Chiar în clipa aia a băgat o bucată de gumă în gură. Wendy îi simțea mirosul. Îi simțea și gustul – parc de distracții și agent de curățat industrial. Împreună – cu umerii lipiți, de parcă erau deja juruiți unul altuia –, au citit textul caricaturii, râzând la ideea că Sandy semăna cu individul acela, Mort, care își ținea tot timpul gulerul helâncii ridicat peste gură.

— Pe bune, zise Mike. Vrei niște gumă?

— Normal, bulache, zise ea. Altfel, de ce-aș mai fi venit?

— Gură spurcată, spuse el. Păi, atunci o să te coste ceva. Când faci afaceri, costă.

— Adică?

— Știi bine, Charles. Păsărică.

Cuvântul îi ieșise pe gură de parc-ar fi fost denumirea vreunei legume congelate deosebit de insipide. Fofoloancă, păsărică, pizdă, pițiroancă, crăpătură, vulvă. Nu există cuvinte potrivite pentru anatomia fetelor. De ce cuvintele care denumesc lucruri frumoase – orhidee, fronton, aurora – sunt atât de frumoase? Oare păsărica ei, dacă ar fi purtat unul dintre aceste nume, ar fi părut la fel de banală?

— Vrei să mi-o pui, Mikey?

Iar asta s-a dovedit a fi cea mai bună abordare a problemei. Auzind invitația, băiatul a intrat în panică. L-a văzut cum îngheață. În ziua aceea, era îmbrăcată în pantaloni scurți, cu bretele înflorate. Bretelele ajunseseră la modă de când cu filmul *Godspell*. O cămășuță cu volane și dantele. Un sutien sport. Mike nu s-a târguit în privința cooperării. Băieții se gândesc la fete așa cum se gândesc la niște cariere deosebit de promițătoare, la niște obiective pentru atingerea cărora trebuie să te străduiești. Sau ca la niște obiecte de foarte bună calitate: vor să se tocmească și să obțină un preț

avantajos. Wendy credea că e prima adolescentă de paisprezece ani din America în stare să înțeleagă pe deplin acest aspect.

— Și eu ce primesc în schimb, Mikey? Dacă vrei ce spui că vrei, va trebui să pui cărțile pe masă.

Ocazia de a se prosti cu cutiile de gumă îi oferi lui Mikey intervalul de care avea nevoie ca să se gândească. Cei din familia Williams nu înțelegeau deloc *oamenii*. Asta credea Wendy. Se jucau de-a întreprinzătorii. Lui Wendy, acest lucru i-l spusese mama ei. Era unul dintre punctele de vedere ferme ale mamei.

Mike aduse două cutii dintr-o ladă și le așeză la picioarele ei, de parc-ar fi fost unul dintre cei trei magi în procesiunea de Crăciun pusă-n scenă la școală.

— N-ajunge, zise ea.

— Nu pot mai mult, Wendy. O să vadă tata. Știi? Stă cu ochii pe...

— Ce, mestecă și el ciungă?

— Nu e vorba de asta, dar...

— Mikey, mă scoți din sărite! Las-o baltă! Mă insulți... Vreau tot tacâmul. Vreau o ladă plină.

Nu putea. Pur și simplu, nu putea. La cursul de studii sociale, în noiembrie, aveau de făcut schițe satirice despre *dilemele etice*, iar întâmplarea asta ar fi fost numai bună pentru așa ceva. Wendy și-a ales ca temă chinuitoarea decizie pe care fusese nevoit s-o ia președintele Nixon, și anume, dacă să distrugă benzile sau să le înmâneze procurorului. Mike însă nu și-a dat seama că Wendy ar fi făcut-o și pe degeaba.

Acum, în noiembrie, era o vreme rece și umedă, iar el întârziase. Ar fi trebuit să aibă timp suficient ca să-și împacheteze echipamentul de fotbal și să ajungă la Silver Meadow. Ar fi trebuit să aibă timp să-și golească mintea de orice altceva în afară de ea, în afară de lucrurile care aveau legătură cu ea – părul ei în bătaia vântului, felul cum știa ea să-l strângă-n brațe mai tare decât oricine, devotamentul ei. Vara era ușor și doar o privire aruncată trupului ei era

de-ajuns să-l facă să lase deoparte chestiile băieţeşti. Momentul venise, acel prim moment pe degeaba, la clubul sportiv.

Erau la tejghea, pe calc să-şi vadă fiecare de drum, către toaleta corespunzătoare. O despărţire neînsemnată. Dar în acea clipă a avut senzaţia că pierde ceva preţios, ca şi cum amintirea bunicilor ei morţi ar fi dispărut sau ca şi cum o prietenă care murise la o vârstă fragedă de leucemie tocmai fusese înmormântată, aşa că l-a apucat de umăr cu o mână, iar cu cealaltă şi-a dat jos chiloţii costumului de baie, pe care erau desenate stelele şi dungile drapelului american, lăsând la vedere zona pubiană blondă, aproape lipsită de păr, de dedesubt.

Pentru că oraşul era pustiu ca o stâncă. Pentru că în familia ei domneau răceala şi tristeţea. Gândurile astea se abătuseră asupra ei ca o furtună. De-aia o făcuse. Sau, dacă dragostea exista, era îngropată atât de adânc în muncă şi politeţe, încât bruma ei de nectar nu apuca să fie niciodată împinsă la suprafaţă. De fapt, mama ei negase la un moment dat că l-ar iubi pe tatăl ei – spusese că *îl plăcuse, într-adevăr.* Tatăl ei opinase că astea erau subiecte pentru şedinţele de terapie în grup, secte religioase şi pacienţii de la Silver Meadow, nu pentru familii. Wendy tânjea după vulgaritate, după toate chestiile astea de un sentimentalism ieftin. Tânjea după o abordare nepoliticoasă şi o rochie sfâşiată; după gemete de plăcere la ore mici din noapte, după filme porno suedeze: *Ora de biologie* sau *Madame Ovary.* După orice lucru „neepurat" de sentimente. Ar fi făcut-o şi cu câinele familiei, doar ca să înveţe câte ceva despre iubire. Te rog, Doamne, îşi zicea Wendy pe aleile splendide de la Silver Meadows, nu lăsa să cadă o altă noapte de iarnă, cu conversaţii tipice pentru New Canaan...

Revenind la clubul sportiv... Mike se zgâi la vaginul ei – la ascunzişurile şi complexităţile acestuia – şi încremeni. Zgomotele de la club îi învăluiră ca o repetiţie de orchestră. Îi auzea pe susţinătorii jucătorilor de golf sugerând o anumită crosă, copii ciondănindu-se pe subiectul cine sare

primul de pe platforma înaltă, mămici grăbindu-i pe copii la snack bar. Mike mirosea a nucă de cocos. Ea mirosea a transpirație, clor și câteva generații cu ereditate sănătoasă. Ziua mirosea a asfalt încins.

Pe urmă, Mike Williams își desfăcu șnurul de la slip și-și scoase la iveală propria moștenire genetică. Semăna cu Sandy cam tot atât cât semăna și ea. Era o chestie mare, întinsă, un șarpe din gumilastic încolăcit în slip, unul dintre șerpii ăia vânduți la bâlciurile de 4 Iulie, care țâșneau dintr-o cutiuță neagră, apoi se transformau într-o ceață densă și sulfuroasă, urât mirositoare. Un puf de păr castaniu îl împodobea la rădăcină, acolo unde micuțul începuse să se umfle, de parcă ea i-ar fi pronunțat numele tainic.

— Asta e, Wendy, a zis Mike.

S-au îmbrățișat. Apoi s-au despărțit. Wendy a râs, a râs și iar a râs.

Timp de două săptămâni, Mike a fost destul de sfios. Mă rog, i-a acordat prezumția de nevinovăție. Cazul Watergate se încingea. Masacrul de sâmbătă noaptea[1]. Wendy a început să urmărească scandalul Watergate mai dihai decât *Dark Shows* sau *The 4:30 Movie*. Îi plăcea să-l vadă pe Nixon asudând în lumina reflectoarelor; îi plăcea strălucirea necruțătoare a emisiunilor de știri. Dar Mike s-a întors, până la urmă, așa cum venea acum pe Valley Road, pe bicicleta lui Fuji.

Până la urmă, l-a luat din casa lui, în care se numărau cutiile cu gumă de mestecat, și l-a dus în micul cimitir de pe Silvermine Road, unde sufletele rătăcite din secolul al XIX-lea dormeau cu intermitențe – Sereno Ogden, căpitanul Ebenezer Benedict și S.Y. St. John –, unde nimeni nu venea să jelească, unde puștimea învăța să tragă în piept fumul de țigară. Când amețeala provocată de țigările Lark

1 *Saturday Night Massacre*, așa au numit comentatorii politici decizia administrativă a președintelui Nixon de a-l demite pe procurorul Archibald Cox.

le-a venit de hac, Wendy s-a culcat de-a curmezişul, pe pieptul lui. Iar el a ţinut-o acolo.

Îi vedea erecţia în reiaţii cafenii, încordându-se ca elevul care ştie toate răspunsurile la ora de matematică. Şi s-au dezbrăcat acolo, în cimitir, lăsându-şi hainele pe nu ştiu ce mausoleu de familie, apoi s-au oprit brusc, fiecare purtând pe mâini mirosul celuilalt, fiecare ca un ceas cu arcul întors până la refuz. Pur şi simplu s-au oprit. Cine ştie de ce? Aşa încât cimitirul, pentru Wendy şi Mike, a inaugurat tradiţia „frecţiei la rece".

— Pe unde-ai umblat? strigă ea peste întinderea sumbră a peisajului de la Silver Meadow.

— Probleme cu maică-mea, zise Mike, împingând bicicleta. Tocmai se grăbea să iasă din casă, iar eu eram pe alee, mă chinuiam să-mi pun lanţul la bicicletă, şi pe urmă, fiindcă ploua, m-am dus din nou în garaj...

Mike arătă cu degetul spre un punct de pe pieptul ei, chiar în mijlocul ponchoului, iar ea se uită în jos. O lovi uşor sub bărbie cu arătătorul. HA! HA! HA! HA! Mereu făcea aşa.

— Mi-a-ngheţat curu' aici, zise ea.

— Nu te şucări, Charles.

Lumina scădea. Ploaia se transformase în zăpadă. Sau în ceva apropiat de zăpadă, aprige pepite de precipitaţie. Precipitaţia ca o insultă. Dar anticiparea promiscuităţii o înfioră pe Wendy, acţionând asupra ei ca o incantaţie tantrică. Iarna n-o deranja. Ar fi putut să înoate kilometri întregi prin mocirlă şi gheaţă, ca un supererou.

Subsolul casei familiei Williams era nefolosit şi în paragină. Wendy văzuse, în arhitectura frugală a bisericilor locale – congregaţională, episcopaliană şi prezbiteriană, căci maică-sa nu se hotăra ce confesiune să aleagă –, acele mici altare unde, înainte de liturghie, pastorul îşi îmbrăca straiele şi unde putrezeau vasele sacre. Sacristie? Asta avea în minte când se gândea la subsolul casei Williams, în timp ce şedea

pe șaua bicicletei lui Mikey (acesta pedala de-a-n picioarelea), ținându-se strâns de mijlocul lui.

Drumul urca pe deal, așa că lăsară în urmă casa ei – la marginea îndepărtată a proprietății Silver Meadow –, acea hardughie maro-închis, plină de curenți de aer și balamale antice, fosta reședință a lui Mike Staples, politician republican și pastor episcopalian în New Canaan, între anii 1871 și 1879. Apoi tot la deal, tot la deal. Mike schimbă pe o treaptă de viteză mai mică, ca și cum panta ar fi fost o provocare pentru bărbăția lui abia înmugurită.

Locuința familiei Williams era albă și pătrățoasă, cu coloane în față. De obicei, acolo atârna bleg un steag american, dar nu și astăzi. Porumbeii se tânguiau în curtea din spate. Curtea abruptă se prăvălea direct în pârâul de mai jos. (Acolo unde locuia Wendy, pârâul curgea chiar pe sub veranda camerei de zi.) Prin curtea lui Mikey întotdeauna mișunau sălbăticiuni – ratoni, rozătoare și iepuri. Sălbăticiuni de suburbie. Acolo, în spatele casei, era, practic, ca în tâmpenia de *Mutual of Omaha*[1]. Râul Silvermine era plin de canoe gonflabile.

Mike își lăsă bicicleta în iarbă, lângă ușa garajului, fără să-i pese de ploaie. Se furișară pe verandă, apoi la parter.

În ritualul împreunării lor, Wendy insista să se păstreze tăcerea. Fără sporovăiala menită „să ne cunoaștem mai bine". Ceva conversație era inevitabilă, la aranjatul mesei, la servirea aperitivului, dar tăcerea era mai impunătoare. În jurul lor, lăzile prăfuite pline cu gumă de mestecat erau ca niște străjeri fără chip, care apărau cine știe ce ruină imperială, asemenea statuilor din Insula Paștelui din cartea pe care băieții de la școală și-o împrumutau unul altuia, *Amintiri despre viitor.* Triunghiul Bermudelor. Subsolul era o porțiune

1 Mutual of Omaha, companie de asigurări și servicii financiare, cunoscută îndeosebi pentru sponsorizarea unui program de televiziune foarte popular, *Mutual of Omaha's Wild Kingdom*, despre viața animalelor sălbatice.

neglijată a locuinței familiei Williams. Masa de ping-pong se îndoia de mijloc în centrul încăperii, ca o corabie atinsă de putregai. Uneltele electrice atârnau pe perete ca niște instrumente de tortură. Ținta pentru aruncarea săgeților avea lipită pe ea un chip de femeie, decupat dintr-o revistă.

Dacă Wendy și-ar fi dat jos veșmintele, pantalonii largi, helanca și ciorapii cu degete, ar fi trebuit să renunțe și la aparența de adolescentă care se duce la biserică, se spală cu săpun Ivory și face galerie înfocată la meciurile de fotbal ale colegilor. Ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Mike profunzimile simțămintelor ei complicate. Dar nu ea era vedeta în show-ul ăsta. În definitiv, aici era New Canaan. În schimb, ideea ei era să adopte alte roluri, să practice alte trucuri. Pe platforma de la capătul încăperii, pe fotoliul cu perne pline de granule de polistiren, cei doi se așezară.

Iar Wendy începu să-i dezvăluie timid instrucțiunile. În după-amiaza aceea, jucau rolurile unui director de companie și al asistentei sale. Mike urma să vină la ea acasă într-o după-amiază de weekend, ca să rezolve o situație de criză – da, asta era –, o criză legată de nu știu ce acțiuni, și pentru asta avea nevoie de ajutorul ei. Avea nevoie de ea.

— Iar eu stau întinsă aici, zise Wendy. Stau întinsă aici și ceva e realmente nasol. Plâng, poate cu suspine, pentru că-s singură, pentru că bărbatul meu a plecat sau ceva de genul ăsta, iar tu vii și încerci să mă liniștești.

— Dar...

— Mă aflu în toiul unei suferințe sufletești îngrozitoare.

În genunchi, cu stângăcia unui băiat care n-o să urce în viața lui pe vreo scenă, Mike mimă că-și aranjează cravata. Își lăsă diplomatul lângă suportul pentru reviste. Wendy își duse un deget la buze și reprezentația începu. În semiîntuneric.

O lungă după-amiază se terminase la birou, își zise Wendy. Confruntarea politică zilnică se încheiase. El îi mângâie părul. Cine era el și cum de se pricepea atât de bine să consoleze o femeie? Pierderea soțului, înstrăinarea față de copii –

judecătorul o considerase incapabilă să-i crească –, neputința ei de a lucra. Îi rămăseseră doar proprietățile și venitul cu care se alesese în urma divorțului. Insuficient ca să-și cultive stilul de viață cu care se obișnuise.

— Iubito, spuse Mike. Așteptarea noastră s-a sfârșit.

De pe fotoliu, Wendy se lăsă să alunece pe podea. Se rostogoli peste calculatorul de buzunar uzat al lui Mike. Helanca i se ridică și zona palidă, imaculată de sub sâni deveni vizibilă. Făcuse asta dinadins, exact așa cum Willie Mays făcea în așa fel încât să-i zboare șapca din cap, atunci când urmărea o minge aruncată la mare distanță. Mike o imobiliză – un braț sub fotoliu, celălalt sub un taburet din piele verde. Un ghid TV cu *Sanford and Son* pe copertă se afla la doar câțiva centimetri de fața ei.

— Poate-ar fi bine să închidem televizorul, șopti Mike, în caz că vine cineva.

— Nu fi caraghios, replică Wendy.

Îi puse mâna pe abdomenul ei, iar el se urcă deasupra fetei. Era un soi de îmbrățișare disperată. În părul ei aveau să ajungă tot felul de chestii, gângănii, firimituri și bucăți de gumă care se lipiseră de covor.

— Vorbește-mi despre planurile tale de viitor, zise Wendy. Spune-mi că n-o să pleci. Spune-mi că nu ești la fel ca ceilalți. Citește-mi fragmente sângeroase din *Vechiul Testament*. Ai face rău altor oameni pentru mine? Ai fi în stare să-mi dăruiești cea mai scumpă proprietate a ta? Ai fi acolo douăspatru de ore din douăspatru? Ai renunța la activitățile sportive din weekend, inclusiv la meciurile de fotbal american? Mi-ai spăla rufăria, inclusiv articolele foarte intime? Ți-ai asuma responsabilitatea să-mi iei de la farmacie pilulele contraceptive? Ți-ai lăsa părul să crească, te-ai duce la o ședință de terapie în grup, ai pleca să vizitezi Nepalul? Ai fi dispus să schimbăm partenerii de sex?

Șoldurile li s-au unit cu stângăcie, precum două piese desperecheate dintr-un puzzle. S-au frecat lent unul de celălalt. Ea i-a atins în treacăt acea parte a blugilor unde chestia

aia monstruoasă se umflase din nou. Părea că stă îndoită incomod spre buzunarul lui drept.

— Chiar ai uitat cu totul? o întrebă Mike.

— La ce te referi, dragul meu? zise Wendy.

— Ţi-am dat de lucru pentru weekend.

— Mă tem că n-am înţeles ce-am de făcut. Voi avea nevoie de explicaţii suplimentare.

Liniştea era mormântală. Wendy încetini şi se opri. Mike se transformase cu totul în directorul necruţător din fanteziile ei. Omul care avea să se ocupe de procurarea drogurilor şi a alcoolului. Simţea asta mirosindu-i respiraţia, iar limba lui căpătase un gust pe care nu-l mai avusese înainte, un gust medicinal. Nevoile ei aveau să fie împlinite. Îl apucă de fund. Era relaxat şi băieţos. Doar oase şi blugi. Nimic altceva. Se lupta cu ea de parc-ar fi fost un nod marinăresc pe care încă nu învăţase să-l desfacă.

— Hai, zise el.

— A, te refereai la casete, zise Wendy. Te refereai la casetele video de care mi-ai zis să am grijă. Voiai ca eu să le derulez pe repede-nainte...

Mike gemu.

— Haide...

— Mă tem că e o problemă. O problemă cu prelucrarea...

— Wendy, zise Mike, vreau să-ţi dai jos pantalonii!

— Nici vorbă, până nu-mplinesc cincisprezece ani.

— Nu e... nu putem s-o facem aşa. Tre' să-ţi dai pantalonii jos.

— Nici vorbă!

O prinse din nou de încheieturi. Îi dădu drumul şi se ridică în genunchi. Începu să-şi desfacă stângaci centura. Apoi, fermoarul.

— OK, zise ea. OK. O să pun mâna pe ea, dar totul se va opri aici.

Mike îşi trase pantalonii în jos, în jurul genunchilor, şi se întinse din nou deasupra ei. Pielea ca de găină. Chiloţii lui se încurcaseră cu pantalonii. Îi aduceau aminte de un

scutec. Helanca îi rămăsese strânsă în jurul sânilor, iar el își așeză penisul pe tărâmul virgin de acolo, de pe pântecele ei. Wendy îl simțea ca pe o salamandră. Ca pe o salamandră care alerga pe trupul ei.

Deodată, ușa din capul scării se deschise.

Se făcu lumină. Ce splendidă veste rea! Wendy nu știuse niciodată că o ușă, imperceptibil întredeschisă, putea ascunde atât de mult. Era ca punctul culminant al unei corale fabuloase. Zvârcoleala salamandrei lui Mike, înghesuită la loc în cușcă, descâlcirea și reîmbrăcarea cămășilor și pantalonilor. Instantaneu. Nici un soldat de nicăieri n-ar fi fost mai repede gata de luptă. Cei doi erau ca într-un soi de film mut rulat cu viteză nefiresc de mare, ca polițiștii de la Keystone la o spălătorie de rufe.

Cumva, ea știa că bărbatul care cobora treptele era tatăl ei. Înainte chiar de a-i auzi pașii obosiți, metodici, știuse că e el – lipsa de logică a apariției lui n-avea s-o frapeze decât mult mai târziu. Până să-i vadă fața, ea și Mike trecuseră prin toate scenariile și alibiurile nerostite – puteau să presupună că el nu știa ce se întâmplă, puteau să mintă sau puteau să spună adevărul și să spere c-au să scape basma curată. Mike găsi și o a patra opțiune: luă un alt număr din *TV Guide* – cu Gene Rayburn pe copertă – și începu să-l studieze cu furie.

— *Când planetele se ciocnesc*, bâigui el.

— Ce zici?

— Filmul de la 4:30.

Tatăl lui ajunsese la piciorul scării cu acel dramatism exagerat care îi marca toate momentele paterne. Era fals. Ceva în el era fals. Stătea cu brațele încrucișate printre lăzile de gumă Topps.

— Ce naiba faceți voi aici, măi copii?

Era stacojiu la față. Nu era culoarea dată de băutură, pe care o știa foarte bine, ci stacojiul roșiniii și al furiei, culoarea feței unui prunc atunci când, mânjit de caca, e părăsit în

parcare cu un bileţel pe piept. Wendy îl mai văzuse aşa pe tatăl ei doar de câteva ori şi nu-i plăceau acele amintiri.

— Tu ce crezi că facem, tată? replică ea.

— Ce cred eu? Eu cred că vă giugiuliţi! Cred că-l pipăi pe bulangiul ăla mic, fir-ar al dracului să fie, şi mai cred că el încearcă să ţi-o pună! Cred că, la doar paişpe ani ai tăi, eşti gata să-ţi pierzi fecioria! Şi nu-mi vine să-mi cred ochilor...

— Hei, ce tot spuneţi acolo? Domnu' Hood...

Avea cămaşa încheiată aiurea. Tatăl lui Wendy, de obicei ireproşabil, manechinul de la Mike's Sports, tatăl marca L.L. Bean, se încheiase greşit la cămaşă, astfel încât vreo trei centimetri suplimentari erau mototoliţi în jurul bărbiei lui stacojii. Mesteca aer, de parcă ar fi avut nevoie de substanţele hrănitoare din el ca să-şi ţină în forţă discursul dojenitor. Cămaşa îi flutura.

— Să nu-mi adresezi nici un cuvânt, Mike! Nu vreau s-aud. Voi vorbi cât de curând cu mama şi cu tatăl tău. Poţi să fii sigur de chestia asta, băiete! Voi doi habar n-aveţi ce faceţi aici! Sunt şocat să văd că sunteţi atât de nechibzuiţi, că ăsta vi se pare vouă cel mai nimerit mod de-a vă petrece Ziua Recunoştinţei! Ruşine să vă fie, copii, ruşine!

Mike n-avea să suporte uşor ultima parte a discursului, Wendy era sigură de asta. Îl cunoştea destul de bine. Tocmai se gândea la o replică usturătoare. Era momentul să lupte sau să fugă. Dacă se ajungea la luptă, se gândi că avea să-l susţină pe Mike. Pentru că tatăl ei era mai greu cu vreo şaizeci de kile, probabil. Era cinstit să ţină partea outsiderului. Dar Mike lăsă capul în jos, abia ascunzându-şi furia. Nu spuse nimic.

— Şi tu, domnişoară?

Tatăl se uită înspre ea.

— Cu mine vorbeşti, tată?

— Cu cine crezi c-aş putea să vorbesc?

— Atunci, renunţă la atitudinea asta de tiran.

— Nu mă interesează remarcile tale obraznice, domnișoară! Să mergem! Imediat! Noi doi putem să discutăm în drum spre casă.

Când auzi de drumul spre casă și mai ales de mersul pe jos până acolo, Wendy începu să se-nmoaie. Regretul începu să i se furișeze în suflet ca niște culori urâte într-un asfințit de duzină. Începu să se simtă rușinată. Își ținuse palmele pe abdomenul aproape concav al lui Mike, în timpul drumului până acolo cu bicicleta, și fusese o plimbare minunată. Ceva în legătură cu faptul că tatăl ei venise fără mașină, că urmau să se întoarcă acasă pe jos, să umble pe străzile din New Canaan pe o vreme atât de urâtă, ca unii care nu-și puteau permite să plătească ratele la mașină, o stingherea. Și va mai trebui să-și apere și virginitatea în fața lui. *Se arsese*, vorba celor de la Liceul Saxe. Chiar că se arsese. Avea să fie un weekend oribil. Avea să fie un weekend de vacanță. Va trebui să suporte perdafuri și tăceri prelungi, pline de cruzime. Nu se va sfârși niciodată. Își petrecu o buclă pe după degetul arătător și rămase tăcută lângă Mikey – strângând din dinți ca să-și înăbușe plânsul.

— Ei, bine? zise tatăl ei.

Fata i se alătură, fără să spună nimic, și aruncă o ultimă privire către Mikey. În graba lui, Mike își prinsese poalele cămășii în fermoar. Se gândi la frumosul lui păr pubian roșcat-maroniu, de culoarea și consistența primilor perișori ai unui bebeluș, și povara îi păru mai ușoară. Dragostea era dulce-amară. Apoi, pe drumul spre ieșire, își strecură mâna într-o cutie și scoase de-acolo cinci-șase bucăți de Bazooka.

— Servicii complete! strigă ea spre Mike.

Tatăl ei oftă.

Închiseră în urma lor ușa din față a familiei Williams. Pretutindeni, doar semne ale nopții. Ploaia înghețată cădea orizontal. Era cu șase-șapte grade mai frig decât atunci când Wendy aștepta în Silver Meadow. Zloată și ploaie înghețată. Amestecul cădea amenințător asupra celor doi, în timp ce-și croiau drum, alunecând și înjurând, pe potecă și apoi pe alee.

Începu să strige o scuză debilă și recunoscătoare către tatăl ei, dar era greu să te descurci cu vântul și cu ploaia. Nu se auzea nimic.

Pe Valley Road, un utilaj de deszăpezire trecu încet pe lângă ei, șuierând și împrăștiind nisip peste mocirla care se forma. În vârful lui se învârtea lampa stroboscopică de culoare galbenă.

Tatăl o apucă brutal pe Wendy de umăr.

— Păpușică dragă! strigă el și vocea păru să se audă de departe. Păpușică, nu-ți face probleme! Zău că nu-mi pasă. Doar că nu-s sigur că e îndeajuns de bun, asta-i tot. Hai să fie ăsta secretul nostru!

Wendy nu pricepea unde bate. Auzea scuzele.

— Ce?

— Adică e un papagal. Nu-i serios. Să vezi tu c-o să ajungă să trăiască pe spinarea părinților! Pur și simplu, nu te merită. Și aia nu-i o familie din care să vrei să faci parte.

— Tată...

Mergeau printr-o mocirlă de culoarea scorțișoarei. Picioarele li se afundau în ea. Ploaia înghețată cădea cu uniformitate neabătută. Atât asupra comunităților învecinate, cu o bază de impozitare mai puțin solidă – Stamford și Norwalk –, precum și asupra bunăstării din New Canaan. Lapovița strica ciorapii cu degete ai lui Wendy și pantofii din piele de Cordoba ai tatălui și, în același timp, în cealaltă parte a orașului, pantofii ortopedici ai surorii lui Dan Holmes, Sarah Joe, unul dintre copiii din clasa specială de la Liceul Saxe. Inima lui Sarah Joe era chinuită și istovită, iar ea părea s-o știe. Dar, cum, necum, reușea să se târască. Copiii spuneau că s-ar fi culcat cu oricine. Wendy se întrebă dacă Sarah Joe avea măcar niște cunoștințe instinctive despre poziții și sex, dacă auzise despre mitul orgasmului vaginal sau simțea la nivel intuitiv că acrobațiile ei sexuale erau mai satisfăcătoare cu o persoană pe care o iubea. Sarah Joe, la rândul ei croindu-și drum pe Brushy Ridge Road, prin

zloată, urcând dealul pe care toți băieții îl coborau în viteza a zecea.

Undeva, fetele mai populare erau închise în case cu iubirile lor efemere, prizonierele pasiunilor pe care nu le împărtășeau nimănui. Iar altundeva, cei cinci-șase băieți săraci de la liceul din New Canaan, ai căror tați erau nevoiți să iasă în zăpadă și să conducă plugurile de deszăpezire, se uitau la TV stând pe canapele acoperite cu vinilin ignifug. Lapovița și ninsoarea făcuseră ca lumina să capete o tentă gălbuie-sumbră. Cerul arăta oribil, grețos.

Wendy voia să știe de ce conversațiile eșuau și cum putea să-i învețe pe ceilalți virtuțile compasiunii și de ce oamenii încetau să se iubească și voia să le știe pe toate când ajunseră acasă. Voia ca tatăl ei să fi luptat împotriva insistențelor colegilor de liceu și să se fi opus bombardamentelor din țările neutre îndepărtate și să fi sprijinit îngrădirea puterii prezidențiale și să fi pus la cale un plan prin care fiecare copil sub optsprezece ani din New Canaan să fie obligat să petreacă o după-amiază pe săptămână cu sora lui Dan Holmes, Sarah Joe, sau cu puștiul celălalt, Will Fuller, pe care toți îl făceau *poponaut*.

Wendy ar fi vrut ca tatăl ei să ofere compensații pentru propria confuzie, înstrăinare și beție. Așa încât, atunci când el a întrebat-o cât de reci îi sunt picioarele și apoi a luat-o în brațe pe ultimele sute de metri, trecând pe lângă Silver Meadow, pe lângă terasament, prin desișul de copaci goi, traversând cercul desenat pe aleea acoperită cu frunze de arțar înghețate, frunze de arțar, frunze de arțar, unde o singuratică minge de fotbal stătea îngropată într-un crater mocirlos, mingea de fotbal pe care Paul o tot lovise cu disperare înainte să plece la oraș – când tatăl ei o purta la pieptul lui în tăcere, i se păru că totul e în regulă. Avea să-și amâne călătoria pe tărâmul himalayan al Inumanilor. Deocamdată, avea să rămână cu familia ei.

Neschimbată – sau mai rea. Așa suna buletinul meteo. Mercurul se va retrage în micul său bulb. Zăgazurile cerului se vor deschide. Elena întrezărea șosele periculoase, acoperite cu polei. Geci de schi cu borduri de blană. Fesuri cu ciucuri. Iar asta nu era așa de rău. Orice pretext ca să evite petrecerea familiei Halford era o binecuvântare. Se afla în bibliotecă. Pe sofa, cu picioarele încrucișate. Casa ei era liniștită ca o bibliotecă. Cititul era pentru Elena Hood o curajoasă călătorie spirituală, iar teancurile de cărți erau pentru ea asemenea movilelor de pietricele – zidurile tibetane pentru rugăciune care marcau înaintarea pelerinilor. Se simțea înconjurată de un câmp de forțe cald, se simțea invincibilă, în timpul acestei călătorii mijlocite de lectură, oricât de convențională ar fi fost în 1973, oricât de plină de piedici și de stereotipă. Ținea la mare preț *I Ching* și cărțile de tarot, deși nu mărturisea asta nimănui din suburbii; credea că deciziile ei erau prestabilite de niște cartografi nevăzuți. Cumpăra cărți religioase și oculte ghidându-se după cotor, dacă auzea vorbindu-se de vreun titlu sau dacă i se făcea reclamă în *Psychology Today.*

În biblioteca ei, la lumina șemineului, citea în tăcere. Avea părul blond-argintiu. Și ochelari cu lentile groase, pe care îi purta doar când citea. În restul timpului, mijea ochii.

Purta pantaloni comozi din lână, de culoarea chihlimbarului, un pulover din lână pe care și-l tricotase singură și pantofi Hush Puppies. Elenei îi era frig tot timpul. Manualele ei de colegiu fuseseră surghiunite într-un ungher prăfuit

al rafturilor, sub selecţiile Clubului Cartea Lunii – ediţii cartonate şi lucioase ale celor mai noi romane, pe care ea le comanda pentru soţul ei şi pe care acesta le ignora.

Citea despre impotenţă la bărbaţii vârstnici. Deschisese cartea scrisă de Masters şi Johnson, *Reacţia sexuală umană*, chiar la pagina cu pricina. În opinia experţilor, principala cauză pentru diminuarea activităţii sexuale a cuplurilor de vârstă mijlocie era un caz accidental de impotenţă. Această criză iniţială, fie ea provocată de tradiţionalul consum de alcool – *creşte dorinţa, dar afectează performanţa* –, fie de anxietate sau de alţi factori psihici, îi înspăimântă atât de tare pe bărbaţi, încât, după aceea, aceştia înclină în mod frecvent spre celibat. Umiliţi şi plini de resentimente, ei susţin că nu mai sunt interesaţi.

Chiar pagina la care deschisese cartea. Îi plăceau Masters şi Johnson. Mult mai mult decât Havelock Ellis, pionierul studiilor asupra sexualităţii, foarte priceput să dea exemple din viaţa rurală – ace de păr extrase din vaginele adolescentelor, relatări despre cupluri care nu mai reuşeau să se „decupleze" –, dar incapabil să trateze dramele căsniciilor nefericite. Şi mult mai mult decât Kinsey, precursorul domeniului, cu a sa viziune bizară, politicoasă asupra sexualităţii – contactul buco-genital s-ar putea să nu fie, la urma urmei, o practică strict homosexuală –, sau decât monumentala *Psychopathia sexualis* a lui Krafft-Ebing: halucinanta şi periculoasa rudă a lucrării lui Reich, *Funcţia orgasmului*.

Unele ilustraţii din carte erau senzaţionale. Cum ar fi diagrama penisului, a scrotului, a anusului şi a prostatei. Toate desenate cu precizie, în peniţă. Prostata o intriga – acea nucă mititică pe care întotdeauna urologul o storcea. Bărbaţii o ocroteau. În final, atât de multe se făceau din respect pentru prostată! Când strangula uretra bătrânilor, nenorocirea îi lovea pe oamenii celebri şi pe necunoscuţi cu imparţialitatea unei epidemii. Cu toţii stăteau la pisoar şi se chinuiau să mai stoarcă nişte picături.

Şi mai erau şi graficele, care reuşeau să reducă, în secunde, probabilitatea întăririi sfârcurilor, a tremurului muscular şi a umezirii labiilor. Astea erau subiectele de ultimă oră. De exemplu: în New Canaan, dintr-odată, femeile erau familiare cu termenul *labii*. Aveau opinii ferme în privinţa orgasmului vaginal. Putea să evoce nenumărate după-amiezi recente în care le auzise pe Dot Halford şi pe Denise Blackman – sau pe altele – făcând schimb de teorii la un pahar de suc de morcovi: *Dot, ştiu cum îmi funcţionează clitorisul atunci când am orgasm, dar nu sunt sigură, atunci când partenerul îmi atinge uterul, că vaginul meu are vreun rol în asta. Pur şi simplu nu sunt sigură.* Neliniştea era întipărită pe chipurile lor.

Elena şi soţul ei nu erau cu adevărat de vârstă mijlocie. Nu ajunseseră încă la acel stadiu, dar trăiseră *trauma iniţială a impotenţei*. Îi simţiseră incizia precisă. Amândoi. Da, şi ea o simţise: „Inhibiţiile femeii de nivel intelectual superior", cum se exprimau experţii, „sunt mai puternice decât cele ale bărbatului de nivel mediu". Trecuseră cam optsprezece luni. Optsprezece luni de atunci.

Dacă alcoolul îi provocase lui Ben impotenţă, ceea ce adusese seceta în relaţia lor conjugală, nu putea să-şi dea seama. Dar când îi vedea acum penisul, când făcea duş sau se îmbrăca de serviciu, nu simţea nimic în plus faţă de ce-ar fi simţit dac-ar fi văzut vreo pasăre de vânat jumulită şi fără cap. Era ca o ciudată aducere-aminte a unui alt timp, ceva străvechi, o curiozitate. O aducere-aminte a atacului de inimă suferit de Ike[1] sau a crizei de la Berlin. Iar lucrul cel mai rău era că simţea acelaşi lucru şi faţă de sine. Punctul fertil din trupul ei, acea mandala pe care o avea în pântece, îşi încetase activitatea, intrase în hibernare.

După cum vedea ea lucrurile, seceta dusese direct la infidelitatea lui Ben. Masters şi Johnson nu aveau în privinţa

1 Apelativul sub care era cunoscut preşedintele american Dwight Eisenhower (1953-1961).

asta nici un sfat pertinent. Elena nu descoperise dintr-odată aceste adevăruri simple. Nu avusese loc nici o întâlnire dureroasă cu dovezile – vreun șort pătat, ruj pe gulerul cămășii sau plicuri parfumate. Pur și simplu, într-o seară, la o petrecere – o petrecere constituie decorul firesc în care să afli aceste lucruri –, i s-a năzărit că acesta ar fi pentru el următorul pas logic. Acesta era canalul îngust în care ajunseseră.

Deci, la acea petrecere, iată-i pe Janey Williams și Benjamin tolăniți pe o canapea fără spătar. Îngropată în perne, Janey Williams, nefericita și disperata Janey, al cărei soț n-o mai consola. Iată-i pe amândoi, Benjie și Janey. Devenind tot mai neglijenți pe măsură ce se apropiau unul de celălalt. Expresiile lor erau triste, paharele li se goleau mereu. Își dădeau târcoale ca niște porci spinoși, apropiindu-se ca să-și simtă căldura, apoi împungându-se și îndepărtându-se.

Ideea trădării plutea în aer. Vara Iubirii[1] migrase, în varietatea ei fără droguri, în suburbiile din Connecticut, cam la cinci ani după nașterea ei. Cam pe când America afla despre sistemul de înregistrare de la Casa Albă. Era amestecată cu lucruri urâte. Marfa comercializată erau soțiile, acele Janey Williams din New Canaan. Recompensa ar fi trebuit să fie fericirea, dar nu era decât cea mai ieftină aproximare a unor simțăminte exaltate. Era doar o etalare a opțiunilor, nimic mai mult. Din poziția ei meditativă de pe canapea, îmbrăcată în pantalonii aceia jalnici și cu pantofii ei Hush Puppies, Elena simțea că e în stare să judece motivațiile așezării New Canaan, Connecticut. Pentru că îngăduise propriilor opțiuni să se împuțineze. Trosnind și pocnind, flăcările timpului mistuiseră comedia strădaniilor ei.

Elena citea. Din când în când, își întrerupea inactivitatea. Pentru cină: mazăre congelată Green Giant în sos de unt,

1 *Summer of Love*, vara anului 1967, când nu mai puțin de 100 000 de tineri s-au adunat în apropiere de San Francisco, provocând o adevărată revoluție hippie.

resturi de umplutură, resturi de curcan. Această masă frugală și lipsită de pretenții îi aștepta pe soțul și pe fiica ei.

Călugării au fost aceia care au inventat arta cititului în gând. În perioada întunecată a Evului Mediu. Augustin, probabil, a fost primul. Iar tăcerea era un limbaj pe care Elena îl înțelegea. Tăcerea era termenul ei argotic pentru sprijin și afecțiune. Tăcerea era îngăduitoare, contemplativă și non-conflictuală și avea în ea ceva melodios. Era în același timp pământ și eter. Când Paul îi dăduse de înțeles că avusese de-a face cu drogurile, Elena nu spusese nimic. Când Wendy o anunțase cu mândrie că îi venise primul ciclu, Elena nu spusese nimic. Mai târziu, avea să pună pe perna fiicei sale cutia de Kotex, cu cerculețul conținând instrucțiunile de folosire atent decupat și așezat alături. Tăcerea se potrivea cu complexitatea acestor treceri – inițierea în *yajé* și în secretele calendarului lunar. Dac-ai fi indiancă, te-ai duce într-un tufiș și ai halucina singură, cât ai pofti. Iar dac-ai fi o tânără druidă, căsătoria ți-ar fi deja aranjată și chiar acest lichid rezidual ar fi un condiment la sărbătoarea ta. Noi ți-am bea sângele menstrual și, mai târziu, am mânca placenta.

Elena nu spusese nimic despre asta sau despre alte chestiuni, și nu doar pentru că, în această suburbie plină de republicani – republicani până hăt, la președintele Garfield[1] –, constatase că nu putea să-și articuleze propriile opinii fără să pară caraghioasă, ci pentru că ajunsese la această tăcere prin intermediul experienței.

Printre strămoșii ei irlandezi se numărau tot felul de oameni, de la nenorociții pe care îi aruncai pe ușă afară dintr-un *saloon* de pe malul râului până la revoltații care abrogaseră Legea Prohibiției. Ei împletiseră atât de profund printre amintiri născocirile legate de drumul de la sărăcie la bunăstare, încât ajunseseră să-și creadă propriile departamente de relații publice. Sau, cel puțin, asta era atitudinea tatălui ei. Tatăl ei fusese om de presă, editor de

1 James Garfield, al douăzecilea președinte american, ucis în iulie 1881.

filozofii ieftine de tabloid. Își finanțase studiile la o școală de jurnalism din Midwest lucrând seara ca vânzător de băuturi răcoritoare. Plecase spre est cu un tren de marfă. Pornise de la munca de jos, de la sortarea corespondenței. Se căsătorise cu iubita din liceu.

Efortul de a rămâne optimist sub povara acestui mit de tabloid a dus la intoleranța tăcută din casa tatălui ei. Puteai să-i scoți pe irlandezi din cârciumă, dar nu puteai să scoți cârciuma din irlandezi. Inimile lor erau peșteri ale îndoielii. Edwin O'Malley era un băutor împătimit, colecționar de vinuri de calitate, dar soția lui, Margaret, mama Elenei, alunecase după cortina alcoolismului înainte ca fiica ei să termine școala elementară. Margaret nu era în stare să comunice cu nimeni în palatele și vilele pe care soții O'Malley le frecventau în timpul Marii Crize. Avea limba legată. Era ca șobolanul care rămâne blocat la intrarea într-un labirint.

Tatăl ei nu se sfia să vorbească pe șleau: *Arăți ca dracu'! Dumnezeule, arăți ca dracu'! De ce-ai mai coborât? Nu poți nici să te ții pe picioare – darămite să mai și mănânci! Ești beată și nu te ții pe picioare. Ești o rușine. O rușine jalnică!*

Elenei i se părea că timp de o veșnicie o așteptase pe mama ei să coboare la parter. Părinții ei aveau camere separate, firește; nu dormeau niciodată împreună. Când mama cobora împleticindu-se la cină, adesea era prima oară când o vedeau în acea zi. Elena se ascundea după servitori și mobile și asculta. Observațiile le punea deoparte. Repeta deopotrivă frazele de afecțiune și de ură, până când nu le mai putea deosebi, nu mai putea distinge derâderea de respect, bătaia de o îmbrățișare drăgăstoasă. Odată, un prieten de-al tatălui, venit în vizită, remarcase: *O, Margaret, mă bucur să te văd, arăți minunat!* La care tatăl ei replicase: *Dumnezeule, Karl, nu mai vezi bine?*

Asta era mama ei. Mama ei cădea pe scară și o lăsau acolo, la ordinele tatălui. Mama ei se dezbrăca pe peluza din fața casei. Mama ei se încuia într-un șopron, căutând cine știe

ce comoară ascunsă. Putea să rămână acolo zile-n șir, de n-ar fi fost grădinarul.

Margaret O'Malley pierdea câte puțin din ea însăși în fiecare seară. Se întorcea ca să urce din nou scările, după fiecare episod de umilire, până când nu i-a mai rămas nici un pic de demnitate, nici o *persona* de asasinat, până când n-a mai trebuit să urce treptele, fiindcă devenise prea periculos. Un ascensor de apartament primitiv a fost instalat cu mare cheltuială.

Tatăl ei avusese grijă ca Elena să știe totul despre starea mamei sale. O chema din camera ei ca să fie martoră la fiecare infracțiune împotriva lui, împotriva succesului său. Așa se face că, atunci când, în copilăria Elenei, maică-sa încercase să-și ia viața cu somnifere, el îi provocase voma, chemase ambulanța și pe urmă o adusese pe Elena în dormitor. Margaret O'Malley era mânjită de vomă și inconștientă. Rahatul, urina și fierea bălteau în jurul ei, pe cearșafuri, curgând pe covor. *Asta e maică-ta. Haide! Privește-o!*

Sărbătorile o cufundau mereu în acest trecut.

Plecase din casa părintească într-o confuzie de simțăminte lesne de înțeles. Pe la începutul anilor șaizeci, maică-sa amenința adesea că-și ia viața. Elena îl trezea calmă pe Benjamin și, când răsărea soarele, prindea primul tren spre New Haven, spre aeroportul de-acolo. Până să ajungă ea, amenințările se evaporau de fiecare dată. Mama ei fie dormea, fie stătea în pat, rezolvând placidă cuvinte încrucișate, bând gin și zâmbind.

După ce o supuneau pe Margaret la altă și altă cură de dezalcoolizare, o trimiteau în lume. O dezintoxicau și iar o trimiteau în lume. Era ca un eveniment anual, ca strângerea recoltei sau ziua vreunui sfânt. O dezalcoolizau și toți nutreau speranțe vreo două săptămâni, chiar și tatăl părea să fie binedispus, după care maică-sa începea să bea din nou – uneori, închina chiar pentru întoarcerea acasă – și în scurt timp se revenea la livrările săptămânale de lăzi cu sticle. Tatăl Elenei îi plătea curele de dezintoxicare, hainele și datoriile

la toate magazinele de băuturi, ca și convorbirile telefonice interurbane, așa cum plătea pe cineva ca s-o îmbăieze și să aibă grijă de ea acasă. Toate facturile erau la zi.

Dac-ar fi fost doar ei trei, și Elena tot ar fi avut motive suficiente să plece din Weston, Massachusetts. Dar mai avea și un frate. O copie la indigo a tatălui – stabil ca un gaz inflamabil –, plin de nerăbdare și ură. Iar de băut, bea ca maică-sa. Era cel mai dificil bărbat pe care Elena îl cunoscuse vreodată. Era în stare să se certe și în privința vremii. Avea un simț al corectitudinii atât de fin reglat, încât stătea noaptea treaz ca să clasifice și să enumere încălcări ale etichetei, conform unui cod pe care el însuși n-ar fi fost în stare să-l respecte vreodată. Billy O'Malley era cu zece ani mai vârstnic decât Elena și luase educația surorii întru totul în mâinile sale. Susținea că el îi dăduse și numele, conform regulilor prozodiei. Două picioare bahice. Elena O'Malley. Fără nume mijlociu. Avea să se descotorosească de el ulterior. O numise după Bacchus. Oricum, părinții ei erau mai tot timpul ocupați.

Ca s-o învețe cu apa, o împinsese, când era încă mititică, în piscină. Se scufundase. Ca s-o învețe regulile etichetei, îi îndepărtase coatele de pe masa din sufragerie cu lama unui cuțit. Se alesese cu mai multe copci. Ca s-o învețe să-i respecte pe cei vârstnici, o ținuse atârnată de glezne la o fereastră de la etajul trei. Ca s-o învețe să se descurce singură cu mijloacele de transport în comun, o abandonase legată la ochi în centrul Bostonului.

Elena fusese o elevă silitoare. Cina de Ziua Recunoștinței în familia O'Malley, așa cum spunea adesea Benjamin, era ca și cum ai aștepta să se încheie un armistițiu. Billy și tatăl ei adoptau o tăcere precaută până când era dat pe gât primul pahar. Apoi, Billy se lansa în lista lui de nemulțumiri, începând, de exemplu, cu sprijinul *absurd* pe care tatăl lui îl acorda Comisiei pentru Activități Antiamericane a Camerei Reprezentanților. Dezgustul fățiș nu era prea departe. Elena încerca să interpreteze, să medieze și să domolească lucrurile;

încerca să tacă și să se furișeze ca să stea de vorbă cu servitorii în bucătărie. Nu era de nici un folos. Și pe urmă maică-sa apărea la cină, după ce petrecuse ore în șir gătindu-se, oscilând între punctul în care nu se putea încheia la nasturi pentru că-i tremurau prea tare mâinile și cel în care halucinațiile vizuale îi veneau de hac. Mama Elenei cobora și atunci distracția era în toi. *Sfântă Născătoare de Dumnezeu, de ce te-ai mai deranjat să participi? Să aducă cineva o bavetă, vă rog! Sau o targă? Cred că o targă ar fi mai nimerită. Aduce cineva o targă, vă rog?*

Replică la care pe Billy îl apucau pandaliile. Pentru că Billy și mama Elenei erau legați și prin alte fire în afară de băutură. Erau legați prin tristețea lor, prin minciunile lor și prin felul cum se autocompătimeau. Muriseră în același an, așa cum se întâmplă cu cei care s-au iubit vreme îndelungată. Ficatul lui Margaret O'Malley cedase, iar Bill se prăbușise cu un avion după vreo șase luni. Plăcile care comemorau trecerea lor nefericită prin această viață împodobeau zidul de piatră din curtea unei biserici singuratice din New England. Iar de curând li se alăturase și placa ce purta numele tatălui ei. Îl sprijinise pe Nixon până dincolo de momentul Discursului Checkers[1], dar valvele firave ale inimii lui – reparate de renumiți cardiologi ai vremii – n-au supraviețuit scandalului Watergate. Murise în ziua în care Cox fusese numit procuror special, pe 17 aprilie.

Când era mică, Elena se juca în salonul mamei sale, care avea doi pereți opuși acoperiți cu oglinzi. Reflexiile călătoreau dintr-o parte în alta la nesfârșit, în spațiul acela. Când Elena intra în câmpul de vizibilitate al acelor oglinzi, și ea era reprodusă de nenumărate ori. Încerca de fiecare dată să arunce o privire către eurile ei incalculabile. Se întindea,

1 În 1952, senatorul Richard Nixon, care candidase pentru postul de vicepreședinte al Statelor Unite, a ținut un discurs de „justificare" a banilor și cadourilor primite de la susținători, amintind și de cățelul primit prin poștă, numit Checkers.

simțea asta, spre originea familiei ei, ajungând la motivele de iritare, la bolile și la delincvențele genealogice. Dar, indiferent cum încerca să se furișeze pe după marginile reflexiei, ca să vadă limitele acelei parade, eul ei oglindit o umbrea. În tăcere.

Așadar: Paul, Wendy și Benjamin. Și Daisy Chain, câinele, momentan întins – se spăla – pe covorul din bibliotecă. Această mică familie se strânsese în jurul Elenei. Lăsă deoparte volumul de Masters și Johnson, punând între pagini un semn de carte de la librăria din New Canaan – absolut întâmplător, la pagina referitoare la instalarea menopauzei –, și se întoarse în bucătărie. Apăsă întrerupătoarele din hol. Din pricina embargoului petrolier, britanicii lucrau doar trei zile pe săptămână, dar Elena nu se simțea în largul ei pe întuneric. Bușteni Duraflame. Mai era nevoie de bușteni. Președintele se gândea cum să obțină puterea care să-i permită să raționalizeze resursele electrice. Șofatul de plăcere duminica era oficial descurajat. Bursa scăzuse cincizeci de puncte săptămâna aceea. *Trei procente*, spusese Benjamin, *doar trei procente.*

Se gândi la sânii lui Janey Williams, la felul perfect în care și-i punea în valoare, într-un sutien care probabil că-i săpa șanțuri adânci în umeri. Avea sânii mari și rotunzi. Lucrul ăsta nu putea să-ți scape când te uitai prin bluzele ei cu dantele și volănașe. Desăvârșiți și etalați corespunzător, așa cum le plăcea bărbaților pe care îi cunoștea Elena. Lui Janey nu-i era teamă de etalare, în vreme ce Elena era, pe de altă parte, măruntă, îndesată și rezervată. Dar avea instincte sexuale și era capabilă de abandon. Greșeala pe care o făcuse Benjamin – să presupună că ea ar fi un personaj unilateral, mireasa virgină din perioada lui Eisenhower, fiică a respectabilității – o adusese în pragul revoltei. Citise o mulțime de cărți privind dezvoltarea personală. Nu era impermeabilă la schimbare. Exista în ea un potențial evolutiv neexploatat. S-o ținuiești și s-o faci să se zbată ca un specimen de fluture în insectar era un fel de violență.

Totuși, la nevoie, devenea maestru bucătar. Umplu o cratiță cu apă de la robinet, o puse pe mașina de gătit și cufundă în ea blocul de mazăre congelată. Boabele fuseseră congelate într-o băltoacă dreptunghiulară de simulacru de unt gălbui. Apoi exhumă carcasa de curcan din mormântul aflat în frigider și-o așeză pe fundul de tăiat. Cu detașarea unui măcelar, Elena alinie fâșiile tăiate de carne de curcan pe fiecare dintre cele trei farfurii. Curcanul de a doua zi era cea mai sfâșietoare proteină pe care și-o putea imagina.

În bârlog, ușa din plasă se deschise. Preludiul unei conversații neplăcute. Vântul puternic începuse să șuiere pe lângă zidurile casei și pe deasupra pârâului. Când soțul ei închise ușa, vuietul se domoli de îndată. Târșâindu-și picioarele până în bucătărie, Benjamin și Wendy mormăiră niște saluturi de parcă ar fi sosit cu întârziere la biserică.

— Zece minute, anunță Elena.

Aceste estimări erau aproape întotdeauna caraghioase.

— Du-te și usucă-te, îi spuse Benjamin fiicei sale.

Cei doi, Ben și Wendy, se descălțau. Băltoacele din jurul lor se transformau în râulețe care șerpuiau pe podeaua bucătăriei, înapoi către mocheta de pe hol. Își duseră hainele ude, pe după chiuvetă, în debaraua pentru rufe murdare. Wendy își dădu jos ponchoul și pantalonii și-și scutură părul. În chiloți, stătea în picioare, cu apa șiroindu-i pe trup. Exista un lucru bun pe care Elena îl făcuse, își aminti ea: dăduse naștere unei mari frumuseți.

Ben o urmă pe Wendy către scară, iar Elena îl urmă pe Ben. Urcară treptele în această ordine. Wendy luă imediat în stăpânire baia. Se auzi clicul ferm al încuietorii cu buton.

Holul era albastru-cenușiu, dormitorul principal era albastru-cenușiu, covorul avea o nuanță mai închisă de albastru-cenușiu, perdelele la fel. Cuvertura de pe patul din dormitor avea carouri roșii și albastre. Lumina de-afară era albastru-cenușie, iar când Elena aprinse o veioză de lângă pat, abia dacă se mai vedea ceva. Benjamin își scoase rapid

ultimele obiecte vestimentare. Le aşează grămadă pe fotoliul de care îşi atârna pantalonii de costum peste noapte.

Elena îl privea de pe marginea patului.

— Nici prin cap nu-ţi trece unde-am găsit-o, zise el.

Dispăru în dressing. Dintre costume şi rochii, vocea lui se auzea răguşită.

— În subsolul casei lui Janey şi Jim. Cu nemernicul ăla! Nici măcar televizorul nu era pornit. Şi ei doi pe podea. Puştiul are pantalonii-n vine – îi văd bucile albe mişcându-se. Cu puţa afară şi tot tacâmul!

Vocea lui Benjamin era înfundată. Miros de naftalină şi de substanţe de la curăţătorie. Elena îşi dădea seama că e agitat.

— Totuşi, e doar parţial călare pe ea. Parţial deasupra ei, parţial pe jos. Ea e încă îmbrăcată. El se perpeleşte ca un peşte pe uscat, iar ea stă întinsă.

Benjamin scoase capul din şifonier şi se uită la nevastă-sa. Ea admiră fără să vrea ce mai rămăsese din el, ce nu fusese mistuit de nesiguranţă şi de alcoolism, precum şi de ravagiile vârstei, în absenţa exerciţiilor fizice. În multe privinţe, era urât, cu pielea solzoasă, chiar respingător. Când zâmbea, efectul era aproape întotdeauna lubric. Îi venea greu să-şi localizeze afecţiunea în tot acest amalgam de gălăgie, descompunere şi iraţionalitate, cu toate astea îl plăcea uneori. E greu să trăieşti lângă cineva care să nu-ţi impună puţin respect.

— Să mă-mbrac de-acum pentru petrecere sau să mă-mbrac după? Ce părere...

— Cum vrei, zise ea. Aş vrea s-ajungem devreme, totuşi, şi să plecăm repejor.

— Te-aud cât se poate de clar. Semnalul tău a ajuns la destinaţie. În tot cazul, nu ştiu ea cu ce se-alegea, pentru că nu i-o lua... nu i-o lua în mână sau ceva de genul ăsta.

— Chiar trebuie să fii atât de explicit?

— Doar îţi spun cum a fost, păpuşă dragă. Deci, nu-i freca scula şi nici nu se rezolva singură. Probabil c-o fi fost prea sfioasă ca să şi-o facă în faţa nemernicului. Cred c-ar trebui

să ne bucurăm pentru sfioșenia ei. Iar eu cobor treptele și fac o pauză teatrală, de parc-aș fi vreun procuror sau ceva de genul ăsta, după care îl iau la trei păzește. N-ai văzut de când ești pe cineva aranjându-și hainele mai repede! Până s-apuc să zic ceva, puștiul își trage pantalonii, își pune ciorapii și pantofii și-și bagă cu grijă cămașa în pantaloni. Un colț al cămășii îi iese prin fermoar. Se preface că-i absorbit de lectura ghidului TV!

Benjamin râse. Căuta în toate un motiv de râs.

— Hei, arăți bine! îi spuse el acum, aranjându-și la gât o eșarfă englezească de lână, după care-și trase fermoarul la pantalonii în carouri albastre și aurii.

Dar ea știa că arată oricum, numai bine, nu. Familiar, poate, cu îngăduință.

— Și?

— Și Wendy se dă la o parte. Se târăște pe podea, se îndepărtează de nemernic. Așa c-am început să țip și să-l fac pe golan în toate felurile, i-am spus că-l las fără bărbăție dacă-l mai prind o dată cu fata mea și alte chestii din astea. Wendy s-a întors cuminte acasă.

Un alt hohot de râs. Un râs de petrecere, care se stinse imediat. Elena îl privea acum în baie, cum își aranja eșarfa. Așteptă câteva clipe înainte să pună întrebarea. O lăsă să plutească în aer amenințător, ca un diagnostic grav.

— Și, de fapt, ce căutai tu în subsolul ăla?

Doar o mică ezitare:

— Mă dusesem să le las o ceașcă de cafea. Jim a uitat-o la noi, când au fost ultima oară. Era pe bordul mașinii. Tu citeai, știi? Am trecut să le las ceașca.

Benjamin ieși din baie. Zâmbi. Își desfăcu brațele ca să-și anunțe sosirea.

— Hai să mâncăm, iubito! Sunt *cool*. Sunt gata.

Ea se ridică, de parc-ar fi fost un lucru neplăcut și tare greu de înfăptuit, din plapuma de la capul patului. Se înfășurase în plapumă ca-ntr-un scutec. Și, într-adevăr, era o activitate obositoare. Pentru a fi mințită, era nevoie de-o astfel de muncă.

— A, da... spuse ca. Ceaşca aia cu apărătoare pentru mustaţă. Care stătea pe bord.

— Da, sigur, zise el. Chiar aia.

— Aia, carevasăzică...

Benjamin încuviinţă din cap, cu mişcări energice.

— Aia.

Soţul ei râse, pur şi simplu. Ca şi cum şubrezenia minciunii sale nu s-ar fi lipit de el.

Aşa că ajunseră din nou în bucătărie. Dezamăgirea se instalase în încăpere ca un oaspete posomorât, venit la cină. Boabele de mazăre se agitau în supa lor de grăsime sulfuroasă. Totul era pregătit. Wendy apăru în spatele Elenei, îmbrăcată cu o altă helancă roz şi pantaloni reiaţi. Fără să mai aştepte vreun îndemn, Wendy căută în sertarul de lângă maşina de gătit o lingură lungă de lemn, cu care extrase umplutura din curcan. Puse lingura pe marginea platoului. Apoi, în dulăpiorul de lângă frigider, Wendy găsi trei pahare, cele care aveau pictate pe ele nişte afine decorative. Vesela de bună calitate pentru sărbători putea să mai aştepte.

În hol, Ben se făcu nevăzut, ca să-şi mai prepare o băutură. Elena cunoştea intim absenţele de felul ăsta. Curând, conform obiceiului, se va auzi cubul de gheaţă lovind fundul paharului şi creşterea bruscă a volumului cu care noul lor casetofon stereo de înaltă fidelitate reda piesele de music-hall.

Richard Kiley urma să viseze din nou visul ăla imposibil.

Elena distribui mazărea pe farfuriile pe care i le întindea Wendy, apoi începu s-o ajute pe fată să împăturească şerveţelele şi să aranjeze tacâmurile, întorcând câte-un cuţit cu ascuţişul spre interior, aranjând paharele, astfel încât toate să se afle în colţul din dreapta al suporturilor de plastic. Câinele veni în goană din hol, reducând viteza în timp ce dădea ocol chiuvetei, învârtindu-se în cerc înainte de-a se aşeza sub mijlocul mesei. Iar după el veni stăpânul lui, al cărui pahar – cu clinchet melodios – îi anunţă intrarea.

Şedeau cu toţii în jurul rămăşiţelor de curcan, adăugându-şi carbohidraţi în farfurie, alături de mazăre. Ordinea

era impecabilă. Mai întâi Wendy, apoi Benjamin şi, în final, Elena şi-au dus farfuriile la masă şi s-au întors la frigider, ca să-şi ia ceva de băut. După o lungă şi nesatisfăcătoare investigaţie, Wendy se hotărî pentru lapte pasteurizat, omogenizat şi îmbogăţit cu vitamina D. În timp ce Wendy îi întindea cutia de lapte tatălui ei, care o acceptă şi-şi turnă un pahar – avea să stea lângă paharul de whisky cu gheaţă –, Elena conchise că fiica şi soţul ei se uitau în frigider la fel. Cu speranţă. În vreme ce ea şi Paul îşi dădeau seama că oferta ascunsă acolo era limitată.

Lapovița sau zloata sau ce-o fi fost bătea în fereastra bucătăriei. Elena nu reuşea să vadă dincolo de alee, unde un bec de pe casă arunca o lumină vagă pe fondul perdelei de precipitaţii. Nimeni din New Canaan n-ar vrea cu adevărat să rămână acasă vineri seara, pe o asemenea ninsoare. Nimeni n-ar vrea să rămână acasă cu copiii. Petrecerea va continua.

Iar curcanul nu mai era suculent. Concluzia era inevitabilă. Mai presus de toate, ea şi cu Benjamin conveniseră asupra necesităţii ca friptura de curcan să fie suculentă. Era un domeniu în care progresul oferise cu certitudine miracole. Şi totuşi, suculenţa era o calitate ce părea să reziste doar până la prima servire. Trebuia să te fereşti de uscăciunea rămăşiţelor. Sosul trebuia reîncălzit. Iar Elena aici dăduse greş. Ştia că, dacă va suferi vreodată de-o boală mintală adevărată şi degradantă, instalarea ei n-avea să fie rezultatul unei căsnicii nefericite sau al sărăcirii spirituale a secolului XX; ea va fi provocată în schimb de aceste detalii, de exemplu, o pată de pix pe costumul de firmă pe care şi-l cumpărase pentru vacanţe, de mica zgârietură de pe albumul ei cu Paul Simon, de gustul înţepător al cuburilor de gheaţă vechi. Lucrurile astea mărunte duceau la un hău fără fund de singurătate, pe lângă care pălea până şi Cambodgia.

Se ridică din nou de la masă şi-şi atârnă şervetul de scaun. Câinele se luă imediat după ea, pariind pe linsul farfuriei. Ea îl mângâie uşor pe porţiunea teşită a capului, unde s-ar

fi putut să aibă ceva creieri, după care descoperi în frigider restul de sos de afine. Wendy și Benjamin întâmpinară castronul de jeleu cu zâmbete, având gurile pline. Câinele se întoarse la locul lui.

Elena făcu să circule castronul, dar era prea târziu. Wendy aproape că-și terminase porția de curcan. Benjamin se concentra mai ales asupra scotch-ului. Așa că asta era. Existau astăzi aparate electrice pentru toate treburile casnice – mașini de spălat și de uscat, mașini de spălat vase și aparate de făcut cuburi de gheață, roboți de bucătărie și grătare electrice. Se lansaseră nave spațiale spre Lună. Și totuși, enigma fripturii de curcan veche de o zi stăruia.

Douăzeci de minute trecuseră fără o frântură de conversație. Elena era uluită, în timp ce înconjura grămăjoara de umplutură cu cinci-șase boabe de mazăre. De ani, poate de-o viață întreagă, simțise obligația de-a face conversație. Mai exact, simțise obligația atunci când nu simțise exact contrariul, adică nevoia să refuze orice conversație. Era de datoria ei să-și asume sarcina. Vorbe care domoleau și erau inofensive. Cuvinte care mângâiau o inimă rănită. Limbaj matern. Dar acum vedea că aceste *bons mots* erau ineficiente. Îl văzuse pe Benjamin, așa cum îi văzuse pe bărbații din familia ei, zbârlindu-se la auzul oricărui cuvânt blajin, de amabilitate.

Pe terenul de *paddle-tennis*, de curând:

— Benjamin, îi spunea ea unei partenere de dublu, servește ca un obuzier.

Imediat, el a strigat la ea de dincolo de fileu:

— Nu te căca pe tine, păpușă mică!

Cu fața umflată, ca un balon roșu.

Să începi o conversație însemna să fii vestitorul răului. Nu se va mai simți obligată. Se gândi la fiica ei în subsolul familiei Williams. Și-o imagină pe Wendy cu fusta ridicată pe șolduri, își imagina curbura precisă a feselor, smocul de păr pubian blond. Gambele lui Wendy aveau deja o încordare feminină perfectă, de-ai fi zis că fata purta de ani de

zile numai pantofi cu toc și, dacă te uitai la protuberanțele timpurii ale sânilor, era limpede că nu va moșteni pieptul mic, insignifiant, pe care maică-sa îl încorseta inutil cu brasiere cu suport de sârmă.

Wendy nu părea rușinată în urma incidentului. Dimpotrivă, faptul că fusese prinsă părea să-i fi dat mai mult avânt. Elena admira tupeul fiicei sale. Pierdută în nevoie, rată prilejul s-o dojenească pe Wendy – care nu ceruse voie să plece de la masă. După ce-și lăsă farfuria și paharul în chiuvetă, fiica ei se duse din nou la frigider, care o dezamăgi din nou. Se îndreptă în schimb spre bufet, unde prăjiturile și bomboanele erau îngrămădite alandala. Alese o cutie de Hot Tamales, rămasă din coșul ei de Halloween. Poate ultimul ei coș de Halloween – deja se făcuse prea mare pentru genul ăsta de costumație. Fiica Elenei se furișă afară din încăpere. *Dulcinea! Dulcinea!* fu înlocuit în bibliotecă de zgomotul îndepărtat al televizorului, apăsător și enervant. Faptul că se făcuse deja ora pentru *A Charlie Brown Christmas* i se părea Elenei intolerabil.

Ea și soțul ei se ridicară împreună de la masă. Câinele tropăi după ei până la chiuvetă.

— Ce-avem la desert? se interesa Benjamin.

— Vezi și tu ce-i pe-acolo.

— Nici un sfat de la experți?

— N-aștepta să te amuz în seara asta, Ben.

El zăbovea fără rost în mijlocul camerei.

— S-ar zice că ne-așteaptă o seară excelentă!

Farfuria îi alunecă din mâini în coșul de gunoi. O scoase de-acolo și-o așeză pe dulăpior.

— E timpul să chefuim, zise el. Ca lumea...

— Nu începe, spuse Elena.

— Crezi că eu...

— Habar n-am...

Elena așeză calm farfuria în chiuvetă. Se auzi un zăngănit dramatic, pe care nu-l intenționase. Încăperea alăturată se

umplu de acordurile temei din *Peanuts* – o piesă de jazz ce inspira o melancolie senină.

— Ce-ți trece prin cap? zise el. Să nu...

— Nu ne-ar face seara mai plăcută, spuse ea, dacă asta urmărești. Nu vreau să vorbim despre asta.

Furios, Benjamin întinse mâna către bufet, acolo unde Wendy își ascunsese comoara de Halloween, și scoase un baton de ciocolată Almond Joy.

— Ei, atunci, să nu vorbim.

— Surpriză! mormăi Elena. Apoi: A naibii ceașcă de cafea!

Plictisit, el întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe prostu'!

— Nu știu despre ce vorbești.

— Iar eu nu sunt surprinsă, replică Elena.

Hood arătă cu jumătatea de baton Almond către ea.

— Uite, dragă, dacă iar începi cu atitudinea aia agresivă față de mine...

— Despre *infidelitatea* ta, spuse ea. Despre asta încerc să vorbesc. Despre infidelitatea ta, despre trădarea ta. Despre *frivolitatea* ta. Ai priceput? Iar tu nu vrei să-mi acorzi un minimum de respect și să fii sincer în privința asta.

Hood se făcu palid. Era înghețat, lipsit de expresie și gol pe dinăuntru.

— Că sunt infidel? Asta încerci să-mi spui? De-asta încerci să mă acuzi?

Conversația devenea tot mai șoptită.

— E un punct de plecare.

— Ei bine, ce fel de fidelitate cauți tu? întrebă el.

— Dacă ai de gând să mă insulți cu...

— Cum altfel aș putea să fiu? continuă grăbit Hood. Cum aș putea să fiu altfel decât infidel? Noi nu trăim în lumea reală, iubito. Tu trăiești pe seama unei situații idealizate din trecut. Trăiești călăuzită de sfaturile unor psihoterapeuți la modă. Aici avem de-a face cu niște adevăruri concrete.

O încăpere plină de tăceri.

— Privește în jurul tău, oricum. E legea pământului. Oamenii sunt infideli. Guvernul e infidel. Lumea e așa. Uită-te la tipii ăia doi de la Yankees, pentru numele lui Dumnezeu! Și ai văzut filmul ăla... Nimic nu e așa cum credem noi. Totul e diluat. Și pot să-ți spun că treaba asta nu mă distrează deloc. Uită-te, totul e plin de vânători, păpușa mea. Și n-am... nu pot să aștept o veșnicie ca noi să ne vindecăm, știi...

Din bibliotecă, televizorul se auzi mai tare.

— O, Doamne! spuse Elena. Tu crezi că-s atât de tâmpită! Și-acum vrei să fii văzut la un cocteil însoțit de nevasta ta tâmpită. Vrei să-ți porți eșarfa ridicolă la un cocteil. Eșarfa aia ridicolă care nu se asortează deloc cu pantalonii! Vrei să porți chestia aia și vrei ca eu să dau mâna cu prietenii tăi și să fac conversație. Și mai vrei să mă îmbrac într-o rochie cu decolteu generos. Și n-ai de gând să-mi acorzi măcar respectul de a vorbi sincer despre problema asta!

— Dar am putea să ieșim din casă, zise el. Să respirăm puțin aer curat. Hai să mergem și să încercăm să fim o parte a comunității. Să ne amestecăm cu restul lumii în seara asta, draga mea! Nu vreau să ne petrecem seara citind în camere separate, știi? Hai să ne simțim bine, să mergem cu turma!

Aruncă ambalajul de ciocolată pe dulăpior și atacă din nou prada fiicei sale. Charleston Chew, de data asta.

— Nu prea știi cum te simți într-o situație ca asta, spuse Elena. Nu te-ai gândit la asta. Niciodată nu te gândești. Și când, în sfârșit...

— Ba bineînțeles că știu, șopti Benjamin. Dacă știu ce simțăminte îți dă singurătatea? Sigur că știu. Știu multe despre asta, dacă la asta te referi.

— Benjamin, zise ea. Asta ar trebui să fie o explicație?

— Tot ce spun e că singurătatea e muzica sferelor prin împrejurimi. Asta e tot ce spun. Și, în consecință, am făcut unele lucruri pe care le regret, păpușă. Am și eu regretele mele, te asigur.

Dintr-odată, părea obosit. Se duse lângă maşina de gătit, mai aproape de ca. Cu siguranţă că ea n-avea de gând să-l îmbrăţişeze. Cu siguranţă că n-avea să-şi asume postura celui vulnerabil. Ei doi erau separaţi, se atrăgeau şi se respingeau. Momentul trecu. Elena se gândi, cu simţ practic, să regleze termostatul la o temperatură mai mare şi să-i amintească lui Wendy de buştenii Duraflame. Mintea ei se abătu de la drama prin care trecea. Era tristă, dar refuza orice responsabilitate a acelei tristeţi. Erau oare destule ziare lângă şemineu?

Se despărţiră, ca să se regrupeze. Hood se închise în baia din hol.

Elena îşi şterse faţa cu un prosop de bucătărie. Câinele stătea plin de speranţă în faţa ei, mişcându-şi coada ca un ştergător de parbriz.

În bibliotecă o găsi pe Wendy, absorbită de a noua sau a zecea întâlnire cu brăduţul de Crăciun morocănos al lui Charlie Brown. Elena se aplecă peste speteaza fotoliului rabatabil Naugahyde şi-şi ascunse palmele în părul fiicei sale.

— Ne ducem la familia Halford. Ai numărul pe calendarul din bucătărie. Ar trebui să ne întoarcem în jur de unsprezece.

— E o petrecere mare? O petrecere de cartier?

Ochii lui Wendy nu se dezlipiră nici o clipă de ecran.

— Cred că da, zise Elena. De ce?

— Eram curioasă, spuse Wendy cu convingere. Dac-apare vreo problemă, cred c-o să vă sun acolo, să vă întrerup.

— Şi, mă rog, ce fel de probleme pui la cale, mai exact?

Elena o sărută pe fată în creştetul capului, în mijlocul cărării. Concentrarea lui Wendy era netulburată.

— Păi, mă gândeam să fur *station-wagon*-ul, să fac o plimbare de plăcere, după care să mă duc să locuiesc într-o comunitate hippie. Sau să mă înrolez. Sau să dau foc la casă. Ceva de genul ăsta.

— Să te-nveleşti bine, zise Elena. Vezi că mai sunt nişte pături în dulapul cu lenjerie. Ne vedem dimineaţă.

Ușa băii din hol era deschisă. Vasul de toaletă se umplea. Elena nu avea de gând să-și schimbe pantofii sau să se machieze. Căută în cămăruța din holul de la intrare echipamentul potrivit pentru ploaie. Era drum de vreun kilometru jumate până la petrecere și aveau să-l parcurgă cu mașina. Totuși, Elena își luă pelerina de ploaie bleu pe care o cumpărase cu reducere de la Lord & Taylor, din Stamford.

Pe ferestrele înguste ale ușii de la intrare, privi afară, în zloată. Începuse să se depună pe gazon – ce mai rămăsese din gazon – și pe tufișurile și frunzele moarte din jurul casei. Drumurile aveau să fie înșelătoare. Alunecoase și nedemne de încredere. Lucrătorii de la drumuri vor avea ceva de muncă, până-n vârful dealului, împrăștiind sare gemă și nisip, luminând cu reflectoarele în toate direcțiile.

Afară, Benjamin se tot învârtea în cerc la capătul aleii. Strigă noapte bună către Wendy, dar nu primi nici un răspuns.

Muzica din *Peanuts* se auzi din nou. Apoi închise ușa în urma ei și alunecă pe primii centimetri de mâzgă de pe dalele de piatră. În mașină, ea și soțul ei rămaseră tăcuți.

În timpul colegiului, se întâmplase nu o dată ca ea să-și mărturisească dragostea pentru Benjamin către ceafa acestuia, către spatele costumului său de tweed, al siluetei sale care se îndepărta. Doar ca să observe că nici măcar nu era el, ci vreo persoană care îi semăna. Sau chiar vreo roșcată, vreun negru sau o *femeie*. Avea atâta afecțiune pentru el, încât se împrăștia pretutindeni.

Sau suna la căminul frăției – *Iubitule, abia aștept să te văd diseară!* – și se pomenea vorbind cu vreun membru care se dădea drept Benjamin. *Oh, Elena, scumpete, prăjiturica mea cu lămâie! HA! HA! HA! HA!*

Această perioadă a farselor, culminând cu ziua în care Benjamin o ceruse de nevastă – din lipsă de imaginație, așa părea acum –, mai fusese marcată de telefoane pe care ea avea de gând să le dea altcuiva – Dianei Olson sau lui Billy O'Malley, de exemplu –, dar care ajungeau să sune la căminul lui Benjamin. Îl prindea la telefon și, la început, credea că

e altcineva. Era ca şi cum n-ar mai fi putut să întreţină nici o altă relaţie, de parcă n-ar mai fi avut pe cine altcineva să sune. Pe atunci, îi iubea pe toţi, pe toţi cei care semănau cu Benjamin Hood şi chiar şi pe cei care nu semănau.

Aşadar, dragostea însemna identitate falsă. Erich Fromm, C.S. Lewis şi Paul Tillich erau de acord aici. Dragostea era împrăştiată de vânturi. Îşi depăşea ţintele. Prin urmare, poate că Benjamin avea dreptate şi adulţii anilor şaptezeci aveau motive întemeiate să-şi dirijeze în mod greşit afecţiunea către fantome, străini şi amintiri ale dorinţei. Omul ăsta care conducea maşina se scobea în nas la fel ca omul cu care se căsătorise, se scărpina în fund la fel şi făcea duşuri incredibil de lungi, dar nu era acelaşi om. Îşi amintea despre el nişte lucruri pe care el n-avea să le ştie vreodată. Felul cum începuse să plângă din cauza unei grădini zoologice părăginite, pe care o vizitaseră împreună cu copiii în Bridgeport; cât îi plăcuse cartea *Mic dejun la Tiffany*; năuceala care îl lovise când aflase de atacul cerebral suferit de mama lui. Zâmbetul lui era plin de asfinţituri ieftine şi de Crăciunuri singuratice. Furia lui avea muchii ascuţite. Îşi amintea toate aceste lucruri. Îl înşelase pe Benjamin chiar cu tinereţea lui pierdută.

La rândul lui, Benjamin avea propriile percepţii. Printre criticile pe care le aducea soţiei sale – ea ştia –, se număra nepriceperea ei de a face conversaţie la petreceri. În maşină, aveau răgazul să facă o scurtă recapitulare. Întrucât bursa se prăbuşise, întrucât administraţia dezvăluise de curând că pierduse şi ştersese în acelaşi timp pasaje importante din benzile înregistrate în secret, întrucât naţiunile arabe impuseseră un embargo internaţional ţărilor occidentale care sprijineau Israelul şi, prin urmare, exista probabilitatea ca Statele Unite să raţionalizeze petrolul în viitorul apropiat, evenimentele curente nu constituiau un subiect potrivit de conversaţie la petrecere. Cu toţii încercau să uite evenimentele curente.

Toamna era pe sfârşite, iar clubul era închis de trei luni, aşa încât nimeni nu mai jucase tenis în ultima vreme. Sau golf. Câţiva jucaseră, poate, *paddle-tennis*. Dar mai erau meciurile de *touch-football*, ca şi campionatele de fotbal american din licee şi colegii – care aveau să fie televizate în weekend –, iar acestea erau subiecte de efect, la fel ca sporturile profesioniste. Nici de data asta, cei de la Giants nu reuşeau să-şi respecte promisiunile. Mets jucaseră bine până în serii, iar despre Rangers se zicea că avuseseră un sezon excelent. Vedeţi câte lucruri se pot afla doar aruncând o privire fugară pe secţiunea a doua a ziarului *Stamford Advocate*?

Teologia era exclusă, firește, în afară de problemele practice care apăreau în orice parohie. Se ocupase cineva de campania de colectare şi donare a îmbrăcămintii de iarnă? Cine era responsabil de pregătirea cafelei duminica asta? Să te plângi de felul cum decurg slujbele era o idee excelentă. Sau de parohul bisericii. Şi-apoi, mai era şi religia populară: *Godspell*[1] era un mare succes. *Jesus Christ Superstar*[2] era un mare succes. *Pescăruşul Jonathan Livingston* era un mare succes. (Iar filmul abia apăruse, cu coloana sonoră semnată Neil Diamond.)

Mai erau şi Asociaţiile părinţi-profesori, impozitele locale pe proprietate, membrii consiliului local şi încetarea întrunirilor orăşeneşti. Dar astea erau subiecte pe care puteai abera până la un punct. Ce puteai să faci în timpul beţiilor prelungite, când te pomeneai pusă la zid de un bărbos cu conjunctivită, care voia să discute despre falusurile cu două capete din arta africană sau despre bisexualitatea mamiferelor superioare? Ce puteai să-i spui?

Era un tip care o încolţise pe la petreceri în trecut, fost membru al unei secte practicante a terapiei Gestalt, unde

1 Film din 1973, inspirat de Evanghelia după Matei, în regia lui David Greene.

2 Operă rock scrisă de Tim Rice şi Andrew Lloyd Weber, ecranizată în 1973.

te puneau să stai nemişcat timp de trei zile, într-o sală de conferinţe fără ferestre, şi să asculţi discursuri complicate despre univers, ceea ce, se spunea, urma să-ţi crească productivitatea la locul de muncă. Numai că omul ăsta nu prea mai era invitat la petrecerile din New Canaan, iar faptul că îl întâlnise la poştă şi conveniseră să se întâlnească la o cină în Norwalk, ei bine, probabil că n-avea nici o importanţă. Wesley. Avuseseră un fel de conversaţie vagă, abstractă, din care nu ieşise nimic. Probabil că aşa se petreceau lucrurile de felul ăsta.

Singurul subiect valabil şi potrivit conversaţiilor de la petreceri era bârfa. Cu cât mai sordidă, cu atât mai bună. Elena bârfise ca toată lumea, despre prieteni care se instalaseră la Silver Meadow, despre căderi nervoase, aventuri amoroase de doi bani şi delincvenţa gulerelor albe. Iar acum îşi dădea seama, bineînţeles, în timp ce Benjamin conducea Fordul Firebird pe panta care ducea spre reşedinţa familiei Halford, că devenise subiect de bârfă. Apărea în public cu un bărbat care nu-i mai era fidel. Iar întrebarea care se punea în anumite cercuri era dacă ea, Elena Hood, ştia sau nu că era înşelată. Se simţea ca o fată bătrână singuratică, o fată bătrână singuratică, dintr-un oraş aflat pe malul unui râu, care emana în jur mirosul propriei urine.

Pe de altă parte, poate că Benjamin Hood avea dreptate şi toţi cei din jur erau nişte încornoraţi. Poate că natura căsniciei era ca partenerii să se afle de ambele părţi ale baricadei: să înşele şi să fie înşelaţi, să trădeze şi să fie trădaţi. Da, tot ce trebuie să facem e să ne relaxăm în acest context al distrugerii, să recunoaştem că putem totuşi să trăim în aceste cămine calde şi să ne facem frumoase la ocazii şi să continuăm să ne iubim copiii şi să-i răsfăţăm cu oportunităţile şi afecţiunea pe care noi nu le-am primit niciodată. Am putea să vărsăm vinul pe jos şi să ne uităm cu jind la fata aia.

Vremuri grele la Baxter Building[1], la Bleak House[2] și la Heartbreak Hotel[3]. Nu e viața ironică? Mai presus de orice altceva? Așa cum remarca Annihilus încă din numărul 140. Dragostea și munca s-au interpus între Cei Patru Fantastici, faimoșii supereroi ai Americii. Timp de aproape un an – un an în viața reală, un an în adolescența zbuciumată a lui Paul Hood, dar numai câteva zile, nu mai mult, în timpul imobil, imperceptibil din universul revistelor de benzi desenate Marvel –, Sue Richards, născută Storm, Fata Invizibilă, s-a înstrăinat de soțul ei, Reed Richards. Împreună cu Franklin, fiul lor înzestrat cu puteri misterioase, ea se afla într-un loc izolat, la țară. Urma să se întoarcă doar atunci când Reed ar fi învățat să-și înțeleagă obligațiile familiale, acele legături de maximă importanță care se aflau sub aparențele muncii sale. În locul ei, Medusa se alăturase Celor Patru Fantastici. Medusa: Inumana născută în Tibet și verișoara iubitei lui Johnny Storm, Crystal, Supranaturala. Medusa: cosițele ei aveau o viață proprie. Cândva un inamic înverșunat al Celor Patru Fantastici, membră a grupării anti-CPG, Cei Patru Groaznici.

---

1 Clădire de birouri imaginară din Manhattan, ale cărei ultime cinci etaje sunt sediul central al Celor Patru Fantastici din benzile desenate.

2 *Casa umbrelor*, titlul unui roman de Charles Dickens.

3 Titlul unei piese celebre lansate în 1956 de Elvis Presley.

În Baxter Building, starea de spirit era mohorâtă. Pe lângă problemele conjugale ale lui Richards, Crystal hotărâse de curând să se mărite cu Quicksilver, în locul lui Johnny Storm. Transele lui Franklin o îngrijorau pe Sue. Reed își făcea griji din pricina lui Sue; Johnny era preocupat de Crystal; Ben Grimm era preocupat de el însuși.

Era o perioadă bună pentru fanii Celor Patru Fantastici. Iar Paul Hood era un cititor împătimit al revistelor de benzi desenate. Totuși, revista n-avea să egaleze niciodată primele sale optzeci de numere, când creatorii săi, Stan Lee și Jack Kirby, se aflau la cârma publicației. Dar era acceptabilă. Cu doisprezece ani în urmă, mai exact, în 1961, apărea primul număr, ce cuprindea cronica înfruntării cu Omul Cârtiță. Sora lui Paul, Wendy, avea cam aceeași vârstă ca și revista. Cu paisprezece ani în urmă, familia lui ajunsese la forma geometrică de patrulater. De fapt, dacă stăteai să te gândești, era posibil ca Wendy *să se fi născut* în perioada de gestație creatoare care dusese la nașterea Celor Patru Fantastici. Unde fusese Stan Lee în acei doi ani? Membrii familiei Hood se lăsaseră influențați de destinele acestor personaje de parcă Stan însuși le-ar fi fost maestrul păpușar.

La un chioșc de ziare din Stamford, în gară, Paul studia standul rotitor-scârțâitor din spate, de lângă revistele pornografice, unde erau așezate revistele de benzi desenate. Numărul 141 îl trăgea parcă de mânecă. Se fălea, deloc surprinzător, cu *sfârșitul Celor Patru Fantastici.* Pe copertă, Sue, cu o față răvășită, își ținea în brațe băiatul iradiat: „Micul Franklin strălucește ca o BOMBĂ ATOMICĂ!"

Desigur, Paul încercase și D.C. Comics. Citise *Batman* și *Liga justițiarilor din America* și urmărise și celelalte titluri lansate sub sigla Marvel: *Spider Man, Iron Man, Incredibilul Hulk, Răzbunătorii* și *X-Men* și, mai ales, acele titluri care se trăgeau din CPF, *The Silver Surfer* și *The Sub-Mariner.* Le încercase pe toate. Căutase în toate direcțiile. Dar continua să se întoarcă la CPF. Batman era *cool*: aptitudinile lui nu erau supranaturale. Era doar deștept și bogat. Superman

reprezenta o forță morală. Hulk suferea de orgoliu nesăbuit. Silver Surfer fusese fără doar și poate creat de o minte aflată sub influența drogurilor psihedelice. *Thor* era revista BD pe care o citeai dacă voiai să lucrezi pentru unul dintre acele festivaluri renascentiste itinerante, dacă voiai să porți o cămașă care să se numească *bluză*.

Așadar, de ce Cei Patru Fantastici? Mai întâi de toate, Paul nu-și putea alunga din minte strania coincidență care făcea ca tatăl lui să aibă același prenume ca Benjamin Grimm, Creatura. Când era mai mic, chiar se gândea la tatăl lui ca la Creatură: scund și îndesat, lipsit de eleganță, înclinat spre autocompătimire. Când Paul era un țânc, tatăl lui tropăia furios prin casă, ca un pachiderm care calcă în picioare tufișurile. Tatăl lui găsea câte-un prosop umed aruncat pe podeaua băii și dădea fuga în camera lui Paul, ca să-l acuze. Tatăl lui pândea cel mai neînsemnat sunet, cel mai neglijabil zgomot de pași, ca să înceapă să urle de la piciorul scării. Dar, în același timp, tăticul lui venea mereu să-și ceară scuze. Nu putea să terorizeze cu reală convingere. Era precum Creatura. Ura lumea, ura omenirea, își ura familia, dar iubea oamenii, iubea copiii și câinii.

Iar maică-sa era Femeia Invizibilă. Deși, pe de altă parte, uneori era precum Crystal, Supranaturala, o profetesă, o vizionară. Și tot uneori tatăl lui era Reed Richards, savantul elastic. Iar Paul însuși era Ben Grimm sau Peter Parker, alias Spider Man. Modelele astea nu funcționau niciodată perfect. Și totuși, CPF, cu toate erorile și lașitățile lor, cu toate disputele interne și dependențele lor, spuneau o poveste adevărată despre familie. Când Paul a început să citească aceste cărticele, melodrama stereotipă a așezării New Canaan și-a pierdut ceva din savoare.

Apropo de melodramă stereotipă: marți noaptea, cu doar trei seri în urmă, se uitau cu toții la televizor în dormitorul comun. La St. Pete's, unde Paul era încarcerat. Era ultima noapte înaintea vacanței de Ziua Recunoștinței, iar el se afla în camera de zi. Pe cutie scria: *Rudolph, renul cu nasul roșu.*

Ai fi zis că, de la un an la altul, programele astea speciale de Crăciun începeau tot mai devreme. Cineva stinse lumina. Stăteau cu toţii tolăniţi şi priveau filmul neclar şi tremurat al mitului vacanţei. Nu avea importanţă cine era acolo. Paul avusese baftă să facă rost de ceva iarbă thailandeză de la nişte tipi din cercul de matematică, dealeri în timpul liber. Tocmai o fumase.

Una dintre problemele pe care le avea era că drogurile încetaseră să mai aibă vreun efect asupra lui. Când îşi îmbâcsise creierul pentru prima oară, simţise cum sentinţa lui de condamnare la moarte adolescentină fusese suspendată temporar. Simţise bunătatea obiectelor neînsufleţite, bunătatea copacilor, bunătatea vechilor dormitoare comune. Descoperise o comedie savuroasă în legăturile dintre lucruri. Vorbise cu fetele şi le spusese că nu voia deloc să se ducă acasă, că nu voia deloc să se ducă acasă, că nu mai putea să discute cu nimeni, că nu mai putea să vorbească, ah, că nu voia să termine şcoala niciodată, iar fetele alea îi cuprinseseră fruntea cu palmele şi-l ţinuseră aşa, strâns.

Dar în ultima vreme drogurile nu mai aveau efect. În ultima vreme, nimic nu-i mai străpunsese cochilia de parafină. Simţea mâncărimi pe piele. Iar în noaptea aceea, marţi, după ce fumase beţigaşul thailandez, oriîncotro privea, erau numai punctişoare roşii. Ecranul era plin de puncte roşii, în configuraţii schimbătoare. Ca o invazie de gărgăriţe. Rudolph nu avea absolut nici o noimă. Povestea lui Rudolph era ameninţătoare. În ascensiunea lui Rudolph către postul de ren şef, Paul sesiza maşinaţiunile induse prin controlul gândirii şi amestecul guvernului. Ieşea când şi când din starea de halucinaţie, ca să-l găsească pe abominabilul om de zăpadă ameninţând oraşul. Încercase să se înveselească fredonând şi el „Silver and Gold", dar nu avusese nici un efect.

— Hood, spuse cineva. Hood, ai păţit ceva?

— Nu mă-ntrerupe. Mă concentrez.

Sau poate că se prefăcea transportat, în sens romantic.

Subit. Pentru că Bear, Carla Bear, care nu era doar un fan al lui Rudolph și al vărului său Frosty, Omul de Zăpadă, ci și genul de fată care putea să citeze din *Miracol pe Strada 34* și să danseze pe genericul *Spărgătorului de nuci* de pe Hallmark Hall of Fame, stătea lângă el. Și da, își dăduse seama că Bear încerca să-l calmeze. Carla Bear, una dintre cele mai îndrăznețe fete de la St. Pete's. Se înscrisese în 1971, în anul trei, în prima promoție de învățământ mixt. Iar în timpul secvenței în care Rudolph era ridiculizat de ceilalți reni, sau o fi fost mai târziu, a luat-o în brațe. S-a simțit copleșit. Ea nu s-a împotrivit.

— E-n regulă, bebe mic, a spus ea. E-n regulă. Avea o inimă mare, maternă. Nici mie nu-mi place Ziua Recunoștinței, bebe mic. Cui ar putea să-i placă? De ce să vrei să te duci acasă? Pe de altă parte, știi, nici să stai aici nu-i așa grozav.

Iar Paul era sigur că spunea adevărul. St. Pete's era locul unde familiile cu dare de mână din Est își debarcau odraslele, locul unde-i țineau în țarc până când era timpul să plece la colegiu. Bear știa pentru că, după cum auzise el, mama ei, mama ei care trăia singură, era bolnavă. Pe moarte. Tumori. Nu știu ce fel de cancer. La St. Pete's erau copii ai căror părinți aveau să fie luați chiar de la masa de Ziua Recunoștinței ca să li se extragă din stomac somniferele. Ai căror frați se spânzuraseră, se gazaseră ori se aruncaseră în ocean conducând mașini scumpe. Erau copii care n-aveau pe nimeni în afara avocatului care se ocupa de averea lor. Erau copii proveniți din familii distruse. Distruse și înstărite.

— Gura! spuse cineva.

Paul nu auzea dialogurile. O ținea în brațe pe Carla. Un mic elf călărea voios un aparat de ras Noreico, funcționând cu baterii, peste o întindere acoperită de zăpadă. O săritură la trambulină, în aer. Paul ar fi vrut ca această îmbrățișare să aibă efecte magice. Era vag conștient că încăperea era plină de perechi care se zvârcoleau îmbrățișate. Îl lovi un acces de râs. Ceva nu mergea.

Așa că Paul își vârî mâna pe sub cămașa roz, încheiată cu nasturi, a lui Bear și-i pipăi marginile dantelate ale sutienului. În zona din preajma inimii unei femei domnea o blândețe copleșitoare. Se simțea atras de locul acela, dar pe moment n-ar fi putut să explice de ce. Carla Bear nici nu l-a încurajat, nici nu l-a respins. În următorul interval de inerție, în timpul următorului calup publicitar, își lăsă mâna să rătăcească și mai încolo, spre sânul ei – mic, senin și liniștitor. Nu atât sexy, cât liniștitor. Ea îi prinse încheietura. Îi puse mâna la loc în poală. Peste tot în dormitorul comun – o încăpere în care pluteau punctișoare roșii –, fetele îi prindeau pe băieți de încheietura mâinii. Întreaga poveste interfera cu starea lui *high*. Tot soiul de pete îi împăienjeneau privirea.

— Știu, bebe mic, spunea Bear, împingându-i mâna înapoi în poală. Știu, știu...

Așa că el a făcut singurul lucru rațional. A zbughit-o din dormitor. A așteptat ca efectele drogului și rușinea să-i treacă. A fugit.

Povestea aceea era legată de cea de față la fel cum se bifurcau evenimentele în lumea BD-urilor Marvel – acolo unde *The Sub-Mariner # 67* era pliat între două episoade din *CPF* # 140, care, la rândul lui, conținea informații inițial disponibile în almanahul *CPF* # 6. Această lume imaginară și locuitorii ei coexistau cu așa-zișii locuitori reali ai așa-zisei lumi reale exact în aceeași manieră în care sfinții morți din Antichitate țopăiau voioși în jurul lui, exact pe acest peron din gara Stamford Conrail. În lumea Marvel, părinții lui erau ocupați cu dezvăluirea abuzurilor săvârșite de un politician local, a cărui fiică era cea cu care Paul avea să se căsătorească într-o zi, în vreme ce sora lui seducea un colecționar de artă pasionat de fizica nucleară care, într-o zi, avea să fie patronul lui Paul. Cu totul întâmplător, fizicianul cu pricina era un spion din Balcani cu jumătate de normă, înviat din morți, care lucra la misiunea Apollo-Soyez și desfășura, în paralel, o conspirație la nivel înalt, ce avea drept scop să distrugă

afacerile lui Benjamin Hood. Toate aceste lucruri se întâmplau simultan, dintr-odată. În lumea Marvel, Carla Bear era posibil să apară în tren, pe scaunul de lângă el, ca să-i spună că-l iubise întotdeauna. Trenul urma apoi să fie atacat de cete de indieni din Connecticut înarmați cu sulițe. Sau același tren putea pătrunde în acțiunea principală din *Rudolph, renul cu nasul roșu*. În care Paul se lua la trântă cu abominabilul om de zăpadă, până când apărea Richard Nixon în persoană, ca să pledeze pentru pace, așa cum făcuse în *CPF* # 106.

Tatăl lui Paul ura revistele BD, firește. Ideea că dolarii câștigați cu greu la Shackley și Schwimmer s-ar putea irosi, ajungând în ghearele celor de la Marvel Comics Group, îl călca pe nervi. Poate că asta era din pricina faptului că el și Ben Grimm semănau prea mult. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea să i se aducă aminte de asta. Dar revistele BD nu erau singurul lucru care-i displăcea tatălui său. Lui nu-i plăcea nici casca de păr lung și ondulat a lui Paul, nici singurătatea băiatului, nici lipsa aptitudinilor sportive. Clubul de radioamatori, corul și tenisul recreațional nu-l impresionau deloc pe tatăl lui Paul.

Așa că Paul renunțase să mai încerce. Își petrecea timpul cu drogații. Paul era narcoman! Un terminat, așa i se spunea printre ceilalți drogați. Paul cumpăra oregano și credea că e marfă ca lumea. Împrumuta nucșoară de la vreun profesor de la școală, sperând să-i provoace o stare euforică. Fumase Quaalude[1]; luase o supradoză de pilule de gripă. Paul Hood, devoratorul de seminţe de zorele. Interpretul versurilor obscure. El și colegul lui de cameră aveau peruși pe care-i chema Aragorn și Galadriel[2]. Studiase cu atenție *Cronicile din Narnia* și declarațiile lui Michael Valentine Smith. Avea afișe și tapiserii în ultraviolet, ardea tămâie, purta ochelari

1 Denumire sub care era cunoscut în anii șaptezeci sedativul metacualonă.

2 Personaje din *Stăpânul inelelor*, de J.R.R. Tolkien.

cu rame metalice subțiri și adora jocurile de strategie militară. Reușea să-și țină tot timpul poalele cămășii afară din pantaloni. Sacourile lui de tweed și salopetele militare arătau de parcă dormise în ele. Astăzi era îmbrăcat la fel. Pantofi Top-Siders fără ciorapi. Poalele cămășii îi fluturau în vânt, ca un drapel al națiunii celor netrebnici și înstăriți. *Ce agitație pe Fulham Road*[1]!

Sub I-95, mai jos de gară, Stamford era o întindere imensă, plată. Cartierele pentru asistații social, câteva clădiri circulare pe stânga, mâzgăleau sumbre linia orizontului. Dincolo de ele se înălța singuratic blocul-turn de birouri din Stamford. Era ca o rachetă scânteietoare, silueta-i zveltă aducând cumva cu avionul Celor Patru Fantastici. Sau cu Baxter Building. Nu-i venea greu deloc să și-i imagineze decolând de pe această impresionantă platformă de lansare, ca să se lupte cu Dr. Doom sau cu Blaastar.

— *Să ardă focul*[2]! zise Paul.

La sosirea trenului, se așeză într-unul dintre compartimentele cu patru locuri, întinzându-și picioarele pe bancheta din față. Urmă obișnuitul tărăboi, când își dădu seama că nici de data asta nu trecuse pe la ghișeul de bilete din Stamford. Conductorul pomeni ceva de o suprataxă.

— Îmi cer scuze, Charles, spuse Paul.

Conductorul îl fixa cu o privire goală.

— Greșeala e numai a mea, domnule. Credeți c-aș putea să cumpăr un bilet spre Grand Central cu suprataxă?

Apoi gândurile îi zburară din nou la școală. Secta Kittredge[3] – așa li se spunea la St. Pete's. Lui și prietenilor lui. Erau sectanți. Cu toții aleseseră să se cazeze în dormitorul

---

1 În original, *There was a rush along the Fulham Road*, vers preluat din albumul conceptual *A Passion Play* al trupei Jethro Tull.

2 În original, *Flame on*, mottoul unui alt personaj din *Cei Patru Fantastici*, Human Torch (Torța Umană); erau cuvintele pe care le rostea ori de câte ori activa flăcările care-i învăluiau trupul.

3 George Lyman Kittredge (1860-1940), pedagog american.

denumit astfel, dormitor de altfel neînsemnat, prea modern și lipsit de spirit. De doi ani, locuiau cu toții aici. Aveau în comun faptul că nu ieșeau în evidență. Paul nu participa la nici unul dintre sporturile studențești. Și nu era nici cântăreț de rock sau fotograf de ocazie ca alți non-atleți. Și era neatrăgător. Și nu participase – spre deosebire de mulți dintre colegii lui – la Ziua Districtului Greenwich sau la Ziua Districtului New Canaan sau la oricare altă Zi a Districtului. Secta era populată numai de astfel de suflete rătăcite. Restul studenților se știau din verile petrecute pe Nantucket sau în Camden ori din taberele de tenis, asta dacă nu erau rude, ori erau copii aflați în grija unor avocați, legatari testamentari sau a altor absolvenți merituoși. Ce mai rămânea făcea parte din secta Kittredge.

Pentru ei, adolescența fusese aproape fatală. Surpriză! A supraviețui rămânând lucid o după-amiază întreagă era un act de eroism. Doar starea de beție totală era cu adevărat rațională. Cea mai frumoasă parte a vieții era beția. Făgăduiala unei sexualități libertine, fluturată în fața amicilor, nu avea nici o noimă pentru Paul și prietenii lui. Se masturbau și erau prinși. Se drogau, se îmbătau și se masturbau. Îi torturau pe boboci, revărsându-și frustrările asupra copiilor de curând sosiți, împungându-i cu bețe de schi. După care dădeau fuga să se masturbeze cinci minute pentru a doua oară.

Originea clară a sectei era necunoscută. Includea și femei. Nu doar Carla Bear, ci și Christina Whitman și colega ei de cameră, Debby Vartagnan. Debby avea acele episoade în care le dădea voie băieților din Kittredge, pe care de regulă îi iubea doar platonic, să se culce cu ea în nopțile de sâmbătă, fapt care încălca regulamentul școlar în punctele esențiale, sau să-i pipăie sânii nefiresc de mari.

După care, fiecare victimă era marcată cu un număr de urme inconfundabile pe gât. Lui Paul nu-i venise încă rândul, dar îl văzuse pe Hal Frost, un alt sectant, întorcându-se de la o astfel de întâlnire, la început mândru – avea să fie primul care să-i păteze păturile! Să facă duș cu ea!

Să-i cunoască părinții! – și apoi rușinat. În zilele următoare, Debby Vartagnan nu-i mai acordase nici o atenție. Unde era dragostea libertină în asta? Unde era revoluția?

Numărul de membri ai sectei era variabil, așa cum era și identitatea ei de grup. Francis Chamberlain Davenport al IV-lea, cel mai bun prieten al lui Paul, era membru fondator, ca și Hal Frost. Și mai erau Christina, Debby, Penny Belvedere, Johnny Wilde, Mike Russell și o mulțime de personaje secundare. Uneori, se înțelegeau de minune. Alteori, se puteau baza pur și simplu pe faptul că, în momentele grele ale zilei – ca atunci când, spre exemplu, fiecare dintre ei intra neînsoțit în sala de mese și devenea ținta sistemului de priviri și evaluări a celor din jur, – aveau companie. Această companie făcea suportabilă izolarea anxioasă pe care, de asemenea, o nutrea în ei. Secta îi alina, își zicea Paul Hood în timp ce trenul trecea prin Greenwich. Secta era un tonifiant și o alinare.

Doar un singur lucru nu putea să facă secta Kittredge, și anume să-i învețe ce e dragostea. În privința asta, cu toții erau orfani, din familii destrămate. Nu știau nimic despre dragoste. Paul *ieșea*, cum se spunea în argoul de la St. Pete's, cu Eileen Becker din anul patru, dar, pe la sfârșitul primăverii, tipa începuse să se vadă cu colegul lui de cameră, Stan Sinclair. A urmat o perioadă în care Paul îi deranja frecvent pe cei doi în camera de cămin – ei prefăcându-se că dorm sau Eileen acoperindu-se cu o rochie boțită. Hood a ripostat cu câteva amoruri fulgerătoare, care n-au durat mai mult de o săptămână. A ripostat apoi prin singurătate.

Apoi, într-o noapte, a înduplecat-o pe Eileen să se întâlnească într-o sală de lectură pustie. În clădirea Facultății de Științe. I-a pus la încercare ideile confuze despre fidelitate. *Nu mai pot să mănânc de când ai început să te vezi cu Sinclair*, i-a spus el. *Sunt sfâșiat pe dinăuntru*. Ceea ce era amăgitor, pentru că în esență așa se simțea tot timpul. Paul a îngenuncheat în dreptul fetei, care stătea cu blugii și chiloții lăsați în vine, în jurul pantofilor sport – Tretorn, cu dungi roz –,

și și-a apropiat fața de pubisul ei. Ea și-a desfăcut ușor pulpele, stând în picioare deasupra lui, lăsându-se în jos până când s-au atins. El și-a vârât vârful limbii în ea. Atât de scurt, încât era aproape sigur că fusese un vis. Și cu toate că doar până acolo era dispusă să meargă, mai departe decât ar fi vrut, i-a șoptit un lucru, s-a înfiorat și i-a șoptit ceva, înainte să se întoarcă la Stan Sinclair. *Paul Hood*, i-a spus ea, *știu la ce-o să te pricepi de minune într-o bună zi.*

Trenul trecea în mare viteză prin Pelham. Alături, pe autostradă, pe ambele sensuri, se formaseră coloane lungi de mașini. Farurile și felinarele stradale erau un efort deznădăjduit prin zloată și zăpadă.

Paul Hood știa mai multe lucruri despre motorul rotativ Wankel decât despre dragoste. Dar nu era tâmpit. Cu toate că o doză de adeziv Testors pentru machete pe fundul unei pungi de hârtie era compania lui preferată, cu toate că odată își înmuiase penisul în lapte, în încercarea de-a o convinge pe mâța supraveghetorului de cămin să facă amor cu el – avea o limbă ca glaspapirul –, știa cum se numește ceea ce-i lipsea. Își vârâse mâna în pantalonii lui Jeannie McFarlane ca să pipăie moțul de păr ascuns acolo și sărutase câteva fete, pe durate mai lungi sau mai scurte, așa cum citise despre felații, șaișnouă, orgii, bisexualitate, masturbare reciprocă, travestiți, *ménage à trois*, sex anal, fetișism și chiar sex-cu-pumnul. Frunzărise exemplarul foarte uzat al lui Davenport din *Kama Sutra*; știa ce e dragostea. Avea să-și desăvârșească educația în acest sens. Nu voia să fie la fel de trist ca părinții lui.

Așa că se afla în tren, plecând la întâlnire cu Libbets Casey, o colegă de școală, care, spre deosebire de prietenii lui din sectă sau, să zicem, de Carla Bear, era un minunat partener de conversație, îndeplinind activități caritabile în cadrul Societății Misionare de la St. Pete's, și ai cărei părinți o lăsau întru totul nesupravegheată. Paul era îndrăgostit. Sentimentul îl năpădise pe neașteptate. Bear era doar o fată pe care-o plăcea; Debby Vartagnan era doar o fată pe care-o plăcea. Dar o voia pe Libbets, care purta haină de vizon cu

blugi. Se gândea la ea zi și noapte; îi scria numele în povestirile pe care le compunea pentru orele de engleză; îi dedica melodii în programul său radiofonic. Asta dura de câteva zile.

Se împlineau doi ani de când își petrecuse practic fiecare după-amiază cu Davenport, Frost și Brendan Gilford. În pădure, ca să se drogheze. Inhala același odorizant de cameră ca și ei (Ozium); împrumutase discuri de la ei, așa cum și el le împrumuta pe-ale lui. Cu toții știau să zdrăngăne la chitară același cântec al formației Emerson, Lake & Palmer. Știau aceleași bancuri și detestau aceiași profesori. Se ofereau cu toții voluntari la spălatul vaselor, în același timp.

Dar era conștient că totul se apropia de final, că asocierea lejeră pe care ceilalți o numeau „Secta" era doar ceva ce aveai la un moment dat în viață. În septembrie, când Davenport se autoproclamase *Rege al sectei* în timpul petrecerii de ziua lui – în acel moment era pedepsit, nu avea voie să primească musafiri, deoarece încălcase interdicția de circulație pe timpul nopții –, întreaga poveste a început să pută. Și fusese doar o glumă, oricum. O glumă care să facă suportabil sentimentul că ești un ratat. Curând, toți au început să-și aroge diferite titluri. Era exact ca în Cei Patru Fantastici. Totul se reducea la relații, politică și putere.

Călătorii companiei Conrail păstrau un calm nefiresc. Stăteau tolăniți pe banchetele de trei locuri, cu bagajele împrăștiate neglijent în jur. Paul lăsa mereu lucruri în urmă: ceasuri, reviste, umbrele. Împrumuta obiecte și le pierdea. Așa că acum strângea la piept *CPF* # 141, de parc-ar fi fost vreun manuscris religios sau vreo decizie a unui tribunal superior, împreună cu numărul din noiembrie al revistei *Creem*. Iar când trenul ajunse huruind în tunelul de lângă 97th Street și apoi în terminal și când acesta se debarasă de pasageri cu un oftat al frânelor hidraulice, Paul se simți recunoscător că era un călător singuratic, neîmpovărat de posesiuni sau obligații.

Terminalul Grand Central era părăsit. Reclama Kodak înfățișa o familie de albi fericită, petrecând în jurul pomului

de Crăciun. Așa cum fusese învățat să facă încă de când era mic, Paul găsi un loc unde să stea sprijinit de perete și să se uite la stelele de pe tavan. Înecată în praf și jeg, simplitatea gigantică a constelațiilor îl impresiona. Erau fructul imaginației dintr-o altă epocă. Erau supereroii trecutului.

Pe podeaua terminalului, în vastele spații deschise – lipsite de obișnuiții navetiști –, un pluton de indivizi cu fețe șterse și ochelari dintre cei mai ieftini vindeau naivilor cărți și discuri despre meditație. Paul trecu printre ei ca un războinic.

Libbets Casey. Destinația lui Paul. În inima acelei fortărețe a majorității tăcute, Upper East Side. Tatăl ei nu era angajatul nimănui. Nu avea nevoie de o slujbă. Într-un birou din centrul orașului, pe care și-l plătea singur, își căuta de lucru cu un cuțitaș de aur pentru deschis scrisorile și făcea slalom printre întâlnirile de afaceri și partidele de tenis cu alți membri ai comisiilor de experți și consultanți. Nici Libbets nu va fi nevoită să muncească. Adevărata trândăveală – ca a fi monitor de schi, spre exemplu – era privită cu reproș în familia ei, dar nu era nevoie nici să se supună corvezilor unui post de birou. Generații de Casey se ocupaseră cu colecționarea obiectelor de artă. Donaseră un mare număr de opere cubiste, alese de bunica expertă a lui Libbets, Muzeului de Artă Modernă. De asemenea, membrii familiei Casey stabiliseră reputația câtorva pictori americani ai secolului al XIX-lea – Eakins, Childe Hassam. Colecționarea era vocația lor. La fel ca oricare dintre distracțiile înrudite cu arta. Mama ei era consultant la Muzeul Metropolitan, iar surorile și frații ei mai mari, plecați în lumea largă, erau istorici de artă și proprietari de galerii. Atâta timp cât Libbets continua să picteze, era într-o formă bună.

Portarii clădirii de la 930 Park îl lăsară pe Paul să urce fără să mai sune. Bănuia că și ei se bucuraseră de compania fetei la un *joint* sau la o bere. Libbets era prietenă cu toată lumea. Comportamentul ei era fără cusur. Îi cunoștea pe puștii care-și petreceau vremea pe estrada din Central Park;

îl cunoştea pe Adam Purple, tipul care aduna cu lopata balega de cal din parc pentru grădina lui din centrul oraşului; îl ştia pe David Cassidy, al cărui tată locuia în clădire. Portarii de la numărul 930 aveau părul lung şi zâmbete şirete, zâmbetele unor oameni stingheriţi de perspectiva deloc luminoasă a unor slujbe de condiţie inferioară. Aceşti portari contraculturali ştiau care e diferenţa dintre poziţia lor şi cea a lui Libbets şi erau pregătiţi pentru primul semn de condescendenţă, în aceeaşi măsură în care preţuiau, aşa cum făcea şi Libbets, ideea că bogaţii erau oameni ca toţi oamenii. Cu toţii puteau să împartă acelaşi drog. Şi era nemaipomenit.

Aşa se face că unul dintre portari îl întrebă pe Paul dacă se dădea vreo petrecere.

Paul clătină din cap, mormăind.

Se grăbi să iasă din acea situaţie stânjenitoare ca să intre în alta. Ascensorul se deschise chiar în foaierul familiei Casey. Locuinţa lor se întindea pe tot etajul al patrulea din clădirea de la 930 Park. Paul îşi lăsă geaca pe un fotoliu din holul de la intrare. Inima îi bătea mai tare când îşi amintea rochiile etno ale lui Libbetts, mirosul loţiunii de corp pe care o folosea, zâmbetul ei cu capul înclinat. Exceptând sporovăiala domoală a televizorului din hol, locul era înghiţit de o linişte austeră. Pe podea erau întinse covoare orientale, foaierul fiind decorat cu urne precolumbiene şi mici picturi impresioniste ale unor artişti americani lesne recognoscibili pentru oricine urmase un curs de introducere în artă într-o tabără de vară. Uşile ascensorului se închiseră culisând în spatele lui. Libbets îl primi cu o exclamaţie veselă.

Ieşi alergând să-l întâmpine. Doar în ciorapi, alunecă pe o porţiune de parchet neacoperită.

— Super! spuse ea. Noi chiar te aşteptam!

Noi? Noi te aşteptam? Revelaţia acelui cumplit plural avu asupra lui Paul efectul unei lovituri în plex. *Noi*? Cu toate astea, îşi urmă gazda. Bineînţeles, în bârlogul ei, îl găsi pe Francis Chamberlain Davenport al IV-lea curăţând nişte

marijuana pe un exemplar deschis din *Șase crize* a lui Richard M. Nixon.

Paul își pierdu orice speranță.

— Tre' să citești asta, Hood, spuse Davenport pe un ton distrat. Tot ce ai nevoie să știi despre încercările vieții. Eu am citit doar pasajele despre Alger Hiss și Checkers.

— Și-ai să lași semințele acolo? întrebă Paul. Așa, în cotorul cărții?

— Totul va fi dezvăluit, dragule. Când învățăcelul e pregătit, maestrul va apărea.

Libbets bântuia agitată prin living. Paul se întrebă dacă cei doi, Libbets și Davenport, făcuseră deja vreun experiment sexual de după-amiază. Chiar și Libbets, în mintea ei protejată și educată la școli private, trebuia să fi știut cum își bătuse joc de el Davenport.

— Să ardă focul! zise el.

— Ha? făcu Libbets.

— Grozavă zloată pe-afară, zise Paul. Excelent! Hai să tragem niște iarbă. Nici zloata, nici ploaia nu-l vor ține-n loc pe-acest mesager. Ce e la tembelizor?

— *Pierduți în spațiu*, îl informă Libbets. La șapte începe *Star Trek*.

— Umezeală, umezeală, spuse Davenport din locul în care se afla. Umezeaaaaalăăăăă!

Era o replică dintr-un episod al serialului *Pierduți în spațiu*.

— Da, da, făcu Paul. Sau episodul ăla în care apăreau niște tipi cu pălării lucioase de plastic. Zachary Smith era...

Davenport rula un *joint* cu grija cu care ar fi lucrat la dezamorsarea unei bombe.

— Sal'tare, zise el. Tu, de colo, tinere cavaler! Poți să vezi cum stăm cu miedul? Ai putea să dai fuga să ne mai aduci niște mied?

— În cămară, zise Libbets, arătând cu degetul.

Neconsolat, Paul își târî pașii prin foaier, trecând de living, unde un portret al familiei Casey – Libbets era mezina

dintre cei șase frați, stând în poala tatălui ei – ocupa cea mai mare parte dintr-un perete. Se opri în întuneric.

— Nu, ia-o pe-acolo, îi spuse Libbets, aplecându-se în hol, rezemată de tocul ușii. Ia-o la dreapta, pe-acolo!

— Mă uitam doar, spuse Paul. Am apăsat butonul de „mă uitam doar".

Cămara era lungă, goală și curată ca lacrima. Curățenia asta banală îl stânjenea pe Paul. Locul parcă tânjea după gândaci de bucătărie și șobolani de laborator. Tânjea după podele pictate cu degetele, după perdele legate și apoi trântite în vasul cu vopsea, după graffiti și poluare sonoră.

Paul era un fel de a cincea roată la căruță, un element geometric nepoftit. Davenport nici măcar nu se obosise să-l salute. Iar senzația de a fi în plus o cunoștea la fel de bine ca pe albastrul-deschis sticlos al cerului din Connecticut vara. Bâjbâind prin bucătărie, avu certitudinea că așa va fi mereu, că această diorama insensibilă a unei vieți pline de miracole întrerupte n-avea să se schimbe nicicând – atâta doar că lucrurile aveau să se agraveze. Davenport nu se mulțumea cu propriul farmec. Voia să-și acapareze prietenii, să-i neutralizeze. Voia șosetele lui Paul și discurile lui Paul și temele pentru acasă ale lui Paul, ba chiar și familia nucleară a lui Paul, cu cei 2,2 copii și cele cinci grupe de alimente esențiale și ereditatea ei imaculată. Erau cei mai buni prieteni ei doi. Așa arăta prietenia.

Paul își făcu planul. Scoase sticlele de Heineken rece din frigider. Părăsi bucătăria.

— Frankie le desface cu dinții, chicoti Libbets, când Paul reveni în bibliotecă. Asta nu era o noutate. Făcea parte din arsenalul de giumbușlucuri al lui Davenport. În câteva rânduri, Paul încercase același truc, cu rezultate dureroase. Până la urmă, rămăsese la desfăcutul berilor cu cheile de la casă, operațiune care nu implica accidentare fizică. Davenport, după ce linse și lipi al doilea *joint*, punându-l deoparte, își folosi molarii din spate ca să desfacă o bere Heineken.

— Moartea plombelor, Charles.

Desfăcu încă două și, după ce le oferi celorlalți, aprinse un *joint*.

— Totul o să-nghețe, zise Davenport. O să fie un îngheț teribil!

— Da, Paulie, spuse Libbets. Crezi c-ai să reușești s-ajungi acasă?

Îi povestiră despre prognozele privind scăderea bruscă a temperaturii, acoperirea șoselelor cu o pojghiță de gheață și dezastrul generalizat: n-ai să poți prinde nici un taxi, aeroporturile vor fi închise, totul va trebui livrat. Toată mâncarea. Toate produsele pentru înfrumusețare și îngrijirea sănătății. Apoi Libbets puse o casetă cu Allman Brothers – stereo, televizorul pornit, cu sonorul dat la minimum – și începură să vorbească despre Duane și accident[1].

Au băut. Au fumat marijuana. Grăbiți. Cumva, ca și cum ar fi fost o obligație.

Indiferent de câte ori vremea își repeta cele patru mișcări simfonice, amănuntele legate de cantitatea de precipitații, de direcția și viteza vântului și de presiunea barometrică i se păreau noi lui Paul. Logica absurdă a marijuanei începea să-l acapareze. *Șase crize*, de exemplu, îi absorbi în întregime atenția. Simți că n-are aer: enormitatea acestei scheme nixoniene! La repezeală, Paul încercă să socotească evenimentele sumbre din viața sa – moartea bunicilor, bicicletele care-i fuseseră furate, alcoolismul tatălui său, faptul că nu reușise să fie admis în echipa de fotbal de la St. Pete's, întâmplarea aceea din clasa întâi când maică-sa îl pusese să poarte colanți la parada de Crăciun de la East School –, în așa fel încât să totalizeze șase crize. Într-un acces de iluminare artificială, văzu că întreaga lui viață se pretează la această strălucită și ingenioasă sistematizare. Viața lui Libbets. Viața lui Davenport. Chiar și viața lui Daisy Chain. După care Paul începu să se gândească la Watergate, cea de-a *șaptea criză*.

---

1 Aluzie la accidentul de motocicletă din 1971 în urma căruia și-a pierdut viața Duane Allman, unul dintre membrii trupei Allman Brothers.

— Dare-ar dracii! urlă cl.

— De cât timp stăm aici? întrebă Libbets. Sunt aşa de ameţită!

— De şapte minute, spuse Davenport. Sau cine ştie?

— Mai e bere? se interesă Paul.

Davenport întinse mâna către locul în care se afla Paul şi-l împunse cu degetul în piept.

— De unde naiba să ştim noi? Tu răspunzi de bucătărie, cowboy!

Râseră cu toţii. HA! HA! HA! HA! Paul se duse să mai ia nişte beri şi, stând acolo, încercă să-şi dea seama dacă Davenport şi Libbets chiar voiau să se descotorosească de el. Dovezile se acumulau. Se citea pe feţele lor. Cei doi foloseau un fel de cod. Paul îşi aminti că se gândise la acelaşi lucru şi ultima oară când fusese în bucătărie. Mintea lui nu se putea concentra suficient de mult asupra unui lucru cât să-l poată analiza. Mintea lui era o chestie alunecoasă, reptiliană. Oare cât timp trecuse?

Următoarele sticle de bere se goliră mai rapid decât primele. Paul avu grijă ca Davenport să primească o porţie mai mare. Libbets nu se punea la socoteală. Ea era fericită să fie acolo.

Planul începea să prindă contur la un nivel inferior al percepţiei. Era ceva de genul inconştientului colectiv sau pe-acolo. Următorul lucru de care luă act: domnul şi doamna Casey îşi decoraseră baia principală într-un stil conform vârstei şi mijloacelor de care dispuneau. Săpunurile-scoică, mirosind a levănţică – erau peste tot, nu lipseau din nici o locuinţă –, ocupau un suport din porţelan. Un tapet floral, din care nu lipsea lavanda, împodobea pereţii. Săpunul, tapetul, hârtia igienică şi prosoapele erau asortate. Dulăpiorul cu medicamente conţinea exact genul de comori la care sperase. Pe lângă produse Preparation H şi geluri de duş parfumate, erau acolo mai multe medicamente care se vindeau pe reţetă: fenobarbital, valium, seconal şi un analgezic mai vechi.

Seconalul îl interesa în mod deosebit.

Totuşi, înainte să poată trece la etapa următoare a planului său, îşi desfăcu fermoarul pantalonilor kaki şi-şi luă membrul în mână. Era o parte inevitabilă a stării induse de marijuana. Când se simţea mai deznădăjduit, Paul observase că-i sporea cheful să-şi frece obiectul. Elaborase un număr de scenarii de masturbare complicate. De exemplu, întotdeauna îi plăcea să înceapă când secundarul ceasului său ajungea exact la douăsprezece. (Pe chiuvetă era un mic ceas deşteptător cu arc.) De asemenea, îi plăcea să termine înainte ca secundarul să facă două rotaţii complete. La fel, îi plăcea să se masturbeze uitându-se la pozele unor fete pe care le găsea frunzărind la întâmplare albumul St. Pete's.

O dată însă a ajuns la fotografia lui Libbets şi, cu toate că episoadele legate de album erau de regulă memorabile, cu acel prilej a fost nevoit să constate că i s-a-nmuiat în mână. Pur şi simplu, nu era în stare s-o facă uitându-se la o femeie atât de frumoasă. Nu putea avea orgasm. Încercase diferiţi lubrifianţi. Loţiuni de corp, balsam de buze, până şi borcanul cu loţiune autobronzantă QT al lui Stan Sinclair. Acest eşec s-a dovedit a fi de bun augur. El demonstra că Libbets era persoana potrivită pentru adoraţia lui. Atât de potrivită, încât avu o erecţie chiar în acel moment, în acea zi.

Panglici de lumină se prelingeau din penisul său. Simţea lumina în scrot, în fiecare milimetru al pielii aceleia pufoase, ca de pui de găină. Extazul lui era religios. Orgasmul acesta avea să fie o compensaţie pentru problemele lui Paul Hood aici, pe pământ. Cele mai reuşite orgasme nu izvorau din bucurie – în orice caz, nu-şi putea aminti vreunul vesel –, ci din pierdere pământească şi din dorinţa de a te fortifica împotriva ei. Cu aceste idei în minte, tocmai se pregătea să reverse, cu lacrimi în ochi, cam două linguriţe de revoltă împotriva lumii în chiuvetă. Dar o bătaie în uşă îl întrerupse.

— Campionule! strigă Davenport de dincolo. Ce naiba se-ntâmplă acolo? Ne plictisim şi vrem compania ta! Ieşi

afară! Încetează să-ți mai gâtui broscoiul, campionule! Încetează!

Paul înlemni. Oare Davenport chiar...

— Stai niţel, să se golească mai întâi chiuveta, Francis.

Chicoti nefericit către vergeaua lui magică fleşcăită.

– Pe urmă aduc şi armele chimice.

— Bun, dar să nu stai mult. Dacă ai de gând să-ţi faci mendrele acolo, vrem să ştim şi noi. Vrem să participăm!

Paul îşi ţinu răsuflarea. Apa îi şiroia în păr. Inspiră adânc. Înapoi în bibliotecă. *Star Trek* cu coloana sonoră din *American Beauty*.

— Ce-ai stat atâta? întrebă Libbets.

— M-am uitat prin dulăpiorul cu medicamente, răspunse Paul. Ai tăi au acolo nişte chestii excelente.

— Şi ce zici că găsit-ai? întrebă Davenport.

— Ia staţi aşa, băieţi, interveni Libbets neliniştită. Doar n-aveţi de gând să *luaţi* medicamente din baia alor mei fără să cereţi voie!

— Nici prin cap nu ne trece aşa ceva, draga mea, spuse Davenport, reţinând în plămâni ultimul fum al unui nou *joint*, aşa încât glasul i se auzi răguşit şi forţat. Dar vrei cumva să sugerezi că n-ai profitat niciodată de aceste provizii aflate atât de la-ndemână? Că parcă n-ai fi americancă!

— O groază de chestii, preciză Paul. De toate pentru toţi. Tranchilizante şi somnifere.

Se trânti pe canapea.

— Elixire, spuse Davenport, care au un efect promiţător, foarte promiţător, dacă sunt combinate în doze mici cu băuturi alcoolice.

— Ia s-arunc o privire, spuse Libbets. Mă duc să mă uit.

Cum plecă fata, purtarea lui Davenport se schimbă subit. Era un lucru foarte straniu. Dintr-odată, redeveni prietenos. Dintr-odată. În definitiv, erau prieteni vechi. Davenport ştia cum se închisese Paul în sine. Erau prieteni vechi şi trecuseră prin multe, dar încă mai puteau să râdă cu poftă pe tema masturbării sau pe seama altcuiva. Faptul că purta o bentiţă

caraghioasă sau că barba lui aducea puţin cu o barbă de maimuţă erau lucruri pe care Paul le putea trece cu vederea. Chiar şi-aşa, Davenport putea să-i fie drag.

Prin urmare, au vorbit despre Ziua Recunoştinţei. Şi, dat fiind că Davenport era un copil adoptat, la fel ca şi fraţii, şi surorile lui, ideea unei reuniuni de familie avea latura ei întunecată, răsturnată. Sora mai mică a lui Davenport aspira, de fapt, după cum susţinea chiar el, la o viaţă dedicată prostituţiei. Îi plăcea să-şi omoare timpul prin barurile din Times Square. Iar fratele lui mai mic era torturat de boli psihosomatice. Ultima dată fusese spitalizat în urma unor dureri de rinichi imaginare. Care dintre aceşti copii ar fi fost în stare pe viitor să conducă firma de investiţii Davenport? Care dintre ei ar fi putut să întreţină flacăra vieţii mondene la reşedinţa de vară de la Sea Island? Francis Chamberlain Davenport al IV-lea, alegerea cea mai probabilă, îşi dorea să fie psihanalist jungian.

— Pentru ce să fim recunoscători de Ziua Recunoştinţei? întrebă Davenport. Pentru porumbul indian în folie de plastic, la vânzare alături de pachetele de brânză topită Velveeta? Pentru curcanii umflaţi cu pompa, cu termometru incorporat? Pentru Rod Mc Kuen? Pentru Helen Reddy, cântând „Delta Dawn"? Charles, tu îţi notezi toate chestiile astea?

Râseră. Cântară. Câteva măsuri din „Delta Dawn". Şi din „Billy, Don't Be a Hero".

— Bine, bine... Libbets îşi făcu din nou apariţia. E marfă din belşug acolo. Nu văd cum ar putea să le simtă lipsa. Din care luăm?

— Seconal, fără doar şi poate, zise Paul.

— Hei, dacă-şi face treaba, n-am pretenţii! zise Davenport.

— Nu credeţi c-o să fie vreo problemă cu, ştiţi voi, berile alea?

— Ne uităm la termenul de valabilitate, spuse Paul. Mie mi s-a părut că e-n regulă.

Nevoia din spatele uitării adolescentine înfrânse orice reţinere. Fapt ce se potrivea cu felul cum îşi închipuise Paul

că se va-ntâmpla. În scurt timp erau adunaţi la baie, în jurul dulăpiorului cu medicamente, cercetând micile flacoane. Mâinile lui Libbets tremurau când le dădu pilulele roşii. Pe Paul, amănuntul acesta îl emoţionă. O cuprinse uşor cu mâna pe după umăr, umărul ei moale şi frumos mirositor. Observase? Fiecare dintre ei era îmbarcat într-o misiune solitară a intoxicării. Replicile spirituale nu făceau parte din întreg.

Davenport se uită admirativ la capsule, ca un colecţionar de vinuri alese.

Paul îşi puse o capsulă sub limbă.

Parcă se simţea ruşinat de cât de uşor fusese să-l atragă pe Davenport pe drumul ăsta, dar până la urmă, spre sfârşitul săptămânii viitoare, se vor ierta unul pe celălalt.

— Hei, bătrânico, poate c-ar trebui să iei doar jumătate! îi spuse Paul lui Libbets. Ce-ar fi să pui juma într-un pahar cu suc de portocale sau aşa ceva? N-ai aceeaşi greutate ca noi.

— Băieţi, nu mă trageţi în piept, nu? spuse Libbets.

O clipă, ai fi zis c-o să-nceapă să plângă. Paul clătină din cap, încercând să-i înlăture temerile. Libbets înghiţi toată pastila.

— Nici vorbă, spuse Davenport. Adică ce, să ne facem mendrele cu trupul tău adormit?

Davenport râse sinistru. Libbets avea sâni şi şolduri – de fapt, era toată numai rotunjimi domoale –, bine ascunse sub puloverul şi pantalonii cazoni largi. Doi contra unu, asta era ideea lui Davenport. Părinţii ei n-aveau să se-ntoarcă acasă în următoarele zile. Nu, Paul o va apăra. Ia-mă pe mine, dar lasă fata în pace. Era mai prietenoasă decât ar fi vrut să fie, zâmbea mai mult decât ar fi vrut să zâmbească. Faptul că le îngăduia unor rataţi cum erau Hood şi Davenport să intre în alcovul ei o dovedea. Slavă Domnului că apăreau asemenea excepţii. Slavă Domnului că băuse o sticlă de vin cu Liza, în timpul primei ore de vineri dimineaţa. Slavă Domnului că trăsese nişte *speed* împreună cu Laura şi Dave şi se duseseră apoi la Tuck Shop, ca să mănânce chifteluţe de orz cu malţ. Slavă Domnului pentru frăţia narcomanilor.

— Nooo... spuse Davenport. Am avut noi o perioadă în care iubeam femei în stare de inconştienţă, dar am depăşit-o.

Timpul se dilatase. Lumea era plină de informaţii, dar totul se petrecea mai lent. Paul îşi îngropă capsula într-un ghiveci de palmieri de lângă geam. Dar „iarba" şi berea îi veniseră de hac. Se lua o decizie labirintică şi nesfârşită dacă să meargă sau nu la un club de noapte numit nu ştiu ce al lui Max. Avea să se întoarcă Sue Richards la Reed Richards? Avea să facă Francis Ford Coppola o continuare la *Naşul*? Lumea reală şi cea imaginară zumzăiau una lângă alta, opţiunile şi concluziile apăreau şi dispăreau. Când Davenport se aşeză mai bine pe canapea, ca să urmărească *Sanford and Son* fără sonor, Paul văzu cât de simple erau unele lucruri, cum nu era nevoie să te strofoci pentru ele. Davenport n-avea să se mai dezlipească de canapea în următoarele douăsprezece ore.

— Sunt un cretin, Libbets, spuse el. Am...

— Hm? Hai să mergem în living. Să-l lăsăm să doarmă.

— Abia a adormit. Astea nu ţin o veşnicie.

— Nu crezi c-ar fi bine să mâncăm ceva?

Dar nu puteau pur şi simplu să-l lase acolo pe Davenport.

— Oare cât de rea o fi vremea? spuse Paul.

— Tocmai ce-ţi spuneam, zise Libbets. Ninge în noaptea asta. O să fie nasol.

— Ultimul tren spre Stamford pleacă la... dacă nu prind ultimul tren, am belit-o.

Paul aprinse lampa care lumina portretul familiei Casey şi şezură pe podea, în strălucirea ei ostentativă. În timpul programului său de radio, emis de staţia AM de zece waţi de la St. Pete's, Paul făcea dedicaţii cumplit de sentimentale unor fete pe care nu le cunoştea. Le scria bileţele şi lăsa respectivele bileţele într-un sertar. Ardea numele sau le arunca; se zvârcolea într-o tăcere voluptuoasă şi laşă. Răbufnirile lui emoţionale erau la fel de imprevizibile ca petele solare. În timp ce o lua pe Libbets de mână – ea îngăduind asta –, ştia că era posibil să spună orice. Standardele lui se

evaporaseră. Îl iubea pe Cat Stevens. Voia să umple un dicţionar cu flori presate. Voia să stea întins, alături de ea, pe gazonul unui teren de golf. Voia s-o spioneze printr-o găurică făcută într-un ziar. Voia să întemeieze o familie mai bună decât cea din care provenea.

— Hai în camera ta!

— Poftim? zise nedumerită Libbets.

— Vreau să-ţi arăt gravurile mele, spuse el.

— Gravurile?

— Era o glumă, spuse el. Haide! Vreau să vorbim. Sunt nişte chestii pe care vreau să ţi le spun.

Libbets se prăbuşi sub povara nehotărârii.

— Hei, Libbets, doar nu mi-ai înscenat ceva, nu? Nu l-ai invitat pe Davenport aici pentru că te temeai să rămâi singură cu mine...? Ţie nu ţi-e teamă să mă ai lângă tine, în casa ta, nu? Pentru că am bătut cale lungă să te văd. N-ai face un asemenea lucru, nu-i aşa, Libbets?

II

Nuanțele luminoase ale anilor șaizeci dispăruseră din designul interior contemporan. Vă rog să-mi îngăduiți aici o scurtă întrerupere. Acolo unde altădată gospodinele din sudul Connecticutului ar fi îmbrățișat – precaut, șovăielnic – culori fluorescente stridente și vopsele Day-Glo, pe la 1973, se hotărâseră pentru pasteluri blajine și tonuri de maro. Modele estompate figurau îndeosebi în țesăturile tapiseriilor și draperiilor, chiar dacă găseau și articole sau asocieri coloristice neobișnuite – roșu-maroniu cu gri sau mov deschis cu ocru. Vera Neumann, cunoscută și sub numele de Vera, câștigătoare a Premiului pentru pionierat al Ligii naționale pentru decorațiuni interioare, era cea care stabilea standardele acestor armonii cromatice. Materialele folosite erau mai durabile decât în trecut. Dominau fibrele sintetice și amestecurile bumbac-poliamid. Materialele plastice cuceriseră și ele câteva redute casnice. Măsuțele de cafea, mobilierul modular, ustensilele de bucătărie și aparatele electrice – toate astea puteau fi făcute din material plastic.

Covoarele plușate în nuanțe ruginii și maronii, precum frunzele uscate sau automobilele ruginite, sau în nuanțe verzi și cenușii, precum algele de peșteră sau straturile de iarbă de mare întinse pe plajă – plușul era ultimul răcnet în materie de covoare în zonă. Perișori mai scurți, cu *surprinzătoare* mandala și imprimeuri florale, erau acum posibili, mulțumită noilor tehnologii de fabricare. Și totuși, plușul continua să-și exercite farmecul asupra decoratorilor din New Canaan. Avea utilități multiple – putea ascunde firimituri, bucățele

străvechi de gumă de mestecat, flegmă uscată, diverse insecte purtătoare de boli (purici), furnici, hârtiuțe și alte obiecte pierdute. Afacerile cu aspiratoare înfloriseră. Banchetele ajunseseră să ia locul canapelelor în avangarda mobilierului de living. Un vocabular minimalist era evident în aceste ingenioase mostre de design, reflectând influența iconografiei simple, primare, în sculptură și arhitectură. *Styling*-uri monocrome decorau formele netede, voluptuoase, fără muchii ascuțite. Elementele modulare ale acestor *banchete* puteau fi ușor mutate și rearanjate într-o mulțime de configurații amoebice. Tradiționala canapea – și, împreună cu ea, fotoliile duble, divanele și șezlongurile – era în plină eclipsă.

Noile banchete erau adeseori făcute din spumă poliuretanică, o umplutură artificială ieftină, ușor de manufacturat. Consiliul mobilei al Societății pentru industria materialelor plastice chiar înființase un Polipremiu pentru adaptările revoluționare ale polimerilor. În 1973, premiul i-a fost înmânat lui Donald A. Geddes, redactorul-șef al publicației *American Furniture Design*, care a fost desemnat Bărbatul-Polimer al Anului.

Benjamin Hood reflectă asupra modei doar un moment, în timp ce îi lua mâna soției sale – observându-i în treacăt inelul și crăpăturile aspre și roșii din preajma acestuia. Avea nevoie de o cremă. Trecând pragul casei Halford, ajuns în foaierul în care se afla o sculptură de mari dimensiuni – un profil răsucit prin încălzire într-un soi de spirală chinuită – și aruncând o privire către pâlcurile de vecini avuți adunați în holul mare, Hood își dădu seama de un adevăr esențial: eșarfa lui nu mai era la modă.

De fapt, *puloverele*, mițoase, croșetate și de origine olandeză, predominau în holul de la intrare al locuinței lui Dorothy și Robert Halford. Mai erau câteva sacouri vechi de tweed, dar nici un șal. Dacă Hood s-ar fi aflat într-o dispoziție mai îngăduitoare față de sine, poate c-ar fi fost de acord cu gulerul amplu al cămășii, întins generos pe aripile reverelor. Dar cum de putuse ieși din casă purtând eșarfa?

Cum de-şi îngăduise aşa ceva? Hood nu purta tocuri de plută înalte de opt centimetri sau mocasini albi. Şi nici nu-şi lăsase părul prea lung, aşa cum nu purta costume la două rânduri ori pantaloni cu pense. Singura lui mică extravaganţă fusese arborarea acestei eşarfe, lucrată dintr-o mătase a cărei atingere îi plăcea s-o simtă pe gât, în locurile pe care aparatul lui Wilkinson cu lamă dublă le irita. Numai că aceste şaluri nu mai erau la modă. Cu doar câteva luni în urmă, Benjamin Hood trăia cu certitudinea că îmbrăcămintea lui era în armonie cu condiţiile climatice. Dar acum, la fel de rapid, se simţea solitar în veşmântul său. Se îmbrăcase fără gust. Se făcuse de râs. Soţia lui arăta foarte bine, în pantaloni largi şi în Hush Puppies, dar el o făcuse de râs.

În ceea ce priveşte moda feminină, la petrecerea soţilor Halford, Hood ar fi putut să observe fustele până la gleznă, demne şi elegante, deşi erau acolo şi fuste până la genunchi, şi până la jumătatea gambei. Şi aici pulloverele erau accesoriile preferate, reflectând o polifonie de stiluri – din caşmir, din mohair şi din lână Shetland. Pulovere, pulovere, pulovere. Pulovere şi perle.

Dorothy Halford îi ajunse din urmă în foaier. Cu mâna liberă, flutură spre ei o canoe mică de ţelină. Era umplută cu un sos care parcă fusese colorat cu acuarele. Dot purta un pulover croşetat albastru cu gri, peste o bluză din crepdeşin subţire, pantaloni din flanel gri şi o beretă din catifea neagră. Nici un fel de machiaj. Era minionă; avea ceva din aerul angelic, blajin şi sănătos al Katharinei Ross[1]. Părea să fie, în acelaşi timp, dornică şi neîntinată, în arena brutală a iubirii erotice. Părea să nu fi remarcat cum erau îmbrăcaţi musafirii ei, soţii Hood, şi să nu fi sesizat urmele ciondănelii lor recente în spatele felului entuziast în care o salutaseră.

— Ben, Elena! Minunat! Minunat! Sunt atât de încântată să vă văd!

---

1 Actriţă americană, născută în 1940, cunoscută pentru rolurile din *Absolventul* sau *Butch Cassidy şi Sundance Kid.*

Înghiți ce mai rămăsese din bărcuța de țelină. Ștuguindu-și buzele cu un aer adolescentin, Dot sărută aerul de lângă urechea lui Ben și o îmbrățișă frenetic pe Elena. Apoi luă castronul de salată simplu, alb, de pe masa din holul de la intrare. Era amenințător în simplitatea lui. Îl întinse către ei.

— Vreți să jucați?

Ben avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă ce era cu castronul ăla uriaș. La început, a crezut că e o glumă, o glumă cu poantă vizuală – Ai auzit-o pe-aia cu contabilul lui Spiro Agnew[1]: HA! HA! HA! HA! Ce i-a spus mama lui Mary Jo Kopechne[2] lui Jack Ruby? HA! HA! HA! HA! – la care ar fi râs așa cum se cuvine, fără să fi priceput poanta. Dar când văzu ce conținea castronul, pricepu. Acolo, înotând ca niște gângănii acvatice neidentificate, se aflau peste o duzină de chei de la tot atâtea reședințe. Acestea zăngăniră plăcut când Dorothy își mută greutatea de pe un picior pe altul, iar feluritele brelocuri de care erau atârnate – o plăcuță de plastic galben pe care era scris cu roșu cuvântul MAMA, o piticanie caucaziană cu părul violet, o cutie miniaturală de bere Lowenbrau – străluceau ca niște premii de tombolă. Dorothy îi cerceta din priviri pe Ben și pe Elena – Ben simțea asta. Le urmărea expresiile așa cum un dentist caută semnele unui tremur înăbușit sau ale disconfortului.

— Numai pe bază de voluntariat, firește. Puteți să vă lăsați hainele în bibliotecă, dacă vreți.

— Of, fir-ar să fie! zise Elena, zâmbind la rându-i. Oh, am lăsat...

— Ai lăsat...

— În mașină, spuse Elena.

— A, da, interveni Ben. Da, da, ne-ntoarcem imediat, Dot.

---

1 Vicepreședinte american în mandatul lui Richard Nixon, demisionând în 1973, în urma acuzațiilor de evaziune fiscală.

2 Secretară în campania prezidențială a lui Robert Kennedy, decedată în urma unui accident cu automobilul condus de Teddy Kennedy, în 1969. Adepții teoriei conspirației susțin că ar fi fost implicată și în asasinarea lui J.F. Kennedy.

La fel de iute cum apăruseră, soții Hood se făcură nevăzuți. Înghesuiți pe scaunele din față ale Fordului Firebird, cu parbrizul aburit, cu ventilatorul de dezaburire dat la maximum, în tăcere. Mașina parcată pe aleea de acces. Înconjurată de mașinile din cartier: Cadillacuri Eldorado, BMW-uri 2002, un AMC Matador, un Plymouth Duster. Și broscuțe Volkswagen, broscuțe, broscuțe și iar broscuțe, modelul acela construit de sclavi. Mașini care făceau rondul în fața reședinței Halford, apoi, temându-se să nu rămână blocate din pricina vremii urâte care se anunța, ieșeau în zloată și urcau pe Valley Road, ca să parcheze pe terasament. Torsul grav al motoarelor scumpe funcționând în ralanti.

Puțină istorie. Petrecerea-cu-chei își începuse cariera cu câțiva ani în urmă, într-un mediu mult mai libertin. Asta era una dintre ipoteze. Ajunsese la maturitate odată cu revoluția hippie și orgiile boeme din apartamente înghesuite, închiriate de profesori prost îmbrăcați. Sau printre cei care se complăceau într-o promiscuitate periculoasă, cei care nu făceau distincție între sexe ori alunecau în apele călduțe ale grotelor și mlaștinilor iubirii. Dar, ca atâtea alte idei rezonabile, care păreau mai puțin inteligente în lumina aspră a aplicării la scară largă, fusese curând exportată în acest ținut al tufișurilor elegant tunse și al spiritului întruchipat de Junior League.

Probabil că petrecerea-cu-chei ajunsese prima oară pe terenul suburbiilor în Long Island, pe partea cu golful; se poate să fi aterizat în New Jersey, în Bernardsville sau Princeton, în Westchester sau tocmai în nord, în suburbiile Bostonului. Sau poate chiar în California, unde cineaștii și actorii, cu principii morale mai laxe, trăiau în bună vecinătate cu contribuabilii și familiile onorabile. Oricare-ar fi fost adevărata ei origine sau distribuție (distribuția ei de tip Poisson), de la vest la est, de la sud la nord, era neîndoielnic că în Fairfield County apăruse la începutul anilor șaptezeci.

Regulile erau năucitor de simple. Bărbații aruncau cheile de la casă într-un recipient – sau le agățau în cârlige sau le

întindeau ca pe un bufet suedez pe masa de la intrare ori pe patul din dormitor –, iar femeile, la finalul petrecerii, luau la întâmplare câte-un rând de chei. După care participanții se retrăgeau, ca să savureze noutatea. Uneori, bărbații se uitau în timp ce femeile își făceau alegerea – priviri lascive, sugestive, pline de speranță, dezamăgite sau disperate; alteori, femeile erau legate la ochi cu obiecte vestimentare de o opulență metaforică, cum ar fi ciorapi de mătase neagră; iar alteori, procedura se desfășura cu o hotărâre posomorâtă, ca și cum participanții erau doar conectați la același circuit al constrângerii.

În New Canaan se auzise de petrecerile-cu-chei cu mult înainte ca primul astfel de party să fie organizat. Căsniciile locale așteptau aceste evenimente așa cum un băiat deștept, după ce-a găsit în dicționar definiția masturbării, așteaptă ziua în care o s-o înțeleagă. Prima petrecere, organizată de niște rezidenți tineri și nefericiți din districtul West School, de pe Ponus Ridge, a fost întâmpinată cu dispreț public, dar, în particular, cu mult interes. Iar această atitudine duplicitară a devenit regulă. La petrecerea familiei Armitage, ținută în vara lui 1972, partenerii de la firme de avocatură concurente s-au culcat fiecare cu nevestele celorlalți, iar femeile, care erau cele mai bune prietene, și-au comparat observațiile referitoare la priceperea și înzestrarea bărbaților de prin partea locului.

Consecințele complexe ale acestor prime petreceri au avut nevoie de ceva timp ca să apară. Dragostea și-a țesut tapiseria, iar membrii familiilor Armitage, Sawyer, Steel, Boyle, German, Jacobsen, Hamilton, Gadd, Earl, Fuller, Buckley, Regan, ca să nu mai vorbim de Boldan, Conrad, Miller și alții, i-au studiat țesătura complicată. Dar revelațiile acestei investigații n-au fost atât de surprinzătoare. Nimeni nu s-a întors cu relatări despre tărâmuri noi și întunecate – sex anal, urolagnie, masochism sau coprofagie; de fapt, cuplurile invitate la familia Armitage s-au împerecheat așa cum o făcuseră întotdeauna. Dar umblau cu o nouă vioiciune. O zi, două. Noutatea le făcea inimile să tresalte.

Apoi tăcerea a pus stăpânire pe participanți. În toamna aceea, pe la cocteiluri sau pe terenurile de *paddle-tennis*, se vorbea în șoaptă despre legături amoroase neconfirmate între cei ale căror nopți pasionale ar fi trebuit să fie singulare, unice, irepetabile. Annie Buckley îi spusese Mariei Smith, care-i spusese Maurei O'Brien, care-i spusese soțului ei, Phil O'Brien, urologul, care-i spusese lui Steve Buckley, exact în momentul când îi pipăia acestuia prostata mărită, care-i spusese soției sale, Annie, care știa deja. Și, pe când această informație circula – în conformitate cu ordinea și dezordinea statistică, conform însumării, tranziției și inducției reciproce –, a devenit dureroasă, vătămătoare. A devenit constrângătoare. Nu puteai evita să vorbești despre asta și o făceai. Exact la fel cum petrecerile-cu-chei deveneau tot mai frecvente.

Cum putuseră Benjamin și Elena să fie atât de proști? Ar fi trebuit să-și închipuie. De regulă, în invitații nu se preciza că era vorba de o petrecere-cu-chei, dar cumva se afla. Trebuia să faci parte din lanțul trofic ca să afli, dar asta era și premisa pentru a fi invitat, nu? Soții Hood nu participaseră la nici una dintre aceste petreceri, dar nu pentru că discutaseră în prealabil. Nu, nu participaseră la nici o petrecere-cu-chei pentru că nu fuseseră invitați.

Oricum, își zise Benjamin, Elena nu avea înclinații către schimbarea frecventă a partenerilor.

Hood se gândi din nou cu îngrijorare la șalul său. Uitându-se în oglinda retrovizoare pe jumătate dezaburită, își desfăcu nodul și scoase un suspin de ușurare.

— Nu e cel mai potrivit moment pentru așa ceva, spuse Elena.

El făcea tot ce-i stătea în puteri ca să nu înrăutățească lucrurile. Să încerce să dreagă situația ar fi fost doar o dovadă de egoism. Cu batista, începu să șteargă geamul de pe partea șoferului.

— O să rămână dâre, spuse ea.

— Știu. Știu asta, zise Hood. Ei bine, dacă ne-am fi prins, am fi putut să inventăm un pretext. Sunt o mulțime de filme de văzut. Vezi că e un pachet de șervețele pe undeva.

Ea deschise torpedoul.

— Unde? întrebă Elena.

El observă luciul rece al ochilor ei palizi, palizi. Își lăsase ochelarii acasă. La un moment dat, în toiul acelei discuții neplăcute de-acasă, își scosese ochelarii. (O vreme, purtase lentile de contact, care se umpleau de mizerie din cauza poluării, ori de câte ori le purta, sau pur și simplu săreau, îi săreau din ochi ca niște lacrimi aprige și cădeau pe podea, făcându-i pe amândoi să îngenuncheze ca pentru rugăciune și să ia la scărmănat covoarele sau dușumelele la petreceri.)

— Eu cred că suntem aici și nu trebuie să rămânem – se cuvine să facem, pur și simplu, act de prezență și-apoi să plecăm acasă.

Știa că nu la fel simțea și ea.

— Fir-ar al naibii, Ben...

— Nu rămân la petrecerea asta ca să plec acasă cu nevasta altuia, dragă. Hai să discutăm cinstit. Nu de asta ne aflăm aici. Corect? Noi suntem doar niște vecini și cred c-ar trebui să ne purtăm prietenos și-apoi să plecăm.

— Tu vrei să...

— Ba *nu*!

— Tu ai la tine un marker, asta cred eu, dacă vrei să știi. Ai la tine un marker și-o să faci un semn pe cheile casei, astfel ca Janey să le poată găsi și pe urmă, când o să mă-ntorc acasă, o să vă găsesc pe-amândoi acolo, iar Wendy o să vă audă, Paul o să se-ntoarcă și-o să vă audă și el, iar eu o să vă prind, asta cred! Ea o să geamă și-o să vorbească porcos, lovind cu pumnii-n pereți, iar eu o să vă prind...

Când era mâhnită, Elena zâmbea ușor – el punea asta pe seama felului cum se petrecuseră lucrurile în copilăria ei –, și acum zâmbea. Într-un fel, era un zâmbet diabolic, zâmbetul unui conspirator sau al unui politician, exact în timp ce se freca la ochi. Avea nasul roșu.

— Elena... spuse el.

Şi încercă să-i ia mâinile într-ale lui.

— Nu-i aşa cum crezi tu, spuse el. Nu e vreun complot, iubito. Sincer... Sincer... Nu ştiu dacă vrei să discutăm despre asta, dar pur şi simplu e ceva care vine peste mine. Nu mă simt bine cu mine însumi. Toată povestea îmi face rău. Ştiu c-am făcut ceva ce n-aş fi vrut să fac şi nu ştiu de ce. Aşa că n-am s-o fac din nou în noaptea asta, Elena. Asta e promisiunea mea sol... asta e promisiunea mea.

— Ei da, sunt chiar încântată să-ţi ascult confesiunile, spuse ea. Asta mă face fericită.

El nu spuse nimic. Comută caloriferul de pe dezaburire pe încălzire normală. Aerul şuiera prin fantele de pe bord.

— Îţi închipui că mă protejezi de nu ştiu ce apucături perverse ale lumii ăsteia, dar nu mă protejezi, spuse Elena. N-am nevoie de protecţia ta, să ştii. N-am nevoie...

— Ah, nu faci decât să te ambalezi, ca să te ambalezi şi mai tare!

— Mulţumesc pentru diagnostic, Ben. Faptul că locuim atât de aproape de... de Silver Meadow, asta te-a făcut să fii mai deschis. Eşti foarte deschis în seara asta. Te afli într-un moment de mare generozitate. Dar eu nu sunt o schemă de investiţii. Nu sunt un subiect pentru analiza ta întâmplătoare. Aşa că hai să mergem la acest fiasco, dacă vrei. Să mergem înăuntru. Prefer să vorbesc cu oricine altcineva decât cu tine.

Deschise portiera Firebirdului şi-şi strânse în jurul ei pelerina Dubarry (85 de dolari, cu căptuşeală, 65% dacron şi 35% bumbac). Trânti portiera cu nădejde – maşinile americane o cereau – şi-l lăsă acolo.

Hood deschise din nou torpedoul şi bâjbâi după sticluţă. Cu o neglijenţă energică şi hotărâtă, trase o duşcă în cinstea soţiei sale.

Capacitatea lui de a bea alcool îl surprindea până şi pe el, dar pălea în faţa capacităţii lui de a se amăgi singur. Negarea era îndeajuns de semnificativă ca să suprime până şi noţiunea

de negare. Ascundea în sinea lui toată gama de motive. Așa încât, când ridică din nou butelca de cositor – caldă, pentru că stătuse în apropierea fantelor de încălzire de pe bordul mașinii –, nici o întrebare legată de petrecerea-cu-chei sau de potențialul ei ridicol nu-i veni în minte. În ceea ce privea propriile motivații, Hood era ca un orb fără baston. Ca un scafandru pe timp de noapte. Ca un pilot fără instrumente de zbor. Se ducea la petrecerea asta.

Când, câteva minute mai târziu, o urmă pe Elena, o făcu exaltat, după o dușcă zdravănă. Cu o nouă energie, se trezi lângă soții Sawyer – care sporovăiau cu Dot Halford în cadrul ușii – și-și făcu loc nepoftit în conversație. Voia să ajungă la *castron*.

— Mai mult decât încântat să iau parte la eveniment... mormăi el.

Apoi, cu o mișcare ceremonioasă, aruncă spre Dot cheile – un mic gest sprințar –, ca și cum femeia ar fi fost în seara aceea băiatul de la parcare, iar aceasta, surprinsă, îndreptă spre ele castronul. O clipă, ea încremeni, cu gura atent rujată deschisă larg, după care execută prinderea. Cheile se cuibăriră printre suratele lor. Zăngănitul păru să se audă cu întârziere. Dot se încruntă. Soții Sawyer nu ziseră nimic.

Exaltarea lui Hood se evaporă aproape imediat. În foaier, înconjurat de cupluri pe care nu le cunoștea, cupluri care sporovăiau energic sau nerușinat despre furtună, despre castron, despre petrecere, despre norocul pe care-l avuseseră, în foaier, Hood dădu peste George Clair. De la birou. Benjamin tocmai se ducea la bar ca să-și mai ia un pahar, deși deja simțea cum cuvintele i se dizolvă pe limbă, cum accentul WASP[1] îl copleșește – oamenii aveau mereu impresia că era o caracteristică etnică. Și deodată apăru Clair, cu papionul și sacoul lui bleumarin. Elena tocmai dispărea într-o cameră a reședinței Halford, iar Benjamin simțea cum se îndreaptă

1 Abreviere a *White Anglo-Saxon Protestant*, individ alb de origine anglo-saxonă, de religie protestantă.

către ea, ca să-şi ceară din nou scuze, dar Clair îi stătea în cale. Un uşor miros de fecale îl însoţea pretutindeni pe George.

Shackley and Schwimmer fusese cândva cea mai nonconformistă şi mai creativă dintre firmele de brokeraj. Asta era cam prin Vara Iubirii. Deşi Hood nu gustase din bunătăţile localurilor psihedelice ale acelei epoci, adeseori simţea că ajunsese pe-aproape – la fel de aproape ca angajaţii care fumau *joint*-uri şi pictau cu degetele înmuiate în vopsea la Trinity Church, în pauza de masă, care îi ştiau pe muzicienii şomeri din zonă, care se pricepeau să descifreze mesajele secrete dintre copertele albumelor de rock'n-roll. Se ştia că până şi Shackley şi Schwimmer în persoană îşi făceau când şi când apariţia la Trinity. Mergeau şi la petrecerile organizate în beneficiul Fondului de apărare al organizaţiei Black Panther. Erau împotriva războiului din Vietnam. Erau simpatizanţi ai anumitor cauze politice, fără angajamente ferme.

Shackley şi Schwimmer erau persoane educate la Harvard, care purtau bărbi şi studiau asemenea ortodocşilor credinţa de care aparţineau, deşi aveau înclinaţii la fel de laice ca majoritatea protestanţilor din aceeaşi categorie socială. Uneori, evitau întru totul să poarte cravată sau purtau nişte hăinuţe din tweed ponosite, care le rămăseseră, de bună seamă, din zilele de şcoală. Câteodată, mâncau la câte-un bufet obişnuit şi aduceau de-acolo sendvişuri, pentru fetele de la centrala telefonică.

Pe ce se bizuiau? Erau mai deştepţi decât toţi ceilalţi. Reputaţia firmei Shackley and Schwimmer se baza pe această simplă aroganţă. Înainte de S&S, lumea brokerajului fusese o lume a armoniei şi fraternităţii. Indivizi care învăţaseră la aceleaşi şcoli cu internat şi erau membri ai aceloraşi cluburi sportive sau de squash făceau afaceri între ei. Această fraternitate nu garanta priceperea în afaceri. Shackley şi Schwimmer i-au înfruntat pe afaceriştii din vechea gardă cu dispreţ academic şi cu statistici – datorii, active, amortizări, dividende, valori ale câştigurilor trimestriale. Un pic de analiză, câteva ponturi tari. Vechile case de brokeraj au fost luate pe nepregătite şi nu le-a plăcut. Cam la acea dată, Shackley

însuși a pus la cale o campanic publicitară, susținută de una dintre firmele publicitare scumpe de pe Madison Avenue, în care fiecare membru al echipei de la Shackley and Schwimmer era prezentat pe câte-o pagină de ziar. O fotografie-portret uriașă, retușată, cu o mică legendă dedesubt.

Hood își aducea aminte de propria fotografie, din 1969, cu mândrie, dar și stânjenit. „Benjamin Paul Hood, Colegiul Dartmouth, promoția 1957. First Boston, în perioada 1958-1965. Shackley and Schwimmer, din 1965 până în prezent. Specializare: afaceri în media și divertisment. Atitudine față de viață: încrezător-agresivă". Iar apoi proclamația plină de tupeu a companiei: *Shackley and Schwimmer – Ideile primite sunt greșite!*

În zilele care-au urmat apariției reclamei, nimeni dintre cei întâlniți la supermarket sau la club n-a scos o vorbuliță despre asta. Ai fi zis că reclama dispăruse cu totul din ziar. Ca și cum pagina cu pricina fusese tăiată cu foarfecele sau prost tipărită. Nimeni n-a pomenit de ea. Mă rog, poate să fi vorbit de ea frizerul și femeia de serviciu, dar nimeni altcineva. Hood se întrebă dacă de vină era poza, firește. Încercaseră să-i topească trăsăturile asimetrice și durdulii într-o pastă inofensivă și voioasă. Ochii lui mici ca mărgelele se iteau din această budincă asemenea unei garnituri sau a unor nedorite stafide. Îl forțaseră să îmbrace o cămașă prea strâmtă: în timpul ședinței foto, simțea c-o să se-nece sau c-o să se-asfixieze. Și totuși, gâtul îi ieșea demn din gulerul ăla strâmt, peste nodul de la cravată bine strâns, ca o formațiune stâncoasă în echilibru precar. Nici măcar Elena nu-i spusese vreo vorbă de încurajare cu privire la reclamă.

Odată cu acea fotografie, au început și problemele lui la serviciu. George Clair a venit în firmă la scurt timp, în 1969, la vârsta de douăzeci și patru de ani. Absolvent de Harvard și cu un masterat în administrarea afacerilor la aceeași universitate. Deși a sosit în birou fără să știe ce era cu așa-numita generație Woodstock sau cu Vara Iubirii, Clair și-a lăsat părul să crească odată cu angajarea la Shackley and Schwimmer.

Şi-a cumpărat un sacou de tweed care avea din start petice cusute la coate.

Clair a dat noi înţelesuri ideii de cultură de împrumut. Discursul lui era plin de clişee despre datoria Americii Latine şi despre cât de ridicolă era îngheţarea raportului salarii-preţuri, dar era şi mai preocupat de însuşirea anumitor mesaje simpliste din film, muzică şi sport, pe care le colporta în birourile superiorilor. *Să nu-ţi vină să crezi!* repeta Clair volubil, toată toamna în care cei de la New York Mets s-au luptat să câştige campionatul. *Să nu-ţi vină să crezi!* îi spunea el secretarei a cărei maşină tocmai fusese tractată. *Să nu-ţi vină să crezi!* îi zicea afabil lui Shackley, despre competiţia de la clubul de iahting din weekend, sau lui Schwimmer, despre rolul jucat de Nixon în conspiraţie şi în muşamalizarea faptelor.

Şi tot atunci a apărut şi *Ultimul tangou la Paris. Cel mai erotic film făcut vreodată*, i-a spus Clair secretarei, cu aceeaşi expresie sinceră şi sfioasă. *Cel mai erotic film*, spunea, în timp ce-şi curăţa urechea cu degetul mic. După care ieşea pe hol, ca să-i comunice vreunuia dintre reprezentanţii de vânzări ai firmei – Shachter, spunea el, ai văzut *Ultimul tangou?* Ce părere ai de faza cu untul, bătrâne? Untul ăla fărâmicios... Cel mai erotic film făcut vreodată! Shachter ridica privirea de la telefon, flutura din mână, după care striga în receptor la cei de la Fireman's Fund: „Clair zice să ne ducem la *Ultimul tangou.* Cel mai erotic film făcut vreodată!"

Hood a început să se simtă izolat în cadrul firmei la scurtă vreme după sosirea lui Clair. Evaluările lui referitoare la diverse lucruri, la tendinţele iminente – dintr-odată, pur şi simplu nu mai voiau să-l asculte la şedinţele de vânzări. Vânzătorii au început să reacţioneze cu întârziere la analizele lui privind cifrele trimestriale sau îl verificau fără ştirea lui. Sau îl întrebau din ce surse obţinuse informaţiile. Ca şi cum el ar fi fost pus pe şotii. Procesul de izolare a fost unul lung, lent şi cumulativ. Curând, Shackley însuşi a preluat ofensiva. Hood a fost chemat în biroul lui ca să explice de ce

nu identificasc corect recentul profit înregistrat de Gulf + Western, profit rezultat în urma lansării filmului *Billy Jack*[1].

— Nu-i oare asta o creştere relevantă a câştigurilor? l-a întrebat Shackley. Nu le modifică asta cifrele într-un fel pe care ar fi trebuit să-l anticipăm?

Billy Jack? Un soldat de tinichea care pleacă la drum?[2] Nimeni n-ar fi putut să prezică succesul acestui Tom Laughlin, acestui nonconformist conformist, acestui hippie de vârstă mijlocie cu pălărie de indian, care-şi elimina adversarii cu figuri de arte marţiale răsuflate. Nimeni n-ar fi putut să anticipeze. În afară de, după cum s-a dovedit, George Clair.

Problemele de la birou s-au agravat în perioada amorului dintre Clair şi *Ultimul tangou*. Firește, Hood nu se apuca să vorbească despre Bank of America sau First National – specializările lui Clair. Ca din senin, totuşi, Clair a început să îndrăgească filmele. Clair a fost primul care-a sesizat că înregistrările pe casete video şi formatul Super-8 vor transforma în curând industria divertismentului. A fost primul care a înţeles importanţa revistelor de publicitate în format tabloid. La şedinţele săptămânale de cercetare, Clair se băga mereu să dea o mână de ajutor la acţiunile din media şi divertisment. Şi asta nu pentru c-ar fi vrut să se ocupe de aceste domenii: nu voia decât spaţiul ocupat de Benjamin Hood, aerul, apa, spaţiul, pensia şi biroul lui Hood. Fotografia lui Clair era un poster lucios. Părea un model masculin din categoria „Cel mai bun şi cel mai deştept". Un tip cu masteratul la Harvard, care ştia să joace fotbal american şi să se-nduioşeze corespunzător la vederea unei coperte a revistei *Saturday Evening Post*. Când i-a apărut poza publicitară în *Journal*, în 1971, Hood a început să vadă implicaţii oriunde se ducea. Neinvitat la un anumit prânz de afaceri, nemenţionat pe un memo important, neinformat cu privire

1 Film-cult regizat de Tom Laughlin, lansat în 1971.

2 *One tin soldier* – cântec pacifist din anii şaizeci, de pe coloana sonoră a filmului *Billy Jack*.

la niște acțiuni în creștere. Ipocrizia și supravegherea caracteristice politicilor de birou l-au izolat. Toate astea aveau și o latură pozitivă: Hood putea să citească în liniște rapoartele anuale, putea să le împrumute de la biblioteca firmei săptămâni în șir. Putea să rezolve cuvinte încrucișate și să corespondeze cu contabilul său. Telefonul nu suna niciodată în biroul lui. Știa că-l așteptau necazuri. Dar nu i-a spus nimic soției sale, n-a cerut sfatul prietenilor, nu s-a gândit la viitor. Nu putea s-o spună cu glas tare. Știa ce-avea să vină.

În timp ce se bărbierea, în fiecare dimineață, cu aparatul Wilkinson cu lamă dublă, Hood jura că niciodată n-o să-și trăiască viața ca George Clair, pe seama altora, dacă va mai avea vreodată un serviciu – după ce fluturașul roz îi va fi apărut în cutia de corespondență. Va fi un șef binevoitor, un prieten și un confident pentru subalternii lui, bărbați sau femei, oricât de neînsemnate le-ar fi posturile. După care întârzia la birou și striga la secretara lui, Madeleine, pentru că nu-i făcuse cafeaua destul de slabă. *Mișcă-ți fizicul urgent și adu-mi altă ceașcă!* Își săpa singur mormântul și-l ocrotea ca pe o perlă înăuntrul său.

— Clair, George Clair, spuse el, umplându-și paharul până la refuz și luând un cub de gheață din frapiera de argint. Ce surpriză!

— Benjie!

Își strânseră ferm mâinile. Expresia lui Clair era inofensivă și viclean-confuză. Riduri de expresie îi delimitau zonele feței.

— Ce naiba te-aduce aici, în New Canaan?

— Păi, o chestie cât se poate de ciudată, Benjamin. Am discutat cu niște investitori – o mică întreprindere colaterală, mă-nțelegi, rămâne-ntre noi – despre un plan de fabricare a unor noi accesorii de ambalaj din polistiren. Sunt acele bucățele de polistiren în formă de S, care protejează obiectele în timpul transportului. Ceva de-a dreptul miraculos! Absolut remarcabil! Mărfurile fragile, care sunt uneori manevrate brutal de către transportatori, ajung totuși intacte la destinație.

Chestia capătă proporţii naţionale, după cum văd eu lucrurile, naţionale! În tot cazul, se parc că unul dintre principalii strategi din spatele întregului proiect este vecinul tău, Jim Williams. Ce zici dc asta?

Clair ridică paharul vreo cinci centimetri. Benjamin era aproape sigur: Clair bea sifon, pretinzând că era gin tonic. Sângele năvăli în obrajii lui Hood. Faptul că George Clair şi Jim Williams erau acum parteneri prevestea o coaliţie a energiilor negative din univers. Era fructul unei noi ordini, care îi îngheţa oasele. Ori presupunerea lui paranoică era corectă şi lumea devenise doldora de comploturi puse la cale de suflete omeneşti, uneori egoiste, alteori generoase – comploturi pe care le urmau neabătut, cu înverşunare, fără să ţină cont de cei pe care i-ar putea răni –, ori exista o forţă care dirija societatea umană, dirija până şi coexistenţa comploturilor şi a unor situaţii absurde, care amplasa petrol sub ţările arabe şi praf sub Israel, care pârjolea Bangladeshul şi îngheţa Golful Baffin, care-l ridica pe culmi pe Richard Nixon, pornind de la Discursul Checkers, ca să-l facă să se prăbuşească la Hotelul Watergate, în vreme ce obţinea cea mai categorică victorie în alegerile prezidenţiale din ultimele decenii.

În oricare dintre situaţii, Hood îl detesta pe George Clair. Îl detesta. Era un veritabil şarlatan de origine suburbană: fără cultură, fără caracter înnăscut, pe care doar oportunismul îl împingea să facă una sau alta. Lui Hood i-ar fi plăcut să-l apuce pe Clair de papionul imaculat şi să-l strângă zdravăn, ca să-l vadă cum se umflă şi pocneşte.

— Ei, ia te uită, zise Benjamin, nu-i asta o coincidenţă de unu la un milion? Un adevărat visător, Jim Williams! Şi genul de om care transformă visele în... ei bine... în realităţi concrete.

— Ai perfectă dreptate în privinţa asta. Ia fii atent, Benj, ce părere ai de *Exorcistul*? Ştii, după romanul lui William Peter Blatty... Crezi c-o să meargă?

— Nu prea văd cum, zise Hood. Vedeta e o fetiţă. Doar chestiile legate de cultul diavolului. Adică, poate că, dacă

fetița ar fi fost posedată de un spirit indian, supărat pe faptul că albii i-au ocupat pământurile natale... strămoșești sau ceva de genul ăsta. Nu, George, nu merge. Să-ți spun ce-mi place în momentul ăsta: filmele despre dezastre. Și hocheiul de masă.

Hood știa ce urmează: concursul „cine se scuză mai repede". Clair nu mai voia să discute cu el, așa cum nici el nu mai voia să discute cu Clair. Ce-aveau să facă ei acu', la unison – Hei, *mi-a părut bine să stăm de vorbă*, ne vedem luni –, era să dea fuga la antreuri. Sau să recunoască subit o figură din cealaltă parte a încăperii. Cel care scăpa primul câștiga. Așa că Hood deja căuta cu privirea prin cameră în timp ce vorbea, distrat. Și, tocmai când ajunse la finalul propoziției, în timp ce rostea cuvintele *hochei de masă*, o văzu pe amanta lui, pe Janey Williams, nevasta regelui accesoriilor de ambalaj din polistiren în formă de S, în partea opusă a încăperii aglomerate.

— Hei, barosane, bombăni Hood, trebuie să...

Doar ca să constate că George Clair se întorsese deja cu spatele. Clair era angrenat într-o discuție cu Maura O'Brien. Probabil ca să ceară un sfat ieftin cu privire la o afecțiune urologică.

Janey era îmbrăcată cu un *deux-pièces* stil pijama, din mătase neagră, cu bluza descheiată până imediat sub sâni. Fără sutien. În zona decolteului, se legănau niște mărgele turcoaz. Aplecându-se să-și ia paharul, își strânse cu mâna bluza vag sclipitoare. Rujul și fardul de pleoape pământii se asortau cu pantofii cu toc cui, de culoare maro. Părul ei blond-argintiu era aranjat fără cusur, ca o cascadă din fibră de sticlă. Prima senzație a lui Hood a fost una de reuniune, de plenitudine, de conjuncție, ca și cum el ar fi avut patinele cu rotile, iar ea ar fi avut cheița. Dar simțământul se transformă aproape imediat în amărăciune, pentru că-și aminti după-amiaza.

Janey se prefăcea a fi ocupată cu o vază de flori din apropierea scaunului în formă de trapez – crom și oțel, cu o coardă de cauciuc – pe care stătea tolănită pisica familiei Halford.

Se îndreptă spre ea plin de speranță, ca orice amorez refuzat.

— O, Doamne, Benjie! spuse ea pipăindu-și mărgelele. Ei, iată-te în sfârșit!

— Întocmai și la fix, dar unde naiba ai fost tu?

— Ce vrei să spui?

— Nu mă aburi, Janey.

Hood vorbea în șoaptă, dar era prizonierul unui imperativ mareic sau astrologic, al unei stări de spirit care nu se lăsa înăbușită, iar cuvintele se revărsau din el ca și cum sintaxa acestora *îl folosea* pentru a exprima o anumită dispoziție sufletească. Dintr-odată, simți că-i vine chiar să plângă.

— Doamne, Dumnezeule, te-am așteptat mai bine de-o jumătate de oră, pe-ntuneric, îmbrăcat doar în boxeri, nu, stai, cu lumina aprinsă, așa că putea să mă vadă oricine trecea prin dreptul ferestrei! Care-i treaba? Ce naiba s-a-ntâmplat?

Janey sorbi din pahar, pe care-l așeză apoi pe masă, lângă vază.

— N-am putut să scap de o promisiune anterioară.

— Cum adică? Ce naiba mai e și asta? Adică...

— Uite ce e, Benjamin Hood, am anumite obligații care au prioritate... de dinainte ca tu să apari în viața mea. Una sau două, știi, întâlniri plăcute, asta nu înseamnă că... nu sunt jucăria ta. Când mi-am adus aminte de unele treburi pe care trebuia să le fac înainte de petrecere, pur și simplu le-am făcut, atâta tot, pentru că am vrut să le fac înainte să-l văd pe Jimmy. Pur și simplu le-am făcut. Și așa o să fie de-acum încolo.

Pisica se întindea pe scaunul din fața lor. Fața lui Hood era la câțiva centimetri de a lui Janey. Murmură:

— Nu știu cum să iau toate astea. Și ce vrei să spui cu *Jimmy*? Parcă ziceai că...

— Cum iei tu ce-ți zic eu nu mă interesează câtuși de puțin, Benjamin. Îmi pare rău...

— Nu-mi vine să cred că poți fi atât de...

Discuția se împotmoli. Cei doi începură să privească alte molecule de conversație descompunându-se și separându-se. Acestea circulau. Fragmente de logică pătrundeau și ieșeau

din încăpere, fragmente efemere. Starea de luciditate devenea tot mai precară. Peste tot în cameră. New York Mets şi criza petrolului, Watergate şi Rod Laver şi Billie Jean King, pastorul nou şi nesuferit de la biserica episcopaliană – toate într-un talmeş-balmeş. Nici o calamitate n-ar fi putut să ordoneze aceste fragmente, nici un moment de bârfă cu pretenţii. Ford încetase să mai producă îndrăgitul model decapotabil în luna iulie a acelui an. Mobilierul modular, pantalonii evazaţi, ecosez peste ecosez. Zgomot.

Janey îşi aprinse o Virginia Slims şi inhală fumul pe nas.

— Lucrurile merg destul de prost în viaţa mea, zise Hood. Ştii, Elena e foarte nemulţumită, iar la birou situaţia a devenit de-a dreptul disperată. De-a dreptul disperată! Mi-aş fi dorit să nu faci lucrurile şi mai dificile, Janey. Nu pricep de ce trebuie să te porţi aşa. Cred c-am fost cam prost, dar, într-un fel, mă bazam pe tine.

— Nu *fac* nimic, zise ea. Pur şi simplu, situaţia *este* dificilă. Şi ascultă ce-ţi spun, Benjamin, viaţa ta casnică... viaţa ta conjugală nu e nici mai rea, nici mai bună decât a altora. La mine-acasă, ducem vieţi separate. Etaje separate, vieţi separate, totul separat. Şi nu mă aştept ca vreo după-amiază de un fel sau altul să schimbe situaţia. Două ore cu tine n-au cum să schimbe asta. N-am de gând, să ştii, să-mi pun în pericol familia, siguranţa, doar ca să-ţi ascult problemele de la birou.

— Dar de ce n-ai spus nimic? De ce nu putem să vorbim...

— Păi, am...

— Şi de ce ţi-ai lăsat lenjeria în calea mea?

— Ce lenjerie? M-am dus la cumpărături, pentru numele lui Dumnezeu, la Shopwell! Trebuia să cumpăr nişte lucruri înainte să se-ntoarcă Jimmy. Tocmai îmi adusesem aminte. OK? Te satisfac răspunsurile mele? Da' acum eşti procuror sau ce? Şi ce vrei să spui cu lenjeria?

— Las-o baltă, zise Hood.

— Hei, ia stai puţin...

— Când am văzut că nu mai apari, am crezut că te-ai ascuns pe undeva. Am crezut că poate...

— Ce-ai făcut?

Începuse încet, dar apoi, pe măsură ce recrea detaliile, Hood devenea un fel de strigoi erotic. Dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar – începea să-și piardă echilibrul, așa cum racheta *Apollo* rămânea fără prima treaptă. Bufeurile, umilința provocată de situația lui penibilă îl făceau să se distreze de minune.

— Am căutat prin casă. Mi-am zis că te-oi fi ascuns, îmbrăcată într-un corset și jartiere, într-un dulap sau îndărătul vreunei alte piese de mobilier. M-am gândit că ești acolo. Am crezut că e vorba de altceva. Așa că am ajuns la baie și-am văzut lenjeria. Am crezut că era o pistă, o pistă romantică sau ceva de genul ăsta, sau pur și simplu ceva care să-mi amintească de tine. Ceva care trebuia contemplat, știi, de care trebuia să mă las furat, știi? Am căutat prin casă, atâta tot.

— Ai nevoie de ajutor, Benjamin. Alea le pusesem la uscat. Mi-am lăsat lucrurile la uscat. Chestiile mai fine. Ce-ai făcut cu lucrurile mele?

Se simțea măgulit de degradarea în care îl cufunda adulterul și, pe măsură ce povestea, simțea rușine și bucurie. Știa că-și dorea să fie prins, că întotdeauna încornoratul, cel înșelat, câștiga respectul celui care comitea adulterul. Și, în plus, era un mincinos, un exagerat. Minciunile din trecut ale lui Hood se învolburau în momentul prezent de ficțiune, minciunile trecutului fluturau și se zvârcoleau în crisalida de mincinos. În timp ce vorbea, se gândea la deconturile umflate sau la cum trișase la vreun examen.

— Am dus portjartierul în comoda ta și l-am ascuns printre compatrioții lui, printre celelalte articole de lenjerie din dantelă, *body*-uri, chiloței, sutiene și ciorapi.

— Dumnezeule, ești bolnav, Benjamin! Ești un caz tipic de comportament obsesiv. Unde ți-e nevasta?

— Nu știu. A fost un pic cam supărată de... ăă... castronul de la intrare. A intrat înaintea mea. S-o fi dus la bucătărie. Pune ceva la cale, cine știe ce acțiune secretă, la bucătărie.

Rânji disperat.

Se mutară pe canapea, o Stendig creată de Ennio Chiggio și aranjată în semicerc, având un apostrof mare la un capăt, acolo unde Hood își odihnea acum picioarele obosite. Mai mulți localnici entuziaști, îmbrăcați în cămăși, fuste și jachete ecosez, în pantaloni tricotați, în flanel gri, în velur și poliester, stăteau claie peste grămadă la celălalt capăt al canapelei, ca un arhipelag. Dave Gorman, personaj nelipsit al evenimentelor promiscue din New Canaan, se servea de romanele lui Kurt Vonnegut Jr. – bombardarea Dresdei și Ice Nine – în efortul de-a impresiona o femeie tânără și atrăgătoare. *Bun venit printre maimuțe*, zicea el, avusese o influență formatoare asupra lui. Nici unul dintre cei aflați la acel capăt al canapelei nu părea să știe despre ce vorbea. Gorman avea nu se știe ce fel de afacere de import-export, ceea ce Hood considera că înseamnă droguri. Și, ca o confirmare, în timp ce vorbea, Gorman își aprinse o mică țigară de marijuana, cam fleșcăită.

Hood nu încercase niciodată drogul cu pricina, cu toate că circula pe la petrecerile din New Canaan – spre consternarea celor din generațiile mai vârstnice, stabiliți în oraș de ceva vreme. Dar, în scurt timp, *joint*-ul ajunse la el. Gorman se vârî în armistițiul posomorât dintre Janey și Hood.

— Benjamin, ia-ncearcă și tu, că n-o fi foc! Pot să te asigur că drăcia asta o să dea o noimă întrebărilor fundamentale. Fă-ți un serviciu!

Gorman rânji.

— Mersi pentru sfat, Dave, zise Hood, refuzând țigara cu un gest afabil. Dar apoi o nepăsare puse stăpânire pe el, luă țigara aceea aromată și și-o vârî între buze. Trase cu sete, ținând fumul în plămâni, cum văzuse că se face în filme și la televizor.

— Bună marfă! cotcodăci el, tușind și scoțând brusc fumul afară, în timp ce-i dădea țigara lui Janey.

— Bineînțeles că-i bună, zisc Gorman. E cu opiu. Am ținut-o la mine în cameră, o vreme. Fumam altă...

— Cu ce e? se răsti Hood.

— Nu te agita, Benj, e...

— Fir-ar să fie, Dave!

Hood se ridică nesigur, se prinse de spătarul canapelei modulare ca să-și mențină echilibrul și se împletici, pentru că spătarul nu era decât o bucată de material spongios, se îndreptă ținându-se de Janey, apoi se grăbi să ajungă la bar, ca să-și înlocuiască acest nou tip de ameteală cu ceva mai de soi.

În zgomotul alb al conversației americane, deslușea vocile așa cum cineva discerne un anumit instrument muzical – trianglul, viola d'amore – în măreața polifonie narativă a unui concert sau a unei simfonii. În timp ce-și umplea paharul, un nume revenea mereu, ca un laitmotiv. Milton Friedman. Din cealaltă parte a încăperii, se auzeau niște elogii extravagante la adresa unui economist care se opunea cu vehemență înghețării raportului salarii-prețuri preconizate de Nixon, care susținea niște măsuri foarte populare pe plan local, de pildă abolirea asigurărilor sociale, eliminarea ajutoarelor de stat pentru educație și renunțarea la salariul minim.

— Soluția oferită de Washington la orice problemă este la rândul ei o nouă problemă, spunea o voce, în timp ce Hood își umplea paharul cu cuburi de gheață, folosindu-se de cleștele gigantic. Preluați controlul tarifelor aeriene. Friedman a spus asta într-un interviu. Așa funcționează întreaga poveste. Dacă n-ar exista aceste prețuri fixe, probabil că tarifele aeriene ar fi la jumătate față de cât sunt acum. Ia uitați-vă la California! Statul California are propria linie aeriană, care nu se supune prețurilor fixe stabilite. Câtuși de puțin! Comparați cât e biletul de la Sacramento la L.A., cu Pacific Northwest, cu tariful fixat pentru cursa de la L.A. la

Reno – cam aceeași distanță. Uitați-vă ce diferență e! Prețurile pieței ajung cam la *șaizeci la sută din prețurile stabilite de guvern*...

Biata Madeline Gadd era obligată să asculte prostiile astea, iar Hood nu fu surprins s-o vadă cum își dădea cu ruj de culoarea caramelului, uitându-se într-o oglinjoară, complet absentă. Jack Moellering, apologetul lui Friedman, avea, în timp ce vorbea, ochii lipiți de despicătura laterală a șalvarilor lui Madeline.

— Cerere și ofertă... mai puține restricții, zicea Moellering. Mai puține restricții.

Teoria *laissez-faire* făcea turul încăperii. Câțiva pași mai încolo, lângă șemineu, Bobby Haskell, care în mod normal se concentra asupra *paddle-tennis*-ului până la excluderea tuturor celorlalte subiecte de conversație, opina că sindicatele ar fi doar un fel de monopol muncitoresc, doar o coaliție antitrust în arena muncii.

Aceste arii friedmaniene se înălțau una după alta precum temele divergente ale unui duet, până când Hood începu să trăiască opera științei economice ca atare, adică asemenea unei opere, o operă plină de povești frumoase: probabilitatea ca greutatea medie la naștere să crească, afluxul sau dispariția averilor cinstite și ilicite, prăbușirea și ascensiunea graficelor guvernamentale în cheie sol și fa ale statisticilor și indexurilor statistice oficiale. Temele preferate ale lui Friedman – rezerva monetară, noile proiecte imobiliare, bunurile pe termen lung, stocurile fabricilor, vânzările de automobile și, firește, cele mai de succes filme ale săptămânii din *Variety* –, fiecare dintre acestea era însoțită de fiorul victoriei, de suferința înfrângerii. Hood auzea lunga și încâlcita sinteză a unor vieți în acest pomelnic, crescendoul unei melodii în povestea investițiilor de succes și a replierilor în cazul declinului subit al pieței. Culorile pământii și combinațiile multicolore din încăpere pluteau prin fața ochilor lui ametiți, dar muzica domeniului său de activitate, a investițiilor, răsuna blând în urechile lui. America se înălțase și se prăbușise pe melodia investițiilor din New Canaan. Cântece interpretate

de un economist evreu și apoi fredonate de protestanți anglo-saxoni care, în mod normal, s-ar fi gândit de două ori înainte să accepte să joace golf cu individul.

Hood reuși să formuleze un ultim gând coerent: cu toții erau împrăștiați ca semințele, aruncați spre cele patru zări din pumnul primordial al Europei, cu mult timp în urmă. Hood dădea ocol camerei și nimeni – nici Elena, nici Janey Williams, nici George Clair sau Dave Gorman (acum prăbușit de unul singur pe canapeaua modulară) – nu sărea să-i aline izolarea. Era la fel de singur ca Elena, care nu putea să rupă tăcerea cu un străin, la fel de singur ca un vânător de animale cu blănuri scumpe în zori, în pustietatea noului continent.

Janey plecase, în orice caz, se evaporase. La fel și George Clair. Nu recunoștea pe nici unul dintre oamenii din jur. Afară, în lumina scăzută a felinarelor, creștea zăpada. Într-un colț, pentru o fracțiune de secundă, lui Hood i se păru că-l zărește pe actorul Buddy Hackett.

Mai multe despre televiziune. De la *Sunrise Semester* la *Love, American Style*, de la *Banacek* la *The New Price Is Right*, televiziunea îi servea lui Wendy Hood drept timp structurat, o oază de siguranță. Schimba canalele, alegând unul la întâmplare, în după-amiezile în care evita activitățile extracuriculare – hochei pe iarbă, studiul Bibliei, Cinematografie Super-8 ori Clubul de mâini îndemânatice –, în diminețile în care părinții încă nu se treziseră sau plecaseră devreme la biserică, în serile în care, din nou, rămânea singură.

Îi plăceau *Electric Company* și *Sesame Street*, chiar dacă depășise vârsta, îi plăcea hiperbola marionetelor și ritmul neobosit, dinamic al acestor programe. Reclamele guvernau lumea. Reclamele, revistele de benzi desenate și revistele pentru fani. În timp ce se uita la televizor, se dăruia din nou copilăriei, acelei părți din sufletul ei care nu trecuse niciodată în altă categorie demografică. Dar îi plăceau și reluările: *The Flying Nun, Petticoat Junction, Green Acres* și *Family Affair.* Îi plăceau Gene Rayburn și Monty Hall. Învăța multe de la apărătorii justiției, precum Cannon, Kojak și Toma – Tony Musante, un simpatic –, și din elegiile pentru tot felul de locuri, precum *Streets of San Francisco* și *Hawaii Five-O*; îi plăceau programele de varietăți, *Sonny and Cher* și *Flip Wilson* și *Andy Williams* și *Ray Stevens*, care își convertise hitul „Everything is Beautiful" într-un program de vară, în anul acela; dar trăia pentru filmele horror de sâmbătă noaptea – *Chiller Theater* și *Creature Features.*

Grafica genericului de la *Chiller* era deosebită, o mână cu șase degete ivindu-se dintr-o mâzgă puturoasă paleolitică. Era o mână uriașă – chiar în spatele ei se vedea, mic, un copac smuls din pământ ca o surcea, ca să-ți dai seama de proporții –, o mână de dimensiunea unui camion Mack. Degetele se mișcau puțin, ca și cum ți-ar fi dat de înțeles să nu părăsești programul în timpul publicității. Între timp, o voce gravă și amenințătoare, o voce cam ca aceea din spoturile radio pentru cursele locale de mașini, intona cuvântul *chiller*. Prelung, jos și lent, individul ăsta îl declama de parc-ar fi fost o prevestire a răului purtată de vânt peste întinderile stepei.

Cel mai adesea se uita la televizor singură, căci trecuseră de mult zilele când Paul se ghemuia lângă ea în timpul filmelor horror. Era singură vineri noaptea, în biblioteca friguroasă de pe Silvermine River. Pusese în șemineu un buștean Duraflame și-și acoperise picioarele cu o pătură, dar senzația de frig rămânea. Afară, pe alee, ningea în cascadă. Vântul se auzea șuierând în jurul casei ca efectele sonore din filmele cu buget mic. Pe ecran, în timpul pauzelor, WPIX anunța pentru seara următoare prezentarea dramatică – în premieră absolută – a Giulgiului din Torino. Prin intermediul reclamelor, Wendy se familiarizase cu acest material textil, care păstra urmele slabe ale unei asemănări, iar în toiul acestei seri visătoare de supliciu și filme de categoria B, vremea înspăimântătoare de-afară părea adecvată, ca o răzbunare din Vechiul Testament.

Trăsese chiulul de la Școala de Duminică și de la orele de confirmare. Slujbe unitariene: maică-sa părăsise biserica „natală" și dăduse curs acestui capriciu unitarian, încercând totuși s-o mențină pe Wendy interesată de episcopalianism. Toți vecinii participau. Wendy detesta disciplina, care-i impunea să se trezească devreme duminica – chiar dacă oricum era trează la ora aia –, faptul că trebuia să îmbrace niște haine apretate și incomode, liniștea derutantă ori de câte ori se ruga, pălăvrăgeala confuză a doctrinei bisericești. Wendy simțea că indienii americani aveau religia cea mai de nădejde

– cu șarlatanii lor și cu „năstureii" din peyote. Când maică-sa se strâmba la față și începea să-i servească lecții de moralitate, ambiția lui Wendy era să fie cât mai diferită de ea în toate privințele. Trăncăneala intransigentă era singura ei formulă de conversație. Uneori, Wendy avea senzația că mama ei devenise surdomută sau intrase în comă; alteori, greutatea nefericirii Elenei Hood, în toiul acelui belșug, în mijlocul unui oraș cu păduri, izvoare și vânzători care țin minte cum te cheamă, un oraș cu agenți de circulație care te sfătuiau să-ți pui haine călduroase și polițiști ai căror copii erau vedete în echipa de fotbal –, greutatea nefericirii maică-sii se așternea peste casă și-i aduna pe toții membrii familiei Hood în jurul ei.

Ca să evite acest bucluc, Wendy se băga în bucluc în altă parte. La petrecerea în pijama de după aniversarea ei, pe la începutul lunii, își vârâse limba în vaginul lui Debby Armitage. Se întâmplase subit, de parcă n-ar fi fost perfect lucidă. Își amintea momentul în care își trăsese jos pijamaua și-i ridicase lui Debby cămășuța de noapte. Dintr-un colț, Sally Miller le urmărea cu un amestec de excitație și oroare. Debby stătea pe pat, cu jumătatea de jos a trupului, lungă și puberă, descoperită, în afară de șosetele groase. Wendy i-a despărțit picioarele cu blândețe și, într-o postură care n-ar putea fi descrisă decât ca religioasă, insistentă, și-a întins gâtul ca să-și proptească vârful limbii sub peticul molatic, blond, abia crescut, de păr pubian. O mână și-o ținea lipită de curbura perfectă, divină a posteriorului prietenei sale.

Gustul lipsea cu desăvârșire. Nimic din viața marină bogată despre care citise în teancul de materiale sexual-explicite ale lui Paul. Debby Armitage era curată ca veșmintele bisericești. Nici pic de excitație nu tulbura pliurile și ascunzișurile vaginului lui Debby; nici pic de umezeală, în afară de cea adusă de limba lui Wendy. Totuși, cele două fete continuară. Sally Miller urmărea cum Debby și Wendy luau cea mai bună poziție pentru satisfacerea orală – era o poziție care le venise în minte așa cum un copilaș are revelația plasării

cuielor de lemn rotunde în găurile corespunzătoare; Sally le urmărea într-o stare de tulburare înspăimântată, pare-se, iar ulterior doar într-o stare de tulburare, cu toate că Debby și Wendy nu se aflau mai aproape de climax decât dac-ar fi greblat frunzele din curte.

Totuși, Sally fusese în stare să facă publică istorioara la Liceul Saxe. Era încă în clasa a opta. Grație neparticipării ei, putea să dea lucrurile în vileag. Își putea oferi opiniile de observator și de critic. Putea refuza să răspundă la întrebările privind propriile motive. Wendy nu-și dorise niciodată, nici măcar în timpul orelor de algebră, când fantaza în voie, să fie un colibri bătând iute-iute din aripi între picioarele lui Debby Armitage. Nu tocmai. Deși tânjea după o oarecare asociere cu locuitorii orașului ei, după un sentiment de comunitate care să fie mai profund decât cel de la clubul sportiv. Pe de altă parte, era ceva forțat în felul cum se prinsese-n joc, de parcă Wendy alesese postura și activitatea care s-o facă să se simtă cel mai rușinată.

Această strategie s-a dovedit a fi destul de eficientă. Sally a dat-o în vileag. A vorbit despre fărădelege, despre instigare la fapte reprobabile, despre perversiune. Reputația ei de curvișină s-a răspândit rapid pe coridoarele de la Saxe și peste drum, în curtea liceului. Auzea de la o distanță de douăzeci-treizeci de vestiare chicotitul triourilor de fete populare. Acum, Sally Miller se îngropa în biblioteca de la Saxe, izvorul de inspirație al rataților, renunțând chiar și la orele facultative de sport de peste drum, de la liceu, doar ca s-o evite pe Wendy Hood. În același timp, Debby Armitage era prietenă pe veci cu Wendy, când, de fapt, lui Wendy nu-i plăcea prea mult de ea. Pentru că Debby era o sclifosită.

Așa încât schimbă din nou canalul, părăsind prezentarea Giulgiului din Torino (Robert Conrad urma să fie moderator), pentru a urmări în schimb *Filmul săptămânii,* despre o femeie care fusese îngropată de vie de niște răpitori avari, îngropată de vie și ținută într-o ladă luminată și ventilată

(dotată cu un tub prin care primea apă și hrană). Furnicile fojgăiau peste trupul femeii.

În toiul acestei drame, sună fratele lui Wendy.

— Buletinele meteo nu sună deloc bine, spuse el. Zăpadă, zloată, gheață pe șosele...

Wendy nu auzise nimic de genul ăsta. Dar zăpada începuse deja să cadă.

— Ei bine, crezi c-ar trebui să plec spre casă? Sau să aștept, să zicem, până la ultimul tren care pleacă din Grand Central, adică până pe la unșpe și zece?

Wendy îl informă că *ei* ieșiseră în oraș și, judecând după starea de spirit a tatălui, n-aveau de gând să-l aștepte pe Paul. Se vor duce la culcare iute și vor dormi ca lemnul. Ceea ce însemna că n-avea cine să-l ia cu mașina de la gară. Putea să ia un taxi. Putea să se întoarcă la ce oră voia.

— Chestia e, spuse Wendy, că nu ești sub urmărire. Ia un taxi.

— Nimeni nu mai crede în prognozele meteo, răspunse Paul. O întrebă ce face, iar ea îi descrise în detaliu interiorul coșciugului în care era îngropată femeia, precum și țipetele ei gâtuite, disperate. Wendy chiar simulă un țipăt, care să sugereze starea de prizonierat.

— Dar, știi, e mama din *Please Don't Eat the Daisies*, spuse Wendy, și joacă și-n *Ghost and Mrs. Muir*, așa că nu e chiar înspăimântătoare.

— Vrei să spui că ai de gând să stai în casă vineri seara, când *ești în vacanță*?

— Am niște planuri, spuse Wendy.

Brusc, Paul îi spuse *păpușico* și încheie convorbirea. Foarte brusc. Un rămas-bun singuratic care-i amintea de faptul că tatăl ei nu spunea niciodată „la revedere" la telefon, de felul cum se grăbea să închidă.

Wendy ar fi vrut să-i spună lui Paul că-i era dor de el, că supraviețuise lungilor semestre de gimnaziu datorită poveștilor despre viața interesantă pe care o ducea el departe de casă. Cu toate că-i trimisese acea scrisoare la un moment

dat, în care-i explica ce simţea, nu fusese niciodată sigură că el o primise. După părerea ei, Paul se bucura de toate şansele. El era ăla mai deştept, ăla inadaptat. Şi nimeni nu pomenise nimic despre înscrierea ei la vreo şcoală departe de casă. Wendy era frumoasă, o zână, un spiriduş, o vrăjitoare, dar n-avea să fie vreodată un lider în domeniul afacerilor. Ea putea să decoreze camerele Asociaţiei părinţi-profesori. Paul fusese trimis la studii într-o perioadă când Valley Road era altfel, când viaţa de familie era altfel, când între generaţii aveau loc interacţiuni, schimburi de sentimente, de cadouri, de idei şi de poveşti. Sau cel puţin aşa gândea uneori Wendy. De fapt, era destul de evident că o asemenea perioadă nu existase niciodată.

Într-o pauză publicitară interminabilă, Wendy îşi strânse pătura în jurul ei şi porni spre ungherele neîncălzite şi neiluminate ale casei, căutând un pulover pe care-l lăsase pe-aici, pe undeva. Trecu în revistă grinzile expuse şi duşumelele denivelate, zidăria şi zăvoarele din fier forjat ale clădirii istorice. În casă era frig ca-ntr-un cavou. Strigoiul lui Mark Staples, pastorul episcopalian sever, cândva proprietar al casei de la 129 Valley Road, îi urmărea toate mişcările. După cum şi-l imagina Wendy, era o fantomă din *Chiller Theater*, un cearşaf alb fâlfâitor, cu sforile la vedere şi pantofii de tenis ieşindu-se de dedesubt. Semăna atât de mult cu un Hood – atât de paralizat de indecizie, de sumbru, de profesionist în umilinţa lui –, încât era strigoiul perfect pentru ei, strămoşul perfect. Simţea cum exoscheletul lui ca de Halloween îi sufla în ceafă. Trase o sperietură zdravănă. Lăsă baltă puloverul. Era inutil. N-avea nevoie de el.

Luă hotărârea de-a se întoarce la locuinţa familiei Williams la scurt timp după acest tur. Se aşeză, prosteşte, să urmărească mai întâi mâna încleştată, apoi braţul femeii din *Please Don't Eat the Daisies* ivindu-se din mormânt. O echipă de poliţişti şi de infirmieri gonea spre locul unde era îngropată – cumva, fuseseră informaţi. Între timp, în creierul mic al femeii, în cele mai obscure cotloane ale conştiinţei

ei, se înfăptuise evadarea. Mâinile, independente de restul trupului, străpunseseră solul afânat, încercând să apuce ceva.

În amurgul ostil, femeia îngropată stătea acum în picioare, pe o buză îngustă de pământ, cu zdrențele unei rochii de seară gen Beverly Hills abia ascunzându-i pielea transparentă. Giulgiul din Torino. Ce mai rămăsese din ea acum, când stătea cu mâinile întinse, plină de excremente, smoală și pământ? Trauma se cuibărise în femeia asta, își zise Wendy, așa cum un microb se cuibărește într-un cadavru, ca să-i grăbească entuziast descompunerea. Trauma putea fi adusă forțat în stare de repaus, în locuri precum Silver Meadow, dar n-avea să dispară niciodată.

Wendy nu aștepta genericul de final și își puse ponchoul și pantalonii de schi mulați. Imaginația îi juca feste. Avea nevoie de o schimbare. Imaginația ei se învârtea în jurul casei ca un poltergeist. Wendy voia să citească *Nancy Drew*[1] și să aibă roți ajutătoare la bicicletă. Voia șuncă bine condimentată pe pâine albă, hamburgheri sau prăjituri Twinkies. Voia o mamă care să-i spună că supa e un aliment hrănitor și să-i aducă aminte să mestece fiecare îmbucătură de treizeci și două de ori. Voia grupurile esențiale de alimente și un program de fitness. Voia o copilărie în care să fie copil.

Furtuna intrase în a doua fază. La fel ca analizele raportului salarii-prețuri. Mugetul metodic al vântului anihila toate zgomotele nocturne neobișnuite. Întregul mediu, *ecosistemul*, devenise una. În timp ce pășea pe alee, Wendy simțea că se află în centrul lumii, că rămăsese ultima fată de pe pământ, că Dumnezeu îi alesese pe ea și New Canaanul să fie centrul atenției Sale. Copacii erau gârboviți de vânt și gheață. Zăpada cădea sub forma unor cioburi mari de sticlă pe suprafețele rugoase, înghețate. Wendy se afundă în troienele vălurite, mișcătoare, de materie cristalizată până

1 Roman polițist, făcând parte dintr-o serie adresată cititorilor adolescenți.

la genunchi. Crusta îi zgâria gleznele și gambele, nesocotind straturile de ciorapi.

Pe drumurile principale, starea de urgență se agrava. Înaintarea mecanizată și hidraulică a plugurilor și vehiculelor de împrăștiat amestecul de nisip și sare era sumbră, metodică. Luminile lor zăboveau pe cer precum haloul de după bombardament. Wendy putea să păşească pe urmele înguste ale vehiculelor fără să-și încrucișeze drumul cu vreun alt călător neînfricat. La urcuș, o luă din nou pe poteca pe care-o străbătuse deja de două ori în ziua aceea. Trecu de Silver Meadow.

Ajunsă la ușa casei Williams, strigă numele lui Mike. Îl strigă pătimaș și cu disperare. Îl strigă de parc-ar fi pronunțat gradele celor mai secrete dintre longitudinile ei. Îl strigă de parcă, dac-ar mai fi stat singură doar o clipă, ar fi fost dusă târâș până la spital și băgată într-o cămașă de forță. Imploră, strigă pe un ton ferm. Nu se auzi nici un răspuns. Dar ușa era deschisă și holul de la intrare luminat îmbietor. Intră și se furișă prin casă, cameră după cameră. Era curioasă, ca orice copil de vârsta ei. Îl căută pe Mike pe după masa din sufragerie, în living, afară, pe verandă – doamna Williams părea să fi sistat la jumătate mutarea în casă a plantelor pentru iarnă. Îl căută în bucătărie și șterpeli o pereche de Devil Dogs de pe tejghea. Apoi dădu o tură pe la subsol, căutându-l în zadar pe Mike prin labirintul complex al cutiilor cu Bazooka. Amintirea rușinii din acea după-amiază avu un efect tonic asupra ei.

Apoi se îndreptă spre scări.

Soneria secretă a lui Mike o întâmpină în momentul în care întinse mâna spre clanța ușii, risipind liniștea atemporală a casei. Lumina din hol era aprinsă, dar locul era gol. Wendy încercă din nou ușa, declanșând iar soneria, apoi, fără să țină cont de zgomot, întredeschise ușa cam de două palme. Mike era în pat, întors cu spatele, ghemuit deasupra unei perne ca și cum ar fi călărit-o. Wendy dădu ușa de perete și, fără vreun alt avertisment, se aruncă asupra siluetei adormite, zburând prin încăpere ca o furie cu cosițe blonde – doar ca să constate

că nu era Mike, ci o grămadă de pijamale înfundate cu tricouri, chiloți murdari și șosete de sport. Ce măscărici!

Până la urmă, jucase farsa asta de desen animat. Mike își făcuse o momâie.

Toată casa era a ei. Ridică un tricou purtat la năsucul ei fin și inhală profund. Scotoci, știind de la Paul unde erau ascunse astfel de lucruri, și găsi colecția de reviste porno a lui Mike, în șifonier. Găsi chiar și un portjartier, încă umed și pătat de un fluid lipicios incriminant. La început, lenjeria lipicioasă avu darul s-o șocheze și lăsă obiectul să cadă pe podea. Dar apoi i se făcu milă de practica aceea de a ascunde sutienele sau chiloții furați, de rușinea și remușcările presupuse de o asemenea recuzită. Să gătui cocoșelul, să răzui castravetele, să lustruiești bastonul, să freci ștremeleagul: singurătatea și anxietatea care-l făceau pe Mike să se ascundă – se întristă din pricina asta. Wendy hotărî să ia obiectul de lenjerie și și-l vârî sub cămașă, făcut ghemotoc la cingătoarea pantalonilor ei de schi de culoare bleu. Era o chestie scârboasă, dar îi plăcea.

După care se duse să arunce o privire la patul cu saltea de apă. Mike i-l arătase odată. Stătuseră în pragul dormitorului principal, de parcă patul acela ar fi fost unul dintre exponatele împrejmuite din casele istorice – ca locuința lui FDR, unde fuseseră în excursie când ea avea nouă ani –, și îl priviseră fermecați. Mike se dusese iute să-i deformeze suprafața. Își aminti că era o zi însorită de început de toamnă și ea se dusese după el până la marginea patului, ca să-și afunde mâna în stratul de vinilin. După care se retrăseseră grabnic în prag și priviseră cum se unduia.

Lui Mike îi era teamă de dormitorul principal. Așa cum ei îi era frică de camera părinților. Gândul la tatăl ei dormind, vulnerabil, având poate una dintre erecțiile alea nocturne sau în poziția fetală obișnuită, o dezgusta. Prefera să se gândească la el treaz până noaptea târziu, citind vreo carte despre afaceri sau politică. Se gândea că s-ar simți mai

liniștită la ideea că părinții ei nu făceau niciodată dragoste. Oricum, nu păreau atrași unul de celălalt.

Dar aici, în casa familiei Williams, era neînfricată. Și, dat fiind că ușa spre dormitor era deschisă și văzând că patul cu saltea de apă era gol, se duse să se așeze pe el. Se adânci imediat într-o stare de confort amniotic. Se înclină protoplasmatic într-o parte, după care se balansă spre centru.

Își trase peste cap plapuma cusută de mână de pat, apoi o dădu la o parte cu picioarele. În toată vânzoleala, își cam mototolise pachetul de Devil Dogs, dar acum îl desfăcu. Erau bune la gust, indiferent de formă.

Deodată, fu întreruptă.

— Ce faci aici?

Sandy Williams. Se apropiase pe furiș. Furișatul era pasiunea lui, așa că gestul nu o surprinse. Tonul lui nu părea revoltat, și nici măcar deosebit de interesat. Trebuia doar să întrebe.

Surprinsă, Wendy se trase la marginea patului. Își netezi ponchoul în poală. O vreme, nu știu ce să-i răspundă. Apoi:

— Ce echipă e aia de pe pijamaua ta, micuțule Sandy?

Avea gura încleiată de la Devil Dogs. Stătea din nou pe suprafața dură a podelei, cu apa clipocind neliniștită în spatele ei.

— Oakland Raiders. Dar nu urmăresc campionatul de fotbal.

— Ai primit-o, atunci?

Sandy nu spuse nimic. Stătea în prag. Era chiar scund pentru vârsta lui. În pijamaua de fotbalist și cu ochelari, cu bucla lui rebelă și expresia de victimă, era un melanj ciudat între un prunc nevinovat și un maistru de vârstă mijlocie. Nu știa unde e Mike. Ai lui erau la nu știu ce petrecere. Schimbul de replici monosilabice fu scurt și neprietenos.

— Deci, ce faci aici, în dormitor?

— Doar aruncam o privire, spuse Wendy. Dar tu ce faci aici? Credeam c-ai plecat la cineva acasă în noaptea asta. Ca și cum s-ar găsi cineva care să te primească în casă!

Sandy se întoarse și o luă înapoi pe hol. Ea era surprinsă. Ar fi trebuit să vadă lumina strecurându-se pe sub ușa lui.

Ar fi trebuit să-şi dea scama. Poate că nu fusese nici o lumină, poate că-şi pusese la calc toate planurile infame la lumina lanternei. Wendy o luă pe urmele lui, simţindu-se acum împovărată, înfrântă, sigură că fărădelegea ei va fi raportată soţilor Williams. Dintr-odată, se temu că tatăl ei o să le spună şi despre întâmplarea cu ea şi Mike. Era oricum prinsă sub un noian de poveşti despre chiul. O împresurau din toate părţile. Iar ea avea doar paisprezece ani.

— Sandy, spuse ea, ia să-mi arăţi câteva machete de-ale tale. Hei, aşteaptă, ce se-ntâmplă?

El o privi chiorâş din josul holului. Ochelarii lui nu erau niciodată îndeajuns de tari. Zilele astea, purta ataşaţi la ei un filtru de soare, ca un fundaş de baseball dintr-o ligă superioară. Ocoli lipăind balustrada şi intră în camera lui fără să-i răspundă. Dar lăsă uşa deschisă.

În trecere, în camera de oaspeţi: aşternuturi boţite.

Pe pat, în spatele lui, Sandy avea un soldat american cu păr adevărat, modelul mai nou şi mai hippie, cu păr facial. Pe obrazul lui Joe era o cicatrice mică, de plastic, de un roşu aprins. Şi mai şi vorbea când îi apăsai plăcuţa de identificare. Sandy se grăbi să-i arate că acest soldat, totuşi, era defect. Joe n-avea de spus decât un singur lucru, indiferent de câte ori apăsai plăcuţa de identificare:

— *Mayday! Mayday!* Duceţi acest mesaj înapoi la bază!

În salopeta lui oranj, Joe părea în largul lui, fără să semene deloc cu un prizonier de război sau cu un dispărut în misiune, aflat pe fugă. Dar Sandy avea nişte planuri sumbre în privinţa lui. Sub privirile lui Wendy, Sandy pregătea calm un laţ pentru soldăţel. Apăsă din nou plăcuţa de identificare.

— Înapoi la bază!

— Uneori, zise Sandy, nu reuşeşte nici măcar să ducă replica până la capăt.

— *Mayday! Mayday!* zise Joe. Duceţi acest mesaj înapoi la bază! Înapoi la bază! Înapoi la bază!

— Las-o baltă, zise Sandy, deja mă scoţi din minţi.

Wendy îl cuibări pe omuleț la ea în poală. Îi orientă membrele în așa fel, încât să pară că salută ca un nazist, că face cu mâna sau că execută pasul dc defilare. Sandy se ocupa de laț, afară dc momentele când îi punea întrebări. Ca, de exemplu, despre vreme.

— E chestia aia ca o crustă, îi spunea Wendy.

Cărase mizerie în casă.

— Ai murdărit patul cu saltea de apă.

Probabil că așa făcuse. Nămol, nisip și zloată.

— Doar un pic.

— În noaptea asta o să se facă mult mai frig, zise Sandy, știu eu. E posibil să se stingă și lumina. Aveți lumânări în casă? Eu știu unde-s lumânările și am și lanternă. Uite colo. De asemenea, știu și unde e ieșirea de urgență la etajul ăsta.

— Deci, unde-i Mikey?

— Păi, ți-am zis. De unde să știu eu? Sandy ridică privirea de la lucrul manual. O cercetă îndelung.

— Probabil la spital.

Ar fi fost un loc excelent. Cu pârtiile alea spre Silvermine River... În noaptea asta o să fie bestial să te dai cu tăvile de la refectoriu, așa cum făcuseră ea și cu Paul cândva, în josul dealurilor. Secretul era să sari de pe tavă înainte să aluneci în apă. Tava țâșnea de sub tine ca o pasăre care zboară la joasă înălțime, navigând apoi pe Silvermine River. Fuseseră nevoiți să calce pe pietrele din râu ca să recupereze tăvile. La drept vorbind, totuși, paznicii îi văzuseră, alergaseră după ei pe coasta dealului, alunecând și derapând cu pantofii lor lustruiți, ca să-l înșface pe Paul de umăr și să recupereze cu brutalitate sania improvizată. Ea reușea să se descurce cu paznicii de la Silver Meadow. Paul nu se descurca niciodată.

— Și ce face acolo?

— Probabil te caută pe tine, zise Sandy.

Și cu asta se ridică, măsurând din ochi distanța până la marginea de sus a șifonierului. Ridică instalația de linșaj improvizată spre locul de ancorare. Urcându-se pe un scaun

de birou modern și nesubstanțial, în stil hamac, legă un capăt al funiei de un cui pe care îl bătuse în șifonier.

— Nodul ăsta se cheamă nod de scaun simplu, spuse el. Lăsă lațul să se bălăngăne liber și, în lumina sărăcăcioasă a veiozei pivotante a lui Sandy, umbra lui se bălăngănea și ea, ca o dublură amenințătoare.

— *Mayday! Mayday!*

— N-ai să-i dai șansa să ne spună ultimele cuvinte? spuse Wendy și apăsă din nou plăcuța.

— Duceți acest mesaj înapoi la bază! Înapoi la bază! La bază!

— N-are rost, spuse Sandy. Am încercat totul.

Sandy împinse scaunul înapoi sub birou și strânse lațul, acel pendul sinistru.

— OK, aduceți prizonierul, spuse el.

— Încă o șansă.

Nu voia deloc să renunțe. Wendy se dădu jos din pat și-l duse pe soldat la călăul lui.

— Fetele țin întotdeauna cu criminalul. Dar mă tem, zise Sandy pe un ton sfătos, că asta n-o să-l ajute cu nimic!

Wendy apăsă pentru ultima oară plăcuța de identificare. Și, surpriză:

— Domnule maior, vin elicopterele! spuse Joe.

— Super!

— E doar o întâmplare, spuse Sandy. Poate o dată la cincizeci de ocazii spune chestia asta, chiar dacă mai are un fix. Ceva despre un infirmier.

Își încrucișă brațele pe piept.

Amândoi stăteau deasupra corpului prosternat al soldatului cu păr adevărat, acum întins pe cuvertura împăturită de la piciorul patului lui Sandy. Cumva, ideea de a-l pune din nou la încercare, de a merge încă o dată la izvor, i se păru fără noimă lui Wendy. Era un moment în care înțelegea rolul șansei în univers și nu voia să-l compromită. Sandy era adorabil în lumina asta. Nu mai putea să aștepte. Voia să se descotorosească de Joe, pentru că soldatul avea o doză de demnitate ambalată în noțiunea de mărfuri de proastă

calitate, cultură joasă și America tuturor idioților. Era unul dintre acei copii care petreceau ore în șir în fața televizorului strigând *Asta n-o să se-ntâmple niciodată!* Sandy Williams se aștepta să fie înșelat. Era pregătit pentru asta. Și, dat fiind că se întâmpla aproape întotdeauna, lumea părea bună și adevărată.

Prin urmare, când înșfăcă păpușa, trase de elasticul care făcea legătura între plăcuța de identificare și mecanismul interior de parc-ar fi vrut să-l stranguleze pe Joe. Trase ca și cum certitudinea faptului că fusese tras pe sfoară era singurul lucru pe care-l știa.

— Vom ataca spre nord la următoarea trecătoare! spuse Joe.

Wendy remarcă din nou cât de liniștit părea totul, cât de liniștită părea casa, acum când furtuna era în toi. Sandy era uluit de limbarița lui Joe. Cu un gest absent, își scărpină testiculele. Îl ridică pe Joe, îl zgâlțâi, îl duse la ureche.

— Hai să-l spânzurăm!

— Sigur, spuse Wendy.

Zis și făcut.

Ce e un laț decât un nod mobil? Joe se potrivi la fix, iar Sandy strânse nodul și iată-l, se bălăngănea ca un prost. Dar asta nu avu darul să-i mulțumească, de fapt. Și se simțiră brusc singuri în cameră. Wendy îl întrebă dacă poate să-l întoarcă pe Joe cu fața la perete, iar Sandy încercă, însă frânghia era răsucită în sens invers. Joe se tot întorcea cu fața spre ei.

Și chiar atunci se întâmplă ceva straniu. Wendy observă că Sandy stătea pe pat cu perna în poală. Un fel de emoție punea stăpânire pe ei. Ea știa ce înseamnă asta. Știa că Sandy ieșise pentru scurt timp de sub piatra la adăpostul căreia trăia. Sandy o avea pe Wendy singură în camera lui, în această încăpere caldă, în toiul unei furtuni hibernale mitice, într-un moment când fratele lui o dorea, când fratele lui poate chiar o căuta. Întreaga situație era un afrodiziac uriaș. Wendy ar fi vrut să aibă un balon cu heliu, ca să inhaleze gazul și să-i șoptească lui Sandy la ureche în limba aceea stranie. Ar fi vrut

ca el să aibă botoşei la capetele cracilor de pijama. Ar fi vrut să-l gâdile cu o pană de păun. Ar fi vrut ca el să stea în picioare dezbrăcat, sub veioza pivotantă, purtând doar patinele de hochei.

— De ce m-ai evitat? spuse ea. Sandy chiar îi zâmbi.

— Nu te-am evitat, spuse el. Apoi se încruntă la loc. Ea se urcă în pat şi apoi, cu încetineală exagerată, îşi scoase pe rând cizmele impermeabile, de parc-ar fi fost nişte pantofi cu toc cui. Pantofi care invitau la dezmăţ. Ştia ce se află sub pernă, ştia: ca un degeţel roz, ca ciotul unui deget amputat, micul, miniaturalul penis al lui Sandy. Se ridică în pat alături de el. Îi spuse că vrea să fie în patul lui, între cearşafurile lui.

Sandy începu să tremure de-a dreptul.

— Trebuie să mergem în camera de oaspeţi, spuse el. Nu putem rămâne aici. Dacă Mike...? Ar trebui să mergem acolo şi să închidem uşa. Nu putem rămâne aici. Părinţii mei...

— Nu-ţi face griji în privinţa lor. Sunt la petrecerea aia. Se îmbată. Se prăbuşesc unii peste alţii şi fac glume pe seama lui McGovern şi chestii din astea.

Băiatul arăta de parcă îi venea să plângă. Apoi, chiar o făcu. Wendy nu era exasperată, dar nici compasiune nu simţea. Lacrimile lui era doar jenante. Nici el nu era mândru de ele. Încercă să le disimuleze; avea să susţină că se-ntâmplase pentru că era obosit sau pentru că avea nu ştiu ce afecţiune oftalmologică, sau din cauza ochelarilor prea tari, pe care chiar acum îi purta cu un filtru detaşabil. Nici măcar nu ştia care era problema. Ea îl întrebă, dar el nu putu să-i răspundă.

— E doar... e doar...

Aşa că Wendy îl luă pe micul Sandy Williams de mână – mâinile lui tremurau şi ale ei, la fel – şi îl conduse după colţ, în camera de oaspeţi. Lăsă uşa uşor întredeschisă, astfel încât să nu pară nici deschisă larg, nici închisă intenţionat, şi amândoi se aşezară pe pat, pe cuvertura ecosez din camera de oaspeţi, de parcă urmau să fie fotografiaţi ca imagine vie a iubirii adolescentine.

— Bem ceva? zise Wendy.

Pentru că votca rămăsese acolo. Era chiar pe masă. Sandy se arătă şocat de întrebarea ei.

— N-ai gustat niciodată din chestia asta? Nu e ca şi cum ai fuma iarbă, asta ţi-o spun sigur. Nu e la fel de mişto. Dar îşi face treaba, Charles!

Un singur pahar mai rămăsese de după-amiază. În timp ce-l umplea, Wendy simţi un soi de mândrie pentru opera ei. Îşi aminti emoţiile propriei iniţieri, în care fratele ei jucase un rol important. Cel mai bun lucru în privinţa unei iniţieri e felul cum seamănă cumva cu căderea. Un amestec de cădere şi încredere. Sandy păru dintr-odată plăpând, dornic, puternic, bătrân şi vulnerabil. Ochelarii îi alunecară pe nas, pe o dâră lucioasă, sclipitoare, şi se opriră în micul bulb de la capătul acestuia. Votca umplu fundul paharului ca o iarnă lichidă.

Ea ridică paharul, Sandy ridică sticla şi apoi le ciocniră, aşa cum văzuseră că făceau adulţii.

Ea îl dădu peste cap cu o înghiţitură dureroasă. Sandy încercă să soarbă un picuţ din sticlă, dar când lichidul îi atinse vălul palatin, se înecă. Tuşi o dată şi înghiţi forţat restul. Wendy îi spuse să încerce din nou. El voia s-o facă la fel ca Mikey, era hotărât să avanseze pe acest drum al maturizării, aşa încât umplu paharul şi dădu peste cap o duşcă zdravănă. Faptul că băuse primul pahar, îşi zise Wendy, îl implica pe Sandy într-o mie de decizii chinuitoare. Toate aceste încercări! Dar îl băuse şi Wendy îşi făcu socoteala că se va perfecţiona în privinţa asta. Şi ea se perfecţionase, în vacanţe, când o lăsau părinţii, şi în zilele de şcoală de mai demult, înainte de Saxe, cu delincvenţii, cei din ultimele clase de gimnaziu şi prima clasă de liceu, copiii adoptaţi, cei cinci-şase copii de muncitori, cei cinci-şase copii de negri. Şi apoi, mai erau după-amiezile accidentale când pur şi simplu fura băutură de la părinţi. Sigur, întotdeauna exista teama că aceştia *marcau nivelul lichidului din sticlă cu carioca*, dar Wendy bea oricum, când simţea nevoia. Sandy îşi duse mâna la piept:

— Simt o fierbinţeală.

— Ai tăi nu te lasă să bei deloc?

— Poate de vreo două ori...

Ea știa că pe Mikey îl lăsau să guste.

— Mai merge unul? întrebă ea.

Avea senzația de ușurare pe care i-o dădea băutura; simțea că amenințarea vremii era un lucru bun, că femeia din *Please Don't Eat the Daisies* se descurca de minune. În orice săptămână, de-acum încolo, femeia putea să aibă un rol în *Love, American Style.* Wendy nu se temea de trupul gol al lui Sandy.

— Mai merge, răspunse băiatul.

Și băură din nou.

Afară, vremea distrugea peisajul.

Când îl cuprinse cu brațele, știu c-ar fi putut să-l frângă în două. Îl sărută pe Sandy; acceptă să fie sărutată. Sandy nu avea nici un gust. Era insipid ca apa de la robinet. Îi simțea deruta, îi simțea nesiguranța. Îi desfăcu nasturii de la pijama. Așa se purta acum în reclamele Noxzema și în filme, cu doi nasturi descheiați la gât și cu părul de pe piept la vedere. Dar Sandy era un puștiulică imberb, neîntinat de nici un fir de păr închis la culoare. El se lăsă pe spate, astfel ca fata să-i poată descheia nasturii de sus. La rândul ei, Wendy își dădea jos strat după strat, încercând să mențină un ritm alert – greu de făcut asta iarna –, puloverul, helanca, tricoul. Apoi își atinseră piepturile, vârfurile sânilor, care abia începeau să fie sâni, după care se descotorosiră de restul hainelor. Wendy își dădu jos cu grijă pantalonii de schi și chiloții, dintr-o singură mișcare – în așa fel, încât să poată ascunde port-jartierul murdar, cel pe care-l luase din camera lui Mike. Sandy era prea preocupat de propria nuditate ca să bage de seamă.

— Dă-le jos, îi spuse Wendy, râzând de sunetul propriei voci răgușite. Râzând de hotărârea cu care mergea drept la țintă.

Și, în scurt timp, erau dezbrăcați. Soldățelul lui era în poziție rigidă de drepți, ca Joe, cel cu păr adevărat, când încă se număra printre cei vii.

— Treci sub plapumă, zise Wendy.

Sandy dădu la o parte plapuma și cei doi se strecurară sub ea. Sandy râse din nou, Wendy râse și ea, sănătos. Îi luă în mână penisul lucios, apoi îi cuprinse în căușul palmei testiculele lucioase, îi linse sfârcurile și, o vreme, se jucară așa.

— Ai avut vreo poluție nocturnă? întrebă ea.

— Hm?

— Așa se cheamă când te trezești dimineața și găsești o mică băltoacă de ceva lipicios. Se presupune că ar apărea după un vis erotic.

El clătină din cap.

— Nu ți-au spus încă despre treburile astea? Pe ce planetă trăiești?

Totuși, Sandy nu voia să răspundă la întrebări, voia să continue. Când genunchiul lui se strecură între picioarele ei, când șoldul lui se lipi de al ei, Wendy se înfioră, dar nimic nu părea să ducă undeva anume. El nu știa ce face. Ea n-avea decât să-i sărute purcelușul-de-sub-pătură. Dar își dădu seama în scurt timp de futilitatea întregii povești. În această cameră de oaspeți, n-aveau să aibă loc orgasme simultane și nici măcar din alea obișnuite.

Dar poate că așa era mai bine. Nici ea nu știa prea multe despre ele, oricum. „Orgasm" era un cuvânt pe care-l căutase de peste zece ori în dicționar și tot nu știa exact ce înseamnă. Masturbare – excitarea organelor genitale, de obicei până la orgasm, din latinescul *manus stuprare*, a pângări cu mâna. Câte episoade, în lunile dinaintea primului ciclu, fără alt efect decât o gâdilătură foarte plăcută! Era ca șocul pe care-l obții atingând clanța unei uși metalice după ce umbli prin casă încălțat în șosete. Sodomie – orice act sexual considerat a fi deviant, mai ales cel anal. Bestialitate – relații sexuale între un om și un animal. Cum? Lucrurile astea erau imposibil de imaginat.

Orgasm era chiar și mai greu de înțeles. Singura lui rudă apropiată în regnul cuvintelor părea să fie *grație*. Poate să ți se explice de-o sută de ori ce înseamnă „grație", dar dacă

n-ai măcar puțină, degeaba. Într-o după-amiază, când Mikey o călărea de zor, tricoul lui se umezi brusc, undeva deasupra taliei, apoi ceva puse stăpânire pe ea și se simți dusă iute-iute spre platou. Se zvârcoli și se împinse în Mikey și deodată își pierdu controlul preț de-un minut. Pur și simplu, pluti în gol pe o pernă de adieri de vânt. Parc-ar fi fost vrăjită! I se păru a fi o experiență extracorporală, ceva asemănător grației divine.

Nu era sigură dacă fusese chiar așa sau nu. Dar astfel i se părea ei că înțelege cuvântul acela ciudat, ce părea să provină dintr-o familie lingvistică îndepărtată, tibeto-birmaneză sau oricum ceva foarte străin de limba propriei familii. Nu știa sigur dacă fusese un orgasm, dar oricum era pe urmele lui.

— Te iubesc, Wendy, spuse Sandy.

— E drăguț ce-mi spui, Sandy, răspunse ea. Eu iubesc *Chiller Theater* și *Nanny and the Professor*.

Stăteau întinși acolo, doar în lumina ce venea din hol. Această nemișcare părea foarte apropiată de satisfacție. Wendy știa că înfăptuise un strașnic ritual de inițiere.

— Mai bem un păhărel? întrebă ea.

— Cred că da.

Se ridică și trecu în revistă carnagiul, cuverturile răscolite cu picioarele, hainele împrăștiate pe podea. Lui Wendy îi plăcea dezordinea. Umplu paharul, vărsând puțin – pe ea, pe cearșaf, pe exteriorul paharului –, îl umplu până sus.

— Te-ai îmbătat? întrebă fata.

— Nu știu, răspunse Sandy. Cum îmi dau seama?

— Nici eu nu știu. Te învârtești puțin. Așa poți să-ți dai seama. Te învârtești când încerci să te culci.

Se bucurară fiecare de căldura celuilalt, ca niște refugiați. Recunoscători pentru căldură, pentru companie. Și apoi, pentru că nu se gândeau cu luare-aminte la noapte și la furtuna ei de părinți și frați, căzură tumultuos în mrejele somnului.

Petrecerea atinse punctul culminant în jurul orelor zece și jumătate, ca un *trip* ieftin pe LSD. Petrecerea asta trecea *prin niște transformări.* Descrierea lor, descrierea acestor transformări – evoluțiile personale, dinamica de grup de la reședința soților Halford –, l-ar fi pus la grea încercare chiar și pe cel mai destoinic cititor al revistei *Psychology Today.* Thomas Harris, doctor în medicină, autorul cărții *Eu sunt OK – tu ești OK*, scria: „La începutul dezvoltării Analizei Tranzacționale, Eric Berne a observat că, atunci când îi privești și îi asculți pe oameni, îi vezi transformându-se sub ochii tăi. Transformarea este totală. Se produc schimbări simultane ale expresiei faciale, vocabularului, gesturilor, posturii și funcțiilor fiziologice, ceea ce poate provoca înroșirea feței, accelerarea bătăilor inimii sau a respirației. Putem observa aceste schimbări la oricine".

Elena nu înțelegea cum acest model tranzacțional avea să funcționeze pentru ea, deși era o fană a cărților de dezvoltare personală. Citise *Pescărușul Jonathan Livingston* și *Învățăturile lui Don Juan: Calea Yaqui spre cunoaștere,* și *Urletul primordial,* de Arthur Janov, și *Eu sunt OK – tu ești OK,* și *Jocuri de oameni mari,* de Eric Berne, și *Însemnări despre mine însumi,* de Hugh Prather, și *Metoda Gestalt și Terapia martorului ocular,* de Fritz Peris, și *Fii aici, acum,* de Ram Dass, și *Suflet la gheață,* de Eldridge Cleaver, și *Nu ți-am promis niciodată o grădină cu trandafiri,* și *Eul divizat,* și *Reacția sexuală umană,* și *Insula,* de Aldous Huxley, și *Cartea tibetană a morților,* și *Hobitul,* și *Stăpânul*

inelelor. Citise toate aceste lucruri, dar nu-i erau de folos la petreceri.

Iar petrecerea propriu-zisă ţinea de un dublu standard: unul în care alegerea cheilor era o preocupare respectabilă şi modernă şi altul în care întreg acest joc era o ruşine. Unii oameni aderau la ambele puncte de vedere, iar alţii pendulau între cele două *sisteme de convingeri.*

La început atât de stingheră, cum avea Elena să explice transformarea care pusese stăpânire pe ea? Cum avea să explice bucuria care-o cuprinsese la puţin timp după sosirea la petrecere? Societatea din New Canaan se perinda în jurul ei încercând să ia decizii în privinţa cheilor, în privinţa consecinţelor participării. Conversaţiile deveniseră vagi, observă Elena, pe măsură ce soţii şi soţiile încercau să se evite unii pe alţii. Se furişau de la bar spre grupurile lor cu ochii în podea, aşa cum Elena însăşi îl evita pe Benjamin. Şi totuşi, se simţea bine la petrecere; n-aveai cum să exprimi altfel starea asta. Simţea cum se destramă constrângerile care o încorsetaseră încă de când se maturizase şi-şi dădu seama că va juca. Va alege o cheie. O va strânge la piept, îi va îngădui să atârne în jurul gâtului, între sânii ei mici, abia mijiţi. Va juca.

Decizia aceasta era o funcţie a Părintelui, Copilului sau Adultului din ea. O funcţie a unuia sau a mai multora dintre cei trei. Părintele, firește, era o uriaşă colecţie de înregistrări mentale referitoare la „evenimente incontestabile sau impuse, percepute de o persoană în primii săi ani de viaţă", iar Copilul era alcătuit din reacţiile înregistrate la această primă colecţie de „benzi". În acelaşi timp, datele Adultului se acumulau ca o consecinţă a capacităţii Copilului de a descoperi singur prin ce diferă viaţa de „conceptul învăţat" despre viaţă al Părintelui şi „conceptul simţit" al Copilului.

Rezultatele luptelor care aveau loc în aceste trei *realităţi fenomenologice* erau Cele Patru Poziţii de Viaţă: Eu nu sunt OK – tu eşti OK, Eu nu sunt OK – tu nu eşti OK, Eu sunt OK – tu nu eşti OK şi paradisiacul Eu sunt OK – tu eşti OK. Una dintre cele patru o subjugase şi pe Elena.

Orice analiză a stării ci sufletești ar fi trebuit să țină cont de materialul care condusese la acest moment. Își petrecuse după-amiaza gândindu-se la familia ei. Apoi își înfruntase soțul cu privire la infidelitatea lui și acceptase să meargă la o petrecere – ca o declarație de bune intenții – la care amanta soțului ei avea să fie prezentă. Undeva, în această decizie de a participa – această decizie animată de bune intenții, pe care o luase pentru că așa îi venise, pur și simplu –, musteau semințele prezentei stări de seninătate. Pentru o clipă, recunoscu față de sine că infidelitatea soțului era, până la urmă, problema lui, oricât de groaznic o făcea pe ea să se simtă. Sau, cum spuneau cei din EST[1]: „Tu ești cauza răului de care suferi, oricare ar fi acela. A sosit momentul să accepți responsabilitatea. Capacitatea de a fi responsabil este cheia". Elena își construise propria lume.

Dr. Thomas Harris: „Trei lucruri îi determină pe oameni să se schimbe. Unul e faptul că au suferit destul. Un alt lucru care-i face pe oameni să se transforme este o formă lentă de disperare, numită *ennui* sau plictiseală. Și, în sfârșit, oamenii se schimbă pentru că descoperă, brusc, că pot". Asta era Aventura de Mulțumire. Să găsești în circumstanțele din jur limonada, hrana, oportunitatea zilei. Ăsta era un dar, într-adevăr. Cum spunea Hugh Prather, își aminti Elena: „deschis / și alert / gol pe dinăuntru / și disponibil / uman / și / viu așteptând / (fără scop) / gata / (fără dorință) / existând (fără nevoie)".

Cu toate astea, când aflase de petrecerea-cu-chei, Elena era imobilizată în sistemul restrictiv de luare a deciziilor al lui Benjamin. Îi venea greu să se deschidă, să *se regăsească* în propriile nevoi și dorințe. Era paralizată de momentul în care Benjamin, prin cine știe ce manevră de prestidigitație, avea să atașeze cheia casei lor, cu micul ei inel cu simbol ecvestru, de mâna lui Janey Williams. Era paralizată de expresia de pe fața fiului ei când Janey și Benjamin ar fi ieșit pe ușa

1 Acronim al *Erhard Seminars Training*, un sistem orientat spre dezvoltarea potențialului personal.

din față, într-o duminică dimineață, ca să ia micul dejun în Darien sau Norwalk, unde să nu-i vadă nimeni. Nimeni în afară de alte cupluri plecate de-acasă.

În această dispoziție posomorâtă, ea se furișă pe ușă, trecând pe lângă Dot și Rob Halford, pe lângă soții Armitage, soții Sawyer, soții Steele, soții Boyle, soții Gorman, Jacobsen, Hamilton, Gadd, Earl, Fuller, Buckley, Regan, Boland, Conrad, Miller. Pe lângă vechile familii din New Canaan, Benedict, Booton, Carter, Newport, Eel, Finch, Hanfort, Hoytt, Keller, Lockwell, Prindel, Seely, Slauson, Talmadge, Tarkington, Tuttle, Wells. Și pe lângă noua recoltă de elită a canaaniților divorțați: Chuck Spofford, June Devereaux, Tommy Finletter, Nina Kellogg. Evită livingul, unde se afla deja Janey Williams, și se îndreptă spre bucătărie și bibliotecă. Aici schimbă frânturi de conversație cu cei din jur, nezăbovind niciodată îndeajuns cât să ducă o idee până la capăt sau să facă vreun gest de apropiere. O ajută pe Dot, care nu suporta firmele de catering, să umple tăvile cu antreuri. Apoi avu o conversație cu George Clair, un tip pe care soțul ei nu putea să-l sufere. I se păru destul de drăguț. După asta, prima ei oprire a fost la baie, unde a stat o vreme plângând și aplicându-și cantități prudente de machiaj, în fața oglinzii dulăpiorului cu medicamente.

Chiar în clipa aceea, nu părea să se fi schimbat sau că se va schimba ceva. Dar adevărul e că cei mai mulți dintre noi suferă schimbări de dispoziție sufletească pe măsură ce fiecare parte din P-A-C (Părinte-Adult-Copil) își aduce contribuția la comportamentul nostru. „Uneori, motivele schimbării noastre sunt greu sesizabile sau nu par a fi legate de vreun semnal anume din prezent." Totuși, în timp ce Elena plângea, Mark Boland intră în baie fără să bată la ușă – care nu avea un zăvor corespunzător – și dădu peste ea – cu picioarele crăcănate și chiloții întinși între rotule ca o hârtie de ambalaj extravagantă –, în timp ce-și dădea cu ruj într-o nuanță metalizată. Pieptenii o înconjurau, agățați de toți cei patru pereți. Dot Halford colecționa piepteni.

Boland roşi teribil, bâlbâi o scuză şi trânti uşa. Iată adevăratul început al comedici acelei seri.

Când ieşi, simţi că atmosfera se încinsese ca la jocurile pe dezbrăcate din gimnaziu. Învârte sticla. Poştă. Acţiona acum în conformitate cu îndemnurile şansei. Oricum, mai mult de-atât n-avea cum să se coboare. Va vorbi cu oricine se nimerea; va lăsa conversaţia să se umfle şi să scadă ca vântul care lovea casa cu furia lui arctică; va dansa pe discurile lui Antonio Carlos Jobim, maestrul bossa nova, sau pe *Switched-On Bach*, de Walter Carlos, sau pe LP-ul lui Carole King, pe care părea să-l aibă toată lumea; va accepta orice antreu i se va oferi; va primi ofrandele de droguri şi băutură; se va duce cu orice partener propus de castronul din holul de la intrare.

Aşa încât, când ieşi din baie, Elena era ca un fluture care-şi ia zborul din cocon. Elena căuta în jur faţa seducătorului ei, întrebându-se: va fi gârbovit şi distant? Va avea o ţinută perfectă, ca o scândură proaspăt ieşită din gater? Şi prima persoană pe care această nouă Elena O'Malley Hood o căută fu Mark Boland – chiar bărbatul care o văzuse în baie. Mark, se pare, stătea de vorbă cu Maria Conrad şi cu fiul ei adolescent, Neil. Atât Boland, cât şi Maria erau îmbrăcaţi în stiluri care fuseseră de multă vreme evacuate în podurile caselor sau în sacii organizaţiilor de caritate. Cravata demodată a lui Mark putea să provină din oricare campanie umanitară de după război. Iar Maria purta o rochie simplă, ecosez, dintr-acelea pe care te puteai bizui la nevoie.

Boland, care locuise vreme de douăzeci de ani pe Heather Drive, aproape de graniţa cu Norwalk, era istoricul neoficial al oraşului. Ca atare, plicticoşenia lui era legendară. Era o forţă naturală a monotoniei. Chiar şi Elena, care uneori îi căuta pe plicticoşii de la o petrecere ca să clădească alături de ei o fortăreaţă a marginalităţii sociale, avea probleme cu el. La primul semn de disconfort la vreo petrecere, el se lansa într-o lungă disertaţie pe tema fabricilor de încălţăminte care susţineau economia locală în secolul al XIX-lea – păi, vreme de două decenii, New Canaan fusese al doilea

centru manufacturier al țării în domeniul încălțămintei! -, a locurilor unde fuseseră situate vechile fabrici (una pe domeniul actualului sediu al pompierilor) și cum slăbise industria după 1850. *Știați* că au încercat să construiască o cale ferată ca să atragă investitori, dar nimeni n-a răspuns favorabil?

Era greu de imaginat că Boland constituia un element de recuzită obligatoriu în circuitul petrecerilor, până când îți dădeai seama că, în spatele părului alb și al ochelarilor cu lentile groase, se ascundea un suflet de adevărat infidel. Își ura nevasta. Odată, îi zburase paharul de băutură din mână în public, enervat de faptul că pierduse o partidă de table la club; o insultase în fața prietenelor ei, care avuseseră grijă s-o informeze. Și totuși, rămăseseră căsătoriți. Iar el continua să vorbească. Uneori îl vedeai imobilizându-și victima vreme de trei sferturi de oră sau mai mult. Nesfârșita trăncăneală despre istorie, despre alegerile locale ori despre ședințele consiliului orășenesc ascundea partea lui cea mai întunecată – zona în care-și oblojea propriile răni, în care ascundea regretele privind propria viață mizerabilă. Și, întrucât nu mai lucra – fiindcă investise în Xerox la momentul potrivit –, nu mai avea unde să-și poarte mizantropia decât pe la petreceri. Dar, cu trecerea anilor, observa Elena, soția lui devenea mai puternică. Mai sigură pe ea. Niciodată nu venea la petreceri odată cu el. Părea să străbată mereu Fairfield County pe Merritt Parkway, în căutarea manifestărilor artistice, oriunde s-ar fi ascuns ele. Betty Boland devenise, în Mercedes-Benzul ei verde-nchis, una dintre persoanele informate din New Canaan. Elena își imagina că, acum, cei doi dormeau în camere separate. Ca atâtea alte cupluri protestante mai vârstnice, erau curtenitori, fermecători și profund înstrăinați.

Așa că Mark Boland voia o bucățică din afacerea asta cu cheile. Și ăsta era motivul pentru care Elena stătea de vorbă cu el. Ea voia să vadă totul de aproape.

— Fir-ar să fie, Elena, te rog să mă scuzi! spuse el.

— N-ai pentru ce, spuse ea. Lucrurile astea se-ntâmplă. Trebuie doar să te sui din nou pe cal, cred. De-aia ai şi venit *chez* Halford. Nu se ştie niciodată ce turnură pot lua lucrurile.

Boland zâmbi. Puţin cam prea lung.

— Da, aşa e.

— Mark şi cu mine tocmai vorbeam despre vreme, îi întrerupse Maria.

— Despre vreme? zise Elena.

— Da, păi, se spune că la noapte o să-ngheţe. Dimineaţă o să fie foarte periculos, spuse Maria.

— Cea mai periculoasă furtună din ultima vreme, zise Boland. Tu şi cu Benjamin aţi aranjat ceva?

— Să aranjăm?

— Păi, da.

Iar când acest schimb de replici se epuiză, Boland începu din nou să bată câmpii pe teme istorice. Parohia Canaan, separată de Perambulation Line, spunea el, fusese cândva compusă dintr-o secţiune Stamford şi o secţiune Norwalk. Probabil că furtuni aveau loc şi pe-atunci, furtuni chiar de felul ăsta. Zidul care marca Perambulation Line fusese probabil reconstruit de multe ori, din pricina acestor furtuni. Ştiaţi că o mică parte din el încă mai putea fi văzută în spatele noului liceu? Un picuţ de salivă se adunase în colţul buzelor lui Boland, de parc-ar fi fost însetat din cale-afară. Era o spumă erotică, lăpticul înfometării erotice. Continuă să pălăvrăgească despre diferenţele dintre Colonia New Haven, care a fondat aşezarea Norwalk în 1651, şi Colonia Connecticut, care a întemeiat aşezarea Stamford (sau Stanford, pentru că aşa se numea atunci) în 1650. În 1686, când a fost construită Perambulation Line, New Canaan făcea încă parte, în totalitate, atât din Norwalk, cât şi din Stamford. Prima achiziţie privată în partea ce ţinea de Norwalk s-a produs în 1699, având ca obiect un teren de pe Silvermine Hill.

— Pe atunci, se pronunţa separat, în două cuvinte, spuse Boland. *Silver Mine* Hill... Ei bine, firește, oraşul a fost

întemeiat ca parohie a bisericii – sunt sigur că știți asta cu toții –, Parohia Canaan, pentru ca localnicii, cetățenii din Stanford și Norwalk, să nu mai fie nevoiți să parcurgă distanțe atât de lungi ca să meargă la biserică...

Era o conversație menită să interzică. Găsind o breșă în discursul interminabil al lui Boland, fiul Mariei, Neil Conrad, o abordă pe Elena. Se poziționă între ea și Boland. Neil purta o helancă imprimată fantezist, blugi peticiți și bocanci de munte. Avea părul lung. Elena se întrebă dacă tânărul avea să participe la joc, la jocul cu cheile, iar dacă nu, de ce-l adusese Maria, care venise aici fără soț. Elena îi evaluă scheletul ectomorf: care adult care se respectă s-ar agăța și s-ar freca de *băiatul* ăsta în actul iubirii? Ar putea fi Neil, cu doar un an sau doi mai mare decât propriul fiu, cu acneea și cu părul lui feminin, ondulat, cel cu care să se ducă acasă?

Categoric, nu.

Tânărul Neil mormăi în felul lui confuz – cu respirația urât mirositoare – despre cât de plictisitoare era petrecerea și cât de plicticos era individul ăsta, cu poveștile lui despre New Canaan, și apoi începu s-o mitralieze cu întrebări. Elena se mai aflase și înainte în postura de obiect al admirației pentru adolescenți. Asta se datora, bănuia, tăcerilor ei nepărtinitoare. Le dădea impresia că-i ascultă. În orice caz, după cum reieșea, Neil tocmai trecuse prin *pregătire*. Exact. Mintea lui era o versiune meticulos „epurată" a minții lui Werner Erhard. Petrecuse weekenduri la rând într-un amfiteatru din care nu putea să plece nici ca să urineze, iar acum înțelesese. Înțelesese că nu era *nimic de înțeles*. Efectul acestei concluzii îi schimbase viața. Dintre toți cei adunați la petrecere, pe ea o alesese ca să-i transmită mesajul.

Neil mormăi că acum era interesat de fundamentul spiritual a ceea ce făcea Vonnegut cu Dwayne Hoover și Kilgore Trout. Desenatul anusurilor și toate celelalte. De asemenea, apăruse un disc numit *The Dark Side of the Moon*. Pătrundea pe un teritoriu avangardist rău.

— „Trage aer în piept", îi spunea Neil Conrad Elenei. „Nu te teme să-ți pese."[1] *Pescărușul Jonathan Livingston* era și el destul de mișto. Oricare dintre noi are habar de Marele Pescăruș din el însuși.

— Filmul e o porcărie jenantă, totuși. Muzica lui Neil Diamond, mai bine lipsă! *Cracklin' Rosie*[2].

— Păi, eu...

— Iar dacă te interesează felurile în care poate fi folosită pregătirea, știi, ceea ce se petrece cu religia și altele asemenea... Ei bine, atunci știu un tip cu care ar trebui să stai de vorbă.

Pe neașteptate, Neil o conduse în camera alăturată – Boland și mama băiatului făcându-le semn cu mâna –, în bibliotecă, unde muzica lui Antonio Carlos Jobim, reprodusă la patruzeci și cinci de turații pe minut, poate din greșeală, concura cu zgomotul televizorului, care transmitea în reluare *Miracle on 34th Street*. Muzica de scaun stomatologic, muzica de ascensor și apoi acea versiune Macy a lui Dumnezeu, acea versiune Macy a miracolelor, bărbosul de la casa de nebuni. Sau să fi fost Gimbels[3]? Își îngăduia să se lase condusă doar pentru că știa că undeva, în asocierile nestatornice ale acestei petreceri, exista un individ care avea să-i marcheze seara. Și bănuia că avea să ajungă la el din întâmplare. Un grup stătea adunat în jurul măsuței de cafea hexagonale, din sticlă (cu baza din bronz și oțel cu conținut scăzut de carbon, manufacturată de Philip Daniel) – câțiva bărbați și femei care se legănau absent în ritmul de bossa nova –, astfel încât Elena nu-l văzu de la început. Afară, în

1 Versuri de pe albumul *The Dark Side of the Moon* al formației Pink Floyd.

2 Primul single cu care Neil Diamond a urcat în topurile americane, în 1970.

3 Macy și Gimbels sunt două rețele de supermarketuri din Statele Unite.

lumina felinarului de pe verandă, ninsoarea părea să se înteţească. Era aproape unsprezece.

Apoi Neil o prezentă bărbatului cu care se întâlnise în cafenea mai demult, Wesley. Wesley Myers. N-o surprinse să-l găsească acolo. Sau starea ei de surprindere se disipă rapid. În timpul petrecut cu el în cafenea, ea recunoscuse o cu totul altă poveste a căsniciei ei, o întreagă succesiune de intimităţi, distanţări, texturi, moteluri, vinuri şi despărţiri şi şovăise s-o accepte. Îi venea greu să vadă acea poveste prinzând din nou viaţă aici, în faţa ei, dar totodată îi făcea şi bine. Îi plăcea ideea de posibilitate legat de lucrurile triste. Wesley se afla aici pentru că era singur, bănuia ea, dar şi pentru că acest gen de încălcare fundamentală a celor Zece Porunci, specific acestor petreceri, trebuie să fi atras elementele distructive din New Canaan exact la fel cum o plăcintă lăsată afară peste noapte atrage furnicile. Iar Myers era un paria. Asta o ştia din cele două sau trei întâlniri călduţe. Era un gânditor neliniştit, un tip iritabil şi posac. Pe de altă parte, poate că nu ştia nimic despre petrecerea-cu-chei. Poate că abia sosise. Poate că reacţionase la feromonii din aer, pe baza endocrinologiei animale.

Myers chiar avea o figură expresivă, ca Buddy Hackett sau Don Knotts. Era bondoc, scund, disipat, ca o versiune de Sade a lui Moş Crăciun. Avea aerul unuia care se masturbase prea des şi până la o vârstă prea înaintată.

El îi zâmbi călduros.

— Ce plăcere să te văd, ce plăcere!

Inflorescenţele roşietice, provocate de gin, care-i brăzdau nasul se încreţiră când zâmbi.

Şi-atunci Neil trecu direct la subiect. Pentru că nu se cădea să întârzii când era vorba de chestiuni spirituale. Pentru că acesta era momentul unei măreţe căutări. Conversaţia reveni asupra EST-ului, despre care Myers părea să aibă o părere foarte personală, la fel ca în privinţa mai multor căi netradiţionale de veneraţie, incluzând Biserica Scientologică,

Parhamansa Yogananda, Templul Oamenilor, Terapia Gestalt și Meditația Transcendentală.

Principalul aspect era, conform expresiei lui Myers, *Lâna.* Ca mașinărie umană chinuită, ai dreptul la lână, să obții toată lâna în viața de zi cu zi.

— Dar a avea dreptul, ei bine, parafrazez aici, îl parafrazez pe Werner și pe unul dintre învățăceii lui, a avea dreptul nu-i totuna cu a avea *dreptate.* A avea dreptate și a fi fericit se află la capetele opuse ale acestui dans, care este viața mașinăriilor umane. Asta e tot ce se petrece aici. A avea dreptate este ultimul refugiu al nemernicilor. Abdicarea totală și definitivă. Corect? În schimb, după cum ne explică EST, va trebui să-ți cauți propriul flux și să îi negociezi... curenții și apele înspumate. Exact. De-ndată ce-ai găsit centrul-care-nu-e-un-adevărat-centru, ca mașinărie umană, poți să participi la el în orice moment. Werner spune destul de limpede că, atunci când începi să vorbești cu semenii despre fluxul tău, acesta va lua forma globului, a lumii. Ăsta-i marele secret care, de fapt, nu-i nici un secret. Din momentul în care ți-ai construit pluta ca să poți călători de-a lungul fluxului, de îndată ce te-ai adaptat la meandrele acestei călătorii, te poți gândi să devii tu însuți un adept spiritual. Ăsta-i secretul. Despre asta e vorba. Acum, bunele relații din timpul dansului, ei bine, acolo problema constă doar în adaptarea la fluxul celeilalte persoane, continuă Myers. Trebuie să găsești o cale a jocului și a iubirii care se hrănește din dans. Calea ta a jocului și a iubirii devine adăpost pentru obiect, pentru cealaltă mașinărie umană. Astea-ți sunt opțiunile. Fluxul tău are afluenți, înțelegi, iar aceștia sunt opțiunile, așa cum spune Werner. Câmpul afluenților se întinde la nesfârșit. Iar punctul final e că totul din ceruri... totul din ceruri este modelat din mobilitatea acestor opțiuni construite în fluxul tău, fie conștient, fie inconștient. Iar asta înseamnă că stai cu picioarele în cer. Cum spune Werner, *tu ești* puterea superioară, ființa supremă. Tu ești.

Myers îi adresă un zâmbet nerușinat.

— Ei bine, sincer, mă bucur că cineva este, spuse Elena.

— Cred și cu că te bucuri, spuse Myers, vesel precum Buddy Hackett. Pentru că asta-nseamnă să-nțelegi. Asta înseamnă să înțelegi.

— Ei, ia spuneți-mi, cum v-ați cunoscut voi doi? întrebă Elena.

— Păi, el e confesorul meu, răspunse Neil.

Și deodată Elena se dumiri. De fapt, fusese o proastă că nu reușise să se prindă mai devreme. Myers era, bineînțeles, noul paroh al bisericii episcopaliene de la St. Mark. Biserica pe care nimeni n-o agrea. Și, cu toate că Myers era un individ nesuferit, cu toate că părea genul de cleric care ar fi în stare să pipăie un băiețel sau o fetiță din cor, ori pe amândoi, și deși fusese de acord ca ei doi să se întâlnească pentru acele prânzuri tainice care aveau, cu siguranță, rolul de încercat marea cu degetul, și cu toate că niciodată, cu aceste prilejuri, nu-i mărturisise că este preot, ea simțea că-l compătimește. După fiecare pronunțare a căutării grației divine în această comunitate, își închipuia ea, oamenii din New Canaan îl răsplăteau cu tăcere, cu acel sumbru barometru al eșecului episcopalian: pustietatea din timpul orei pentru cafea. În săptămânile următoare, își va vârî mâna și mai adânc în sacul lui cu incantații, rugăciuni și exegeze critice ca să-i împace, doar ca să audă din nou liniștea.

— *Mic dejunul campionilor* e un eșec. O lucrare plină de cusururi, plină de căutări, nicidecum opera unui om care a dat *Abatorul cinci*, îi spunea Myers lui Neil. Citește cărțile anterioare. Perioada de creație dintre *Mama Noapte* și *Abatorul cinci* este... Ei bine, e susținută.

Neil zâmbea larg la această etalare de interes pentru modernism din partea lui Myers. Nu erau prea mulți canaaniți care să poată discuta cu Neil pe limba lui.

Când Dot Halford intră în cameră, câteva minute mai târziu – la unsprezece și douăzeci de minute –, cei trei, Elena, Neil Conrad și Wesley Myers, căzuseră într-o stingheră tăcere „de petrecere". Acel Wesley Myers pe care

Elena îl întâlnise în restaurantul din centru, în urmă cu câteva luni, dispăruse. Myers părea obosit și preocupat. Chiar autocompătimitor.

Iar când Dot Halford stinse televizorul, deveni limpede că, de fapt, nimeni din încăpere nu vorbea, că liniștea înghițise camera, una dintre acele tăceri statistice. Petrecerea-cu-chei trecea în faza următoare.

Elena observă pictura modernă de pe perete – câteva mâzgăliturі în roșu și galben pe o pânză albă. Și modelul covorului: reptile pe pietre. Pietre sub apă.

— Ei bine, spuse Dot, articulând cu greutate cuvintele și clătinându-se pe tocuri. Ei bine, acum trebuie să participăm la o tombolă. Așa că, dac-aveți de gând să rămâneți, să mergem în living.

Și porni înaintea tuturor.

Petrecerii-cu-chei îi lipsea o codificare strictă. Mai erau lucruri de negociat. Nimeni nu știa foarte exact ce să facă, ce anume urmează. Majoritatea celor care n-avuseseră intenția să participe la joc plecaseră deja. George Clair și soția lui plecaseră, majoritatea familiilor vârstnice din New Canaan – Benedict, Booton, Carter et al. –, la fel. Și totuși, după tensiunea rigidă care se înstăpânise în cameră, Elena putu să-și dea seama că anxietatea lui Dot, ca și starea ei de ebrietate se profilau asupra musafirilor rămași. Din grupul adunat în jurul măsuței de cafea din bibliotecă, șase sau șapte se îndreptară imediat spre holul de la intrare. Ca să-și ia hainele. Cei rămași păreau a fi și ei pe picior de plecare. Se întindeau, se duceau la baie sau își terminau conversațiile, deși în tot acest timp erau atenți la castronul de salată din hol, acel castron simplu, alb, cu cheile cuibărite în el.

Amploarea incertitudinilor o fascina pe Elena. Erau adunați acolo, imediat după orele unsprezece, ca la o convenție a maeștrilor de ceremonii. Toți afișând o mină cât mai senină, menită să salveze aparențele. Mark Boland, Maria Conrad, Neil Conrad, Sally și Steve Armitage, Alice și Pierce Sawyer, Ernest și Sari Steele, soții Boyle, soții Gorman,

Janey și Jim Williams, soții Gadd, Stephan Earle și soția, Marie, soții Fuller, soții Buckley, Chuck Spofford, June Devereaux, Tommy Finletter, Alicia Monroe, Dot și Rob Halford.

Și soții Hood.

Dat fiind că Elena era o preoteasă a dificultăților, o vizionară, își dădu seama de îndată care era problema crucială a petrecerii. Numerele erau impare. Un bărbat era în plus. Iar posibilitățile de selecție erau destul de limitate. Wesley Myers dispăruse pe neașteptate, pe vreo ușă dosnică. De ce mai venise oare? Elena nu-și putea imagina pe care dintre cei adunați acolo l-ar fi putut suporta.

Soțul ei era încă acolo, totuși, și din punct de vedere statistic, putea foarte bine să-l aleagă pe el. Era acum lângă ea, ținând-o ușor de umeri, legănându-se într-o parte și-n alta.

— Ești gata de plecare? șopti Benjamin. Am fost... Știi, am crezut c-am fost... Ei bine, hai să plecăm, iubito! Să plecăm de-aici! Vreau să plec. Mi-a... mi-a ajuns. M-am săturat de prostia asta.

O expresie de înfrângere îi deforma trăsăturile. În pliurile ridurilor și în jurul pungilor de pe față i se aduna transpirația. Se strâmbă. Voia să fie ajutat. Dar Elena nu se simțea în stare de asta. Cu alte ocazii, îl culcase în pat. Îi schimbase așternuturile când, o dată sau de două ori, în toiul vreunui episod bahic, se pișase pe ele. Îl dusese cu mașina la gară când era prea mahmur ca să conducă. O sunase pe secretara lui de la Shackley and Schwimmer ca să-i justifice absențele.

— Nu plecăm nicăieri, spuse ea.

Benjamin scoase un geamăt posac. Era un zgomot interogativ și preverbal, specific beției.

— Cum ai auzit, șopti Elena.

Îi făcu semn cu mâna cordial lui Janey Williams, aflată în cealaltă parte a livingului.

— Bună, Janey!

Janey îi răspunse la salut. Fără expresie.

Dot pusese o muzică sexy, ca să se potrivească evenimentului – tema din musicalul rock dedicat iubirii tribale,

Hair. Acum micșora luminile din living. Cei treizeci și unu de infideli se strânseră laolaltă, ca și cum ar fi vrut să-și mențină căldura corporală. Elena și Benjamin erau înghesuiți între soții Armitage, de-o parte, și Maria și fiul ei, Neil, de cealaltă. Cu siguranță, băiatul va rămâne pe dinafară, nu? Intrusul. Ar fi în stare cineva din acest oraș să petreacă noaptea cu fiul adolescent al Mariei Conrad, inițiindu-l în plăcerile sexului?

— Ei bine, care să fie ordinea? întrebă Dot, cu un calm exagerat. Alfabetică? În ordinea apariției?

— Handicap, ca la golf! strigă Pierce Sawyer. Cel mai mic handicap face onorurile!

HA! HA! HA! HA! Râs nervos.

— Handicap? spuse Dot. Doamnelor? Nu depinde de voi?

— Of, hai că trag eu prima, la naiba! spuse Maria Conrad. Hai să ne-aliniem și să terminăm odată cu povestea asta.

Castronul se plimbă de la unul la altul ca vinul de împărtășanie. Bărbații rămaseră în spate, în preajma femeilor adunate în cerc, în jurul lui Dot. Un aer solemn puse stăpânire pe încăpere când Maria întinse mâna după primul set de chei. Un portchei din piele neagră se bălăbănea la capătul premiului ales de ea – un portchei de Alfa Romeo. Stephan Earle. Elena își dădu seama cât de neajutorat trebuie să se fi simțit Stephan Earle când făcuse un pas înainte, cât de feminin și de neajutorat. El avusese pe altcineva în minte. Pe de altă parte, cine putea ști? Poate că simțea o afecțiune adevărată. Toată lumea a aplaudat când Maria i-a returnat zâmbitoare cheile și apoi, luându-l de braț, au pornit spre camera de oaspeți, unde fuseseră îngrămădite hainele. Uite-așa! Până și Marie, soția lui Stephan, le-a urat *succes*. Și-a petrecut soțul cu privirea la plecare, așa cum nevestele din Evul Mediu trebuie să fi petrecut corăbiile care plecau să facă negoț cu mirodenii.

Și Neil? Acesta nici măcar nu păru să observe ieșirea teatrală a maică-sii. Și totuși, nici unul dintre adulți nu se legase de prezența lui acolo. Nimeni nu-i spusese să-și ia

tălpăşiţa. Ei bine, avea... câţi ? Nouăsprezece ani ? Aproape de vârsta majoratului. Dot Halford trecuse deja la următorul cuplu. Soţul ei stătea într-o parte, zăngănind gheaţa dintr-un pahar cu un zâmbet somnolent pe faţă. Perseverau aceşti pretendenţi la Evenimentul Rock al Iubirii Tribale, de parc-ar fi fost o datorie civică.

Marie Earle însăşi urmă şi se împereche cu Dan Fuller, a cărui soţie urmă (în felul ăsta, stabilindu-se şi o anumită ordine – următoarea la rând era partea vătămată) şi se asocie cu Chuck Spofford, divorţat, ceea ce trimise naraţiunea despre adulter pe calea digresiunii, prin grădinile sălbatice ale celor divorţaţi. După Chuck, June Devereaux îl alese pe Tommy Finletter, care apoi dădu ştafeta celei care-i era vecină de multă vreme, Elise Gorman, care se asocie cu vechiul partener de golf al soţului ei, Pierce Sawyer. Iar soţia lui Sawyer fu aleasă de Tony Boyle etc. Un cuplu, soţii Gadd, reuşiră să se aleagă unul pe celălalt şi, în loc să afişeze dezamăgirea pe care Elena ar fi putut-o bănui, cei doi păreau cât se poate de uşuraţi.

Petrecerea-cu-chei îşi urmă cursul ca o coadă la un ghişeu bancar. Când Elena se confruntă din nou cu propria decizie de a participa, când începu să se gândească la chestiuni practice – care casă, cum se va întoarce acasă, dacă aflau copiii –, camera nu era mai aglomerată decât ar fi fost la o mică serată. Mark Boland, Neil Conrad, Janey şi Jim Williams, Rob şi Dot Halford, Sari Steele şi Benjamin.

Deodată, nu se ştie cum, ordinea deveni confuză. Pentru că erau prea mulţi oameni acolo care băuseră prea mult. Pentru că, în final, nu era un joc în care ordinea să joace un rol preponderent. Aşa încât Janey Williams urmă la rând. Fără nici un motiv întemeiat. Pur şi simplu, era dornică să plece şi se plictisise să aştepte. Elena băgă de seamă agitaţia lui Benjamin. Chiar şi în beţia lui posomorâtă, el credea că va fi ales. Poate c-o fi vrut să plece sau să dea impresia că vrea să plece, dar acum, aici, credea în sorţi, în şansă. Numerele îl favorizau. Pick-upul se oprise, iar focul din

cămin se stinsese. Era momentul lui Benjamin. Dot întinse castronul către Janey, ale cărei mâini delicate începură să aleagă cu grija unui bijutier.

Janey le cunoștea cheile cât se poate de bine. Inelul de chei al familiei Hood, cel cu căluțul. În câteva rânduri, Janey avusese grijă de casă. Ar fi putut să le găsească foarte ușor. Dar Janey îl *excluse* din selecție pe Benjamin Hood. Găsi cheile și, cu un gest hotărât, le dădu la o parte, își imagină Elena, pentru că, în schimb, ajunse să se cupleze cu... Neil Conrad.

Adolescentul! Jim Williams părea să frunzărească un exemplar mai vechi din *National Geographic*, când soția lui îl îmbrățișă în public pe fiul adolescent al Mariei Conrad. Jim Williams, zâmbind misterios ca pentru sine. Când sosiseră ăștia la petrecere? Dar adevărata dramă a momentului a fost creată chiar de soțul Elenei. În acel cerc restrâns, el se împletici până în față, ca și cum ar fi vrut să-i separe pe Janey și pe Neil. Pentru o clipă, o încăierare păru posibilă. Pentru o clipă, Benjamin îl amenință pe adolescent cu palma. Elena simți cum rușinea o inundă precum adrenalina. Strigăte de: *Hei, hei, Ben, stai potolit!* și Benjamin controlându-se, înțelegând, chiar și în starea de beție, enormitatea caraghioslâcului pe care-l provocase. Se dădu înapoi.

Și, făcând asta, se împiedică de măsuța de cafea. Iată, în fine, o poveste cu început, mijloc și sfârșit, o poveste pe care colportorii de scandaluri locali o puteau repeta cu delicii. Benjamin se prăbuși cu zgomot, ca și cum era ceva firesc pentru el să stea prosternat pe covorul familiei Halford. Se postă acolo fără șovăire. Elena nu schiță nici un gest să-l ajute – era încremenită de uimire –, iar soții Halford nu se grăbiră nici ei. Jim Williams își ridică într-o doară privirea din revistă. Benjamin Hood zăcea pe podea, bodogănind. Un șuierat nedeslușit de nemulțumiri cu privire la Schackley and Schwimmer, la trecutul său, la New Canaan. Elena nu-i dădu mai multă atenție decât oricine altcineva. Sau cel puțin încercă.

Dar când Benjamin lansă prima salvă de tulburări intestinale, Elena simţi că trebuie să facă ceva.

— Haide, dragă, spuse ea şi se aplecă peste spatele lui – pentru că el stătea acum în genunchi, clătinându-se, la marginea banchetei. Haide, trebuie să te duci la baie. Să mergem.

Simţea mirosul de vomă din respiraţia lui, iar ochii îi erau ca amestecul de spumă şi sânge la finalul unui episod nereuşit de bărbierit. Nu avu timp să se simtă umilită. Faţa lui era purpurie de necaz.

— Dot? spuse ea. Pot să-l instalez în baie? Termin numaidecât. Îmi pare rău, serios.

— Nici un cuvânt mai mult, spuse Dot. Fără el, orice petrecere e de neconceput.

Cu un şerveţel de cocteil de culoarea lavandei, Dot Halford se aplecă să şteargă ultimele picături ale cafelei irlandeze pe care Benjamin o agăţase în cădere. Doar un mic şi lipicios mănunchi de ciucuri de covor avea să trădeze prăbuşirea lui Benjamin Hood.

Mark Boland o ajută pe Elena să-l ridice în picioare, moment în care Benjamin respinse – cu mormăieli incoerente de beţiv – orice ajutor. Se grăbi spre baie, tuşind ameninţător. Când Elena îşi întoarse atenţia către joc, fără tragere de inimă, cu vinovăţie, dar şi plină de furie, Neil Conrad şi Janey Williams plecaseră. De fapt, Mark Boland tocmai părăsea şi el încăperea, însoţit de Dot. Reuşiseră să sanctifice această uniune în linişte, la limitele altor activităţi. Jocul se accelera, ca să-şi împlinească menirea fără vreun alt incident. Oamenii formau perechi fără să mai consulte castronul. Pentru că nu mai rămăseseră decât patru participanţi. Rob Halford şi Sari Steele se întoarseră spre Jim Williams şi Elena, care se pomeniră stând singuri, împreună, şi zâmbiră.

— Noi nu ne-am pus cheile acolo, spuse Rob. Dar n-o să ne daţi în vileag, nu?

Hăhăi zgomotos.

— E petrecerea *mea*. Iar Dot nu e... Hei, noi o să ne ducem un pic la etaj! Vreți o ceașcă de cafea sau altceva înainte să plecăm?

Jim se uită la Elena. Elena se uită la el.

Se cântăreau din priviri. Decizia, pentru Elena, echivala cu achiziționarea unei piese scumpe de mobilier. Un nou sistem hi-fi sau o nouă mașină de spălat vase. Îl evalua pe Jim strict din perspectiva stilurilor de design.

— Rob, ne descurcăm și singuri, spuse ea. Voi doi mergeți să vă cunoașteți mai bine. Noi o să plecăm pe ușa din față.

Apoi, Elena și Jim Williams rămaseră singuri în livingul familiei Halford. Un adevărat carnagiu cu aer de vacanță mutila aspectul pământiu și afectat-artistic al locuinței. Peste tot zăceau sticle de bere golite pe jumătate și pline de chiștoace de țigări: Virginia Slims, Kent, Lark, Winston. Pahare din plastic, de unică folosință, în care fuseseră îndesate șervețele de cocteil și resturi de antreuri. Elena era uluită de numărul de sticle goale de la bar. Pernele banchetei, din poliuretan, fuseseră împrăștiate pe podea, aproape de locul unde Benjamin căzuse lat, și se formase o potecă de zloată și noroi dinspre ușa de la intrare. Fumul lemnos, de la țigări și de la marijuana, se impregnase în perdele și în tapițerii. Camera căpătase un miros pătrunzător de „afară". Ultimii cărbuni sfârâiau și trosneau în șemineu.

— Ei bine, făcu Jim Williams, trebuie sa spun că nu-s așa convins că în castronul ăla se mai află cheile mele. Știi, mi se pare riscant să-ți lași cheile de la casă la îndemâna oricui, nu crezi?

Castronul de salată era pe podea, lângă perete.

— Dă-mi voie, spuse Elena.

Cu gesturi ceremonioase, recuperă castronul. Ca și cum gestul ar fi avut o profundă semnificație spirituală. Își vârî mâna în el. Rămăseseră două seturi de chei. Unul, desigur, era al ei. Dar evită cheile acelea, exact așa cum procedase și soția lui Jim. La început, a fost un simplu gest de generozitate – îi aducea lui Jim cheile de la casă –, dar, la un

moment dat, în timp ce traversa camera, Elena juca jocul, jocul petrecerii-cu-chei. Îl juca nostalgic. Și resemnat, dar în momentul în care îi întindea portcheiul banal, din piele, se simți totodată cuprinsă de speranță.

— O, nu cred! spuse Jim. A fost o seară descurajantă.

— N-ai fi putut să speri la ceva mult mai bun atunci când ai venit încoace, spuse Elena. Și ăsta-i adevărul.

— Cumva, parcă altfel mi-am imaginat toată povestea, când m-am gândit la ea. De fapt, nu m-am gândit deloc, pe bune!

Williams purta pantaloni ecosez – pe un fond verde-crud, se încrucișau dungi roșii și galbene – și o cămașă cu dungulițe. Dungulițe maro pe fond alb. Un guler mare, desfăcut larg și expus pe reverele late ale sacoului din tweed. Pantofi de firmă din piele, cu tocuri. Avea păr facial. Favoriți și o mustață mare, pe care o mângâia contemplativ în timp ce vorbeau.

S-au așezat. Pe bancheta modulară.

— Vrei cafea sau altceva? întrebă Williams.

— Dac-o putem prepara rapid, spuse ea. Poate că au o chestie din aia cu filtru... Ai venit aici direct din oraș? Vremea era...

Vremea era oribilă, iar Jim Williams auzise prognoze îngrijorătoare legate de efectele scăderii bruște de temperatură, de peste unsprezece grade Celsius, care se preconiza. Conductorul trenului cu care venise avusese niște profeții sumbre.

— Păi, dac-o să fie așa de frig, spuse Elena, în timp ce căutau prin bucătărie cafeaua, laptele condensat și filtrul, ai putea foarte bine să...

— Uite, Elena, spuse el, faptul că suntem... vecini, știi, prieteni apropiați, ei bine, face situația asta cam stranie, nu ți se pare?

Însă nu avură de ce să-și împărtășească sentimentele referitoare la subiectul infidelității. Amândoi aveau experiență. Un complex de senzații amestecate o străbătuse pe Elena încă de la începutul serii. Sarcina dificilă a numirii

sentimentelor părea covârșitoare. Era o sarcină pentru asistenții sociali, pentru profesioniștii de la Silver Meadow. Simțămintele ei, ar fi spus aceștia, aveau o denumire reichiană. Putea să le localizeze într-un acumulator orgonic.

— Soțul meu zace leșinat în baie. Sunt căsătorită cu el de șaptesprezece ani și n-am nici cea mai mică intenție să mă duc acolo să-l ridic. Asta e o noapte în care n-am s-o fac. Fie ce-o fi... El nu e vocația mea... Înțelegi?

Jim Williams nu spuse nimic.

— Așa că, ce-ți propun eu, ținând cont că soția ta a plecat cu un tinerel, iar tu ai rămas singur aici, îți propun ca noi doi să facem exact ceea ce e logic să facem. Să stăm la căldură. Să ne omorâm timpul. Atâta tot. Nu e elegant...

Se uitau la propriile mâini, se uitau la ceștile de cafea, se uitau la textura neregulată a fibrelor de lemn ale tocătorului – la resturile de țelină uitate pe acesta; se uitau la castronul cu sos și la ambalajul de celofan mototolit de lângă el. Se uitau prin încăpere, la magneții de pe frigider, la solnițe, la cheile de la biserică și la tulpinile de flori proaspăt tăiate din chiuvetă, la dopurile de sticlă și la borcănelul singuratic de mirodenii, pe care scria *maghiran*.

— Sunt deja căsătorită, să știi, zise Elena. Nu-mi ești de nici un folos pe termen lung. Dacă asta te îngrijorează. Iar dacă nu mai vrei să vorbești niciodată despre asta, nu-i nevoie s-o faci. Acum nu-mi da senzația că sunt prea directă, OK? Nu mă face să simt că încercarea de-a te convinge e deplasată. Pentru că-mi dau bine seama că nu e gândul cel mai îndepărtat din mintea ta.

O comuniune prelungă, tăcută între cei doi.

— *La naiba!* făcu Jim. Hai la o plimbare!

Moment în care ea ezită.

— Bine, bine. N-ar trebui să facem curat pe-aici, mai întâi? zise Elena. Crezi că e bine...

— Nu, spuse el, asta nu era prevăzut în contract.

Dar făcură un tur pe la parter, ca să stingă luminile. Elena nu dădu nici o atenție apei care curgea în baie – unde, nu cu mult timp în urmă, Mark Boland se zgâise la chiloții

înnodați în jurul genunchilor ei osoși – sau luminii care se prelingea pe sub ușă. Opriră aparatele electrice din bucătărie, stinseră luminile din sufragerie, din salonaș și din nou din living. Împinseră sculptura din foaier înapoi în firida de lângă camera de oaspeți, acolo unde Dot o ținea de obicei. Se ajutară reciproc să se îmbrace.

Afară, totul se schimbase. Meteorologic, fenomenul, care se producea rar în nord-est, se manifesta astfel: ploaia, lapovița și ninsoarea, aduse de vânturile reci – temperaturi mai mari în straturile atmosferice superioare și temperaturi de îngheț la nivelul solului –, se solidificau instantaneu pe ramurile copacilor, pe acoperișuri, pe firele electrice și pe alte suprafețe. Gheața îmbrăca totul. (Cea mai urâtă astfel de furtună din ultimii treizeci de ani, după spusele lui Mike Powers, purtător de cuvânt al companiei Connecticut Light and Power. *Stamford Advocate*, 23 noiembrie 1973, p. A1*ff.*) Deplasându-se de-a lungul Coastei de Est, frontul depresionar se întindea din Virginia până în Maine și de la circa șase sute cincizeci de kilometri în larg până-n Pennsylvania.

Prin urmare, Elena și Jim Williams, ca și restul refugiaților carnali din casa familiei Halford, ieșiră afară într-o furtună care nu mai era de mult inofensivă. Vreo opt-zece centimetri de zăpadă se adunaseră în jurul pneurilor mașinii lui Jim. Ploaia înghețată continua să bombardeze Cadillacul și o glazură groasă se așternuse pe parbriz.

— Va trebui să dezgheț̦ăm puțin geamul, spuse Williams.

Elena se întrebă dacă mașina va porni măcar. Porni de la prima cheie. Era Cadillac, în definitiv. Se întrebă dacă și ceilalți petrecăreți constataseră, ca și ea, că hotărârea li se înmuiase afară, când dăduseră piept cu stihiile. Dacă nu te pasiona adulterul, cu demența lui erotică, își zicea ea, cu amnezia pe care-o provoca, de ce să te mai deranjezi? Dar, în toiul furtunii, infidelitatea părea aproape ridicolă. Tocmai se pregătea să-i spună asta lui Jim, când acesta se aplecă s-o sărute. Gurile de ventilație suflau asupra lor aer încă rece; prin țeava de eșapament ieșeau nori întunecați.

— Scaunele astea se lasă pe spate? întrebă ea.

Şi aşa, pe neaşteptate, a început totul. Elena nu mai făcuse niciodată amor în maşină. Era unul dintre acele rituri de trecere despre care citise în cărţi. Nu se pricepea la rock'n-roll, la conflictele rasiale şi la mângâierile erotice în maşină. Logistica acestor experienţe era solicitantă, afla ea acum. Jim îi deschcie pantalonii şi trecu direct la treabă. Ea găsi cu greu elementele de sprijin. Îşi dădu jos chiloţii cu o mână şi se aşeză în poala lui. Îi şopti liniştitor ceva despre pilule anticoncepţionale. Şi deodată el o penetră.

Un act imperios, nedureros şi care se termină rapid. Jim gemu satisfăcut. Într-un timp mai scurt decât era nevoie ca să dezgheţi parbrizul.

Kinsey: „Rapiditatea cu care acţionează bărbatul obişnuit poate fi deosebit de nesatisfăcătoare pentru o soţie inhibată, care, prin firea ei, reacţionează mai lent, aşa cum sunt multe femei; iar această discrepanţă între viteza de reacţie a bărbaţilor şi cea a femeilor constituie frecvent o sursă de conflict conjugal, mai ales în rândurile claselor sociale superioare, în care femeia are un comportament mai reţinut".

Jim Williams îşi masa gâtul.

— A fost de-a dreptul îngrozitor, spuse Jim, a fost de-a dreptul îngrozitor... Îmi pare tare rău, Elena.

Îşi descâlciră cu greu membrele. Elena se temu că va fi nevoită să deschidă portiera şi să se strecoare afară, cu capul înainte, ca să-şi poată rearanja ţinuta. În cele din urmă se lăsă pe vine sub torpedou şi acolo reuşi să-şi aranjeze cât de cât pantalonii de flanel mototoliţi.

— Situaţia e infectă acasă, zise Jim. N-ai idee cât de infectă. Janey e bolnavă. E instabilă. Cred... Nu e momentul potrivit să-ţi spun asta... dar aşa e, Elena. Aşa e. Janey nu poate să fie fericită. Nu ştiu de ce. Eu nu pot s-o fac fericită, băieţii nu pot s-o facă fericită. Pur şi simplu nu e capabilă de acest sentiment. Parcă ar crede că am minţit-o sau ceva de genul ăsta. Mă tratează de parcă i-aş fi promis ceva şi nu m-am

ținut de cuvânt... Pur și simplu nu mai vrea viața pe care credea că și-o dorește. Tot ce pot să-ți spun e că n-o să fie bine.

— Hai să mergem, spuse ea. Trebuie să văd ce-i cu copiii. Paul trebuia să se întoarcă din oraș.

— Dumnezeule! spuse Jim, în timp ce-și punea centura de siguranță. Vreau să mă revanșez față de tine, Elena. Sunt capabil de mai mult de-atât, pe bune. Vorbesc serios.

Ea oftă.

— Păi, putem discuta despre asta.

— Minunat! Nici nu mă așteptam să vezi lucrurile altfel.

— Poate că ai nevoie... Putem discuta oricând, să știi...

— Și eu am nevoie de asta. Chiar am nevoie, spuse Williams. Arătă spre centurile de siguranță.

Porni mașina și atunci observară urmele de derapaj de pe alee. Sub crusta de zăpadă era un strat dur, implacabil, de gheață. Un strat uniform. Era ca și cum ai fi încercat să conduci o mașinuță de bâlci. Cadillacul acționa de capul lui. Pe când dădeau ocol cercului de pietriș, Jim Williams întorcea disperat de volan și-ntr-o parte, și-n cealaltă, încercând să stăpânească mașina.

Fiecare se lăsă cuprins de remușcări. Redeveniseră vecini, dacă fuseseră vreodată altceva. Elena se simțea înjosită și singură. Fusese ceva la fel de romantic ca un test Papanicolau sau ca o palpare de sâni făcută acasă pentru depistarea cancerului. Ar fi preferat să stea la coadă pentru benzină rațională; ar fi preferat să urmărească un reportaj de război; ar fi preferat – conștientiza acum stupefiată – să curețe după bețivul de Benjamin Hood. Își îngăduise să facă anumite lucruri din pricina modei, deși nu se considera în vreun fel la modă, iar moda adusese odată cu ea neprevăzutul. Așa că iat-o plecând acasă cu infidelul din vecini, un bărbat pentru care nu avea pic de respect, după ce tocmai se regulase cu el în mașină.

Intrară într-un derapaj la ieșirea de pe Ferris Hill Road. Exact când văzură celelalte mașini abandonate la poalele dealului, Jim pierdu controlul Cadillacului. N-a fost doar

un simplu derapaj. Mașina făcu o dublă rotație, de două ori câte trei sute șaizeci de grade, iar Elena își auzi propriul țipăt, care însă părea să nu fie al ei. Era la fel de străin, la fel de extraterestru ca un semnal radio din timpul simulărilor de catastrofe. Frecvența lui era pură și deschisă. Nu era bruiată de decizii sau de responsabilități: avea să se gândească mai târziu. Nu observă și nici nu-i păsă că țipetele izvorau din propriul gâtlej. În secunda de dinainte de a-și imagina moartea, își aminti de lucrurile rămase nefăcute. Câinele se plimba agitat prin fața castronului. Paul trebuia să se tundă. Ar fi vrut s-o vadă pe Wendy încălțată cu pantofii ăia drăguți. Ei doi, ea și Benjamin, urmau să înlocuiască draperiile din livingul friguros. Trebuia să se informeze asupra alternativelor energetice pentru locuința lor friguroasă. Aveau să cumpere o mașină mai mică.

Cadillacul se opri cu botul într-un șanț puțin adânc. Ultima rotire fusese dureros de lentă, ca un carusel reglat pe viteza cea mai mică, pentru copii. Partea din față a mașinii se făcuse armonică, de-ai fi zis că așa fusese proiectată. Șasiul gemu ușor când motorul se chirci înăuntrul lui.

Jim Williams avea fruntea lipită de volan. O întrebă dacă era teafără.

Elena încuviință din cap.

— Vacanță plăcută, spuse Jim.

Își extrase picioarele dintre piesele de motor care găuriseră bordul mașinii – în mod miraculos, nu fusese rănit – și o ajută să iasă. Peste tot în jur erau mașini abandonate. Un fel de *Who's Who* al participanților la petrecerea familiei Halford.

— Uite, hai să ne cazăm la mine-acasă până dimineață, scumpa mea, spuse Jim. E mai aproape. N-are nici un sens să umbli pe străzi acum. Poți să dormi în camera de oaspeți, dacă vrei. Dar asta nu-i o noapte în care să mergi mai departe decât ești nevoită s-o faci.

Ea reflectă la propunere.

— Iar băiatul tău... Pun pariu că nu vine cu trenul ăla. Ştie el mai bine ce-are de făcut. Asta dacă mai circulă vreun tren. Iar Wendy e în pat şi acolo va sta până dimineaţă. Aşa că totul are sens. Şi-apoi, ţi-am rămas dator... Vreau să mă revanşez. Dă-mi voie s-o fac.

Ea se gândi puţin.

Şi iată următorul lucru care se întâmplă, exact la miezul nopţii: becul de la intersecţia străzilor Ferris Hill şi Valley Road, singurul în funcţiune pe o rază de câţiva kilometri, se stinse brusc.

Libbets Casey îi spuse lui Paul Hood că-l iubea ca pe un prieten. Raționamentul ei era complicat și limba i se împleticea. Lumea de-afară dispăruse în cursul acestei discuții. Cursul acela pe care Paul îl detesta, „Originile Occidentului"; demisia lui Spiro Agnew; confirmarea lui Gerald Ford. Toate chestiile astea dispăruseră. Paul îi spuse că ea era prietena lui cea mai bună, singura persoană în compania căreia se simțea în largul lui, cumva exact opusul a ceea ce tot încercase să-i spună, dar felul în care sunase i se păru, chiar și lui, disperat și exagerat. Încerca s-o inunde cu vibrații pozitive. Iar ea știa. Ședeau pe marginea patului lui Libbets.

— Dar nici măcar nu mă cunoști cu-adevărat, spuse fata.

— Ba sigur că te cunosc, spuse Paul Hood. Văd aura pe care o porți, Libbets. Te cunosc. Știu cum apari la bufet, unde stai în capelă, peste tot. Mie mi se pare natural, știi? Mi se pare natural.

— Ei bine, și mie-mi place de tine, Paul, dar...

Și o spuse din nou: îl iubea ca pe un prieten. Orice o fi însemnat asta. Mâzgăliră în caietul ei de desen cu creioane colorate. Paul avea senzația că o anume responsabilitate tragică a lui era ținută departe doar cât timp se afla pe patul acela, alături de ea. Atâta timp cât Libbets îl lăsa să stea acolo, orice spunea ea erau doar silabe menite să pareze problemele. Dar ea putea oricând să se răzgândească. Minutele acestea făceau să merite hiperbola, călătoria cu trenul și Seconalul. Paul creionă o versiune aproximativă a Torței Umane pe o pagină, după care umplu contururile cu galben și oranj. Era

acca apariție nimicitoare, Torța Umană, de la colțul din dreapta-sus la cel din stânga-jos. Lăsând în urmă reziduuri de ardere la viteza avioanelor cu reacție. Acea Torță Umană adolescentă, fumegândă, care renunțase la colegiu – așa cum Paul se aștepta să facă și el – și care nu era în stare să-și facă o prietenă. În balonul pentru replici, Paul mâzgăli o mică dedicație:

Pentru Libbets, oriunde-aș zbura.

Ea îi spuse că se pricepea la desen, că era la fel de bun ca orice grafician de benzi desenate, dar el respinse elogiul cu un gest al mâinii.

Paul nu putea fi sigur că el însuși nu făcea parte dintr-un vis, în timp ce stătea pe pat, privind-o cum elabora o mâzgălitură cubistă pe pagina opusă Torței. Nu putea fi sigur că nu era protagonistul unui vis aparținând, de exemplu, lui Francis Chamberlain Davenport al IV-lea, care dormea liniștit pe canapeaua din bibliotecă. Un adevărat vis de împlinire a tuturor dorințelor, poate, un vis mandala sau poate un coșmar care avusese, întâmplător, și câteva momente drăguțe. Momente care îl pregătiseră pentru următorul interval lung de tortură. Una dintre acele narațiuni lungi și complicate despre avioane pierdute, examene picate sau nuditate publică. Ca într-un vis, camera era atât de liniștită, atunci când Libbets îi spunea cu glas șovăielnic că îl iubește ca pe un prieten, încât el se minună de previzibilul întâmplărilor, al singurătății sale. Întreaga lui viață era visul altcuiva și, nu peste multă vreme, acel cineva avea să se trezească. Sau poate că viața lui era un serial de comedie săptămânal, așa că el avea să fie anulat în curând sau înlocuit de un program de varietăți estivale, avându-l ca vedetă pe Mac Davis.

— Și nu că n-aș ține la tine, încerca să-i spună Libbets, pentru că țin sau *poate* că țin, dar pur și simplu nu cred că e bine. Te simt mai mult ca pe-un frate. Simt pentru tine o iubire frățească. Știi ce vreau să spun?

Pentru că...

Creioanele erau împrăștiate în jurul caietului de desen ca un evantai. Ce răspuns era potrivit la o asemenea replică? *Te înșeli? O să ajungi să regreți?* Oricum, el nu știa ce vrea sau cum s-o convingă. Știa doar că nu are să se miște din acel pat sau să plece de lângă ea, ca să se întoarcă în cușca educației sale. Credea că poate avea nevoie de un fel de contact, un contact șocant și permanent. Voia să fie atașat chirurgical de Libbets, cusut de ea cu ață medicinală, sau voia unul dintre acele săruturi electrice din Looney Tunes. Voia ca acest moment să se înscrie în timpul de zero absolut din Marvel. Ea trecuse cu vederea magia situației și consecințele pentru celelalte personaje de bandă desenată. Ea nu înțelegea cum Paul, fără ajutorul nimănui, învinsese pericolul maturizării.

— Ei, hai să mergem la barul ăla, spuse el.

— Nu știu. Sunt așa de obosită...

— Nu vrei să... Nu vrei să uiți de tine măcar o dată înainte să te-ntorci la școală? Nu vrei să sărbătorești o noapte? O singură dată? N-o să pățești nimic, bine? O să am grijă să ajungi acasă.

— Poate, spuse Libbets. Poate, dacă luăm un taxi.

Asta era cam pe la ora zece.

Sună mai întâi acasă. Trebuia s-o țină pe maică-sa la curent cu mișcările lui, dar motivul principal era că voia să discute cu soră-sa. Voia să-i spună că n-o să meargă nici chestia asta, cum n-o să meargă cu nici o fată, și că o să trăiască mereu în această criptă, în care nimeni n-o să-i atingă vreodată pielea. Trupul lui, ar fi vrut el să-i spună, era ca peretele transpirat al unei pivnițe de vinuri. El respira aerul stătut al criptelor. Nu putea sta locului. Dar nu-i spuse lui Wendy nimic din toate astea. Ori de câte ori spunea cuiva din familie genul ăsta de lucruri, întotdeauna era întrebat dacă poate să aducă mărarul sau *chutney*-ul de caise. N-ar vrea să ducă și gunoiul? Așa că nu le mai spunea nimic. Închise telefonul.

Libbets avea un teanc inepuizabil de bancnote, primit de la părinți. Îi dădu banii lui Paul. Nu se putea concentra asupra denominațiilor. Portarii cu rânjete cât casa chemaseră

taxiul. Seventeenth Street cu Park Avenue South. Paul dădu un bacşiş gras.

Pe afişul de la Max's scria *Big Star*. Două spectacole. Din stradă, auzea sunete armonioase, ca prin vis. O ţinu pe Libbets aproape şi, o vreme, ascultară formaţia. Din stradă. Chiar pe trotuarul din faţa localului. Pentru că aia era distanţa minimă la care se puteau apropia de bar. Bătuseră atâta drum ca să nu poată intra. Bodyguardul de la uşă se încruntase şi îi ameninţase cu degetul. *Afară*! Paul Hood avea şaisprezece ani, Libbets Casey avea şaptesprezece şi amândoi îşi trădau vârsta. Nu erau îmbrăcaţi în jeanşi negri şi helănci negre şi nu-şi vopsiseră părul. Erau doi elevi de gimnaziu cu părinţi înstăriţi, cu cărţi de identitate false – cărţi de cetăţean al Statului New York –, care credeau că-şi pot cumpăra accesul în orice bar. Stăteau afară în frig, iar taxiurile aruncau zloata şi apa afară din rigolele de scurgere, pe bordură. Pietonii se împrăştiau care-ncotro.

Urmăriră parada celor care intrau la Max's Kansas City[1].

Rock'n-roll-ul rege în noiembrie 1973 era Glitter. Trupa newyorkeză cea mai populară era New York Dolls, o gaşcă de băieţi de cartier care se machiau şi purtau blănuri false. Cântaseră de curând la Waldorf-Astoria şi la State Theatre din New Brunswick. Marele lor hit fusese „Personality Crisis". Mott the Hoople cântau şi ei la New York, luna aceea. Începuseră prin a cânta, bineînţeles, în siajul celor de la Rolling Stones, dar prin 1972, când a fost lansat albumul *All the Young Dudes*, costumele lor au devenit mai creative. Lou Reed cânta la Academy of Music, ceva mai jos, pe aceeaşi stradă, peste două săptămâni. Ăsta era Glitter. Oamenii a purtau pantofi cu talpă groasă, eşarfe din pene, bluze şi salopete din piele. Scriau cântece despre travestiţi – Holly Woodlawn, Candy Darling, Sugar Plum Fairy, Jackie Curtis.

1 Local newyorkez celebru între anii 1960 şi 1970, preferat de anturajul lui Andy Warhol, David Bowie, Iggy Pop sau Lou Reed.

În numărul din noiembrie al revistei *Creem*, un critic rock numea anul 1973 „anul golanului transsexual. Ca din senin, toți exponenții rock'n-roll-ului vor să fie – sau cel puțin să sugereze posibilitatea de a fi – niște travestiți furioși". Până și Dick Clark avea o opinie privind acest subiect, în același număr: „Bisexual... care e celălalt cuvânt, AC/DC? Cred că e vorba, parțial, de o nebunie și parțial de devorarea peștișorilor aurii, în semn de protest. O mulțime de adolescenți s-au raliat protestului, pentru că așa e *cool*. Iată ce cred eu că se-ntâmplă acum cu această nebunie transsexuală de pe scena muzicii rock. Cred că e ceva trecător. Mi se pare mai important că asta indică dorința de a readuce show business-ul în muzică. Ăsta-i motivul pentru care avem un Elton John, un Liberace, un Alice Cooper. Ăsta se cheamă showbiz. Știm cu toții că Alice e un impostor, o mască. Dar e amuzant să citești ce scriu sociologii și cât de tulburată e întreaga lume heterosexuală din pricina unei nebunii. Nu pot să atribui nici un fel de semnificație acestui lucru".

The Factory, pe Union Square, nu era departe de Max's Kansas City. Dacă Paul Hood ar fi știut, poate c-ar fi reușit să-l identifice pe Andy Warhol. Poate că l-ar fi văzut pe genialul blond-platinat intrând în club. Warhol fusese la Roma, unde filmase *Frankenstein* și *Dracula*, în vara lui 1973, dar acum se întorsese și se apucase serios de lucru, pentru schimbarea la față a revistei sale, *Interview*, care includea următorul articol în numărul din 9 noiembrie, referitor la o cină la Pearl's, un restaurant chinezesc: „Bob Colacello într-un costum din catifea reiată de culoarea smaraldului, creat de Polidori din Roma, cămașă de mătase Yves Saint Laurent, colonie Givenchy; Vincent Fremont în sacoul lui maro-închis din gabardină, lucrat pe comandă, pantaloni maro-deschis, cămașă albă de la Brooks Brothers; Jed Johnson într-o jachetă sport albastră Yves Saint Laurent, cămașă bleu Brooks Brothers, cravată în dungi Tripler și pantaloni New Man; Andy Warhol în haina de catifea castanie DeNoyer, blugi Levi's, cizme create de Berlutti di Priigi, cămașă Brooks

Brothers, cravată Brooks Brothers în culorile roşu şi gri, pulover maro de lână, cu guler *en-coeur* Yves Saint Laurent".

Dar, din cauza focurilor trase asupra lui de către Valerie Solanas[1], fapt ce determinase scăderea numărului aparițiilor sale în public, Warhol nu se dusese la Max's vineri noaptea. În acelaşi timp, Glitter rockul nu reuşise să pătrundă până în Stamford Local. Cazul lui Edie[2] fusese o adevărată tragedie – mulți cetățeni din New Canaan, Greenwich şi Darien îi cunoşteau personal familia şi îl considerau pe Warhol unicul vinovat. Glitter rockul nu exista în New Canaan, aşa cum nu exista în New Hampshire, unde Libbets şi Paul mergeau la şcoala cu internat. Li se făcuse frig acolo, în stradă, încercând să se gândească ce puteau să facă. Iar lui Libbets îi era rău. Aşa arăta viața de noapte când aveai şaisprezece sau şaptesprezece ani şi destui bani ca să te plimbi cu taxiul prin New York City. Paul se gândi să se ducă în Union Square Park, cu tufişurile lui dese şi tradiția bogată în materie de droguri şi crime. Dar ştia că va ajunge să-şi consume marfa obişnuită – excepționalul oregano. Puteau să meargă într-un alt bar. Una dintre bombele din Upper East Side, unde se puneau puține întrebări. Dar faptul că va trebui să se despartă de Libbets, până la urmă, începea să-i răsară în minte lui Paul. Începea să-l bântuie dorul de ducă. Avea nevoie de ultimii zece dolari. Ca să ajungă acasă.

— Hai să ne-ntoarcem, spuse el. N-ar fi trebuit să venim aici. E greşeala mea. Îmi pare rău. Îmi pare tare rău. O să te duc acasă şi pe urmă plec şi eu.

— Te las... undeva, spuse Libbets.

— Nu, nu, spuse el. Te duc eu acasă. Nu ți-e bine.

---

1 Feministă radicală americană, devenită celebră mai ales în urma tentativei de ucidere a lui Andy Warhol, în 1968.

2 Edie Sedgwick (1943-1971), actriță americană care a jucat în multe dintre scurtmetrajele lui Andy Warhol. A murit ca urmare a abuzului de alcool şi droguri.

O expresie de neajutorare pură se zugrăvi pe faţa lui Libbets. Se cutremură, se încruntă şi-şi lăsă capul în jos într-un fel straniu, îndurerat. Şi deodată vomită pe stradă, în faţa localului Max's Kansas City. Era o supă albă şi groasă, iar Libbets o ejecta cu furia comprimată a unui furtun de pompieri. Se aplecă şi mai mult. Când ajunse la amestecul de zloată, mocirlă şi apă, acele sumbre băltoace de perfidie tipică Manhattan-ului, ce se revărsa pe la colţuri şi se aduna în rigole şi în gropile din asfalt, supa aceea sfârâi ca o substanţă radioactivă. O parte din vomă se împrăştie pe pantofii Top-Sider ai lui Paul, care se udaseră între timp, iar el sări ca ars, de parcă ar fi fost vreo posibilitate să scape din acea situaţie. De parcă ar fi fost posibil *s-o lase baltă* acolo. Dar nu putea nici măcar să-şi şteargă mizeria aia de pe pantofi. Nu putea s-o facă până n-o ducea acasă, la loc sigur.

Ieşise în oraş cu o femeie care vomita în public.

— Scuze, gemu Libbets, o, Doamne, îmi pare rău...

Oroarea aceasta îl îmboldi să iasă pe Park Avenue South ca să oprească un taxi. Dădea din mâini cu disperare către maşini. Libbets plângea, în timp ce-o ajută să urce în maşină. Era chiar după Ziua Recunoştinţei, iar familia ei plecase fără s-o invite. Plecaseră într-o excursie, la schi. Paul vedea situaţia critică în care era fata, aşa cum o vedea şi pe-a lui. Îşi dorea s-o poată transporta iute la loc sigur, ca Torţa Umană sau coiotul din desenele animate. Abandonul era însemnul saloanelor din America, al cluburilor, al vremii. Voia, totodată, s-o abandoneze pe fata asta care vomita. O iubea şi voia s-o abandoneze. Era 22:28.

— Îmi pare rău de adidaşii tăi, spuse Libbets.

El nu ştiu ce să-i răspundă. O sărută o dată pe buze, gustându-i conţinutul urât mirositor al stomacului. O sărută doar pentru că nu voia să-i fie teamă de acest eveniment biologic banal şi ca să-i demonstreze că putea s-o sărute cu blândeţe, ca un băiat cumsecade.

O scoase din taxi, o purtă pe braţe până trecură de portari, o mângâie în ascensor, îi masă uşor spatele şi o conduse

în camera ei. Ea se duse la baie și vomită din nou, aproape grațios, de data asta. Paul icni de scârbă, de parcă urma să-și verse și el mațele în semn de compasiune. După asta o auzi și când se ușura, un torent de materie neconsistentă, apoasă. Își dădu seama că nu-și amintea să mai fi auzit până atunci cum se cacă o femeie. Libbets continua să plângă. Acestea erau sunetele care se auzeau în casa familiei Casey, diareea lui Libbets, suspinele ei înecăcioase și, de alături, Davenport sforăind, în camera surorii lui Libbets. Davenport se mutase. Probabil că într-un acces somnambulic. Sforăitul lui reverbera în apartament ca zgomotul unui fierăstrău electric în pădure.

Când ieși din baie, era îmbrăcată într-o cămășuță de noapte, iar ochii lui se aprinseră la vederea micii glezniere tricotate. Iar când veioza de pe noptieră o lumină din spate, formele ei apetisante se întrezăriră prin țesătura transparentă a cămășii. Se băgă sub pătură.

— Te simți bine? întrebă el.

— Mult mai bine, murmură ea. Cred că tre' să nu mai amestec lucrurile.

— Mulțumesc pentru seara asta, spuse Paul. A fost cu adevărat minunată.

— Hm...

El continuă:

— N-ajung niciodată să văd New York City. Nu vin așa de des. Pe vremuri, veneam cu tata, de Crăciun. Odată am venit să vedem circul. Trei arene, nu știai unde să te uiți. Un haos total! Dar acum nu mai ajung așa de des în oraș și știi, mă rog, nici n-am prea mulți prieteni, așa că sunt rare ocaziile...

A fost ca și cum ai fi acționat un întrerupător, felul cum ea căzu într-un somn profund. Acum era aici, iar în clipa următoare, dispăruse. Era o somnoroasă spectrală și frumoasă, aproape invizibilă, ghemuită în forma unui delicat semn de întrebare, așa cum și-ar fi imaginat-o și Paul.

O întrebă dac-ar putea sta puțin în pat, cu ea. Doar un minut, serios, după care trebuia să prindă trenul. Doar ca s-o ajute să adoarmă, chestii din astea. Neprimind nici un

răspuns, el își dădu jos adidașii uzi – pătați cu vomă și noroi –, apoi pantalonii kaki. Rămas în boxerii în carouri – nici un bărbat de la St. Pete's care se respecta nu purta chiloți –, se urcă în pat lângă Libbets Casey.

Voia doar să-și petreacă brațul în jurul ei și să simtă ceea ce simt părinții pentru copilașii neajutorați. Voia doar s-o ajute, iar ea să știe că poate s-o ajute. Și când pieptul ei se înălță și coborî în cele două acte ale respirației, sânii ei frecându-se de brațul lui, când el îi dădu la o parte părul blond-murdar și își lipi palma de fruntea ei, știu că viața lui nu fusese dată pentru a fi irosită. Asta putea să facă oricine. Însă el cunoștea comedia trupului omenesc. Putea s-o împărtășească. Și, pentru moment, nu conta că era improbabil ca Libbets să facă același lucru pentru el. Nu conta. Acesta era locul în care lucrase furtuna, schimbase ceva în el. Era pregătit s-o venereze.

Dar, în loc de asta, erecția lui începu să se frece de fundul voluptuos al lui Libbets. Știa ce face, dar nu recunoștea. Se simțea virtuos. Sula lui lua decizii de una singură, decizii care implicau în principal tristețe și rușine. Sula lui nu dădea doi bani pe comunitatea adolescenților rătăciți. Dură doar un minut și ceva – îi ridicase cămașa de noapte și se freca acum direct de pielea ei – ca să întrezărească granița unui fantastic și melancolic extaz. Ceea ce dădea cu adevărat fior masturbării era riscul de a fi prins în momentul orgasmului, când știai că Jimmy Rodale, de exemplu, urma să le spună tuturor celor din Manville că te-ai folosit de un jerseu de nailon ca să duci treaba la bun sfârșit. Sau să fii prins de mai-că-ta. Țipătul acela de ușurare nu era egalat de nimic – Aș vrea să fiu îndrăgostit! N-am să fiu niciodată!

Dar Paul fu dăruit cu un neașteptat moment de intuiție. Își dădu seama că frumoasele ei fese, coccisul ei, vertebra ei de jos, sânii pe care-i ținea în palme n-aveau să-i aducă simțămintele frumoase pe care și le dorea. Își dădu seama ce fel de nemernic era. N-avea să se simtă mai *acolo* după aceea decât se simțise înainte. Nu era un bărbat senzual. Și nu exista nici o colonie pe această planetă unde acest gen de

activitate să fie răsplătit. Această intuiție nu reprezentă mai mult decât un ghiont în toiul mișcării precipitate spre ejaculare.

Reuși să se răsucească în pat pe partea lui, totuși. Ca să se scutească de o mică durere sufletească.

— Oh, Libbets! gemu el.

Și-și dădu drumul. Singur. Pe el însuși. Pe propria mână și pe cearșaful lui Libbets.

Instantaneu se dădu jos din pat, uitându-se la ceas, cu inima bătându-i iute, căutându-și hainele. Era un drogat? Era un prost? Era un deviant? Fugi în baie, unde se spălă bine pe mâini. Luă iute un prosop înflorat și se întoarse cu el la pat. Libbets dormea. Începu să frece pata umedă aflată la nici treizeci de centimetri în spatele ei. Fata se întoarse pe spate, din pricina agitației din cameră, probabil, așa încât se apropie foarte tare. El își ceru scuze în șoaptă. Cearșaful se scămoșă de la atâta frecat cu prosopul. Mizeria nu se lăsa curățată ușor. Rămâseseră mici cheaguri, ici și colo. Va trebui lăsată să se usuce. Se rugă ca lichidul lui seminal să nu parcurgă pe cearșaf distanța de douăzeci de centimetri până la vaginul lui Libbets. Se rugă să se evapore până dimineață. Se rugă ca acesta să se transforme în crusta inofensivă pe care o cunoștea atât de bine.

Se făcuse aproape unsprezece. Îl auzise oare Davenport? Sforăitul încetase. Viața lui Paul era mizerabilă. Se îmbrăcă. Își căută revistele. Era cât se poate de singur în apartament. O lume de adormiți îi păstra secretul. Cum mai putea el să stea alături de Libbets la orele de franceză ale domnului LeJeune? Cum să mai vestească el nașterea pruncului Isus peste o lună? Cum să mai întâmpine el fabulosul an 1974?

Cel mai bun lucru era să încerce să păstreze rutina zilnică în toate celelalte laturi ale vieții sale. Să vină și să plece conform obiceiurilor sale; cel mai bun lucru era să prindă trenul, așa cum plănuise; să se întoarcă în New Canaan, așa cum plănuise; să ia micul dejun cu părinții, așa cum plănuise; să încerce să se bucure de prezența părinților, să încerce să învețe lecția familiei; să ia trenul înapoi spre Boston, dumi-

nică, așa cum plănuise, și de-acolo să ia autobuzul spre Concord; să se ducă la capelă luni dimineața, așa cum se cuvenea; să meargă la cursurile de Originile Occidentului, Geometrie I, Chimie I, Engleză V și Franceză IV, de parcă nimic nu l-ar fi preocupat mai mult decât obișnuitul șir de examene și stresul alegerii celui mai potrivit abțibild cu St. Pete's pentru mașina părinților săi, de Crăciun. Firavele recompense ale rutinei vor fi ale lui.

Își netezise îmbrăcămintea (deși avea o ușoară scurgere în pantaloni), se încheiase la jacheta de tweed. Îl durea penisul. Se aplecă peste umărul lui Libbets, ca să cinstească obrazul ei curat și întins, observând că ieșise pe jumătate din delir.

— Mmm... făcu Libbets.

După care se cufundă din nou în somn. El mormăi încă o scuză, ca și cum cuvintele ar fi putut să-și facă efectul.

Paul Hood îl imploră pe șoferul de taxi să ajungă la Grand Central Terminal până la 23:00. Ceea ce-ar fi presupus să se grăbească. Marele bulevard pe care goneau nu-l mai impresiona acum. Așa cum nu-l impresionau nici ninsoarea și lapovița care roiau în preajma stâlpilor de iluminat ca cenușa de la crematoriu. Nu lua nimic în seamă. Se aruncase în infernul adolescenților cu probleme. Nu era câtuși de puțin bărbat. Era un băiețel. Un pușți privilegiat. Părinții lui puteau să-l scoată din încurcătura pe care-o provocase. Se va duce la Silver Meadow. Tatăl lui avea bani. Tatăl lui va putea plăti un tratament psihiatric. Tatăl lui va veni în orele de vizită ca să-i aducă șosete curate. Tatăl lui îl va duce acasă, la Silver Meadow, după ce va fi exmatriculat de la St. Pete's. Tatăl lui îl va transporta în acel spațiu marginal al perverșilor uitați.

Ajunse la ghișeul de bilete la și zece și se strecură printre ușile vagonului chiar înainte ca acestea să se-nchidă. O duzină de alți ratați, printre care și niște tipi mai vârstnici, pe care i se păru că și-i amintește de la școala publică – clienți de nădejde ai barurilor și suflete singuratice –, erau

împrăştiaţi prin vagonul pustiu. Când trenul se puse în mişcare, Paul Hood se întinse cât era de lung pe banchetа de trei locuri, ca un cadavru pe lespedea de marmură a morgii.

Şi, în acel prim moment de răgaz, îşi aminti # 141 din *Cei Patru Fantastici*. Era ca o oază în deşert. Devianţii, rataţii, mutanţii şi cei lipsiţi de dragoste, aceştia, oamenii lui Paul Hood, erau cititorii potriviţi pentru BD-urile Marvel.

Să recapitulăm: în # 140, Annihilus făcea tot ce putea ca să preia controlul asupra lumii. Firește. Asta se întâmpla în Zona Negativă, acel univers de sub al nostru, în care legile naturii erau modificate în chip subtil. Annihilus era un soi de insectă – un model Gregor Samsa de ultimă oră –, care fusese transformat, prin mijlocirea unor creaturi dispărute din Zona Negativă, denumite Hereroes, într-o maşină de luptă metalică, înaripată, pornită în căutarea nemuririi. Controlul asupra universului era ţelul ei. Mijlocul pentru atingerea acestui ţel erau, în opinia lui Annihilus, nimeni alţii decât Cei Patru Fantastici. În particular, el intenţiona să-l secătuiască de puteri pe tânărul Franklin Richards, care era ţinut în ţară de mama lui, Sue – departe de Reed, soţul ei, care nu acorda niciodată suficient timp copilului său, nefiind bun nici ca tată, nici ca soţ.

Agnes Harkness, fosta guvernantă a lui Sue, fusese hipnotizată de către Annihilus ca să-i aducă pe Sue şi pe Franklin în Zona Negativă. Reed, Johnny, Ben, Medusa – care luase locul lui Sue în echipă încă din # 112 – şi fostul coleg de cameră al lui Johnny, Wyatt Wingfoot, i-au urmat.

Totuşi, cea mai mare parte a poveştii era doar o înscenare. Annihilus îşi povestea pe larg originile lui Wyatt Wingfoot. Ăsta era genul de număr care nu avea alt scop decât să pregătească terenul, pentru ca Paul Hood să-l cumpere pe următorul. Ceea ce l-a adus pe Paul în posesia # 141.

Reed era hotărât să-şi salveze soţia înstrăinată şi fiul. Loialitatea paternă şi conjugală îl aduseseră într-o stare vecină cu nebunia. Paul nu-l văzuse niciodată cuprins de

așa o frenezie, așa de... irațional. Și totuși, încă de la deschiderea numărului, Annihilus îi imobilizase pe Reed și pe restul într-un soi de paralizie antigravitațională. „Ne-ai adus aici dintr-un motiv anume, Annihilus!" strigă Reed către insectă. „Răzbunarea e o parte din el – dar la fel e și fiul meu. Ce *vrei* de la el?"

Între timp, Alicia Masters, fata oarbă care-l iubea pe Benjamin Grimm, călătorea spre Latveria, în încercarea de a găsi antidotul pentru orbirea ei.

Cei Patru Fantastici au scăpat din starea de animație suspendată – pur și simplu, au scăpat – și în scurt timp pășeau pe suprafața planetei pustiite a lui Annihilus. Au respins atacul și apoi s-au împrietenit cu extratereștrii telepați care trăiau acolo. Apoi au săpat un tunel în stâncă, sub fortăreața dușmanului lor. Curând, au reușit să pătrundă în laboratorul în care Sue, Agnes Harkness și Franklin Reed era ținuți ostatici, într-o eprubetă imensă.

Ultimele opt pagini avură darul să-l scoată pe Paul Hood din mlaștina murdară a autoincriminării. Așa cum promitea coperta, micul Franklin strălucea într-adevăr ca o BOMBĂ ATOMICĂ! Începea cu lumina din ochii săi, puterea cosmică internă și eternă manifestându-se violent în interiorul lui. Galaxii, spații nesfârșite ale creației primordiale, *erau întinse înaintea lui ca niște biete jucării.* Medusa, Johnny și Ben îl împinseră pe Annihilus într-un mormânt de mașinării ruginite. Cât se poate de simplu! Scena era pregătită pentru actul final al acestei cumplite tragedii casnice.

Reed voia să-i aducă pe toți în N.Y.C., unde putea să-și folosească dispozitivul antimaterie netestat, ca să încerce să-l stabilizeze pe Franklin. Folosind o falsă vrajă, în ritm trohaic, Agnes Harkness îi transportă înapoi în oraș. Reed se duse degrabă să-și găsească invenția. „Așteaptă, Medusa!" strigă deodată Sue. „Ce face? Aia parc-ar fi o *armă!* Nuu... Reed, nu!"

Când Paul ajunse la desenele din jumătatea inferioară a paginii treizeci și unu, fu ca și cum întreaga zi, chiar întreaga

vacanță, ar fi dus la acest moment unic. Simți atunci cu certitudine că Stan Lee se afla în comunicare directă cu universul – în măsura în care, să zicem, Paznicul, unul dintre cele mai misterioase personaje din lumea Marvel, se mulțumea, ca o entitate gnostică, să *știe* doar despre mașinațiunile creației – și că, prin viziunea avansată spiritual a lui Lee, destinul lui Paul era prins în trena serialelor lunare cu acești supereroi kitsch. Părea să fie și cel influențat, și cel care influența universul Marvel.

Așadar, Reed își distrusese propriul fiu. În graba și confuzia lui, el folosise o armă netestată, cu toată forța ionică a particulelor antimaterie, asupra propriului fiu. Strălucirea extraterestră din ochii lui Franklin se stinse, îndepărtând pericolul de moment, domolind în el supa străveche a Big Bangului. Dar cu asta se duse și viața din ochii lui Franklin, scânteia conștiinței lui pline de bucurie și de curiozitate. Pentru a fi înlocuită de întuneric.

— Ce-ai făcut, Reed? Ți-ai transformat propriul fiu într-o legumă! Fiul tău!...

Ultimul cadru îi arăta pe toți – Sue, ținându-l în brațe pe Franklin ca pe o marionetă neînsufletită, Wyatt Wingfoot, Johnny Storm, Medusa și Ben –, întorși cu spatele la Reed. Acesta, distrus, redus la tăcere de enormitatea faptei sale. Sfârșitul Celor Patru Fantastici. Sfârșit. Până luna viitoare.

Deodată, luminile din tren se micșorară, pâlpâiră și se stinseră. Motorul se opri și el. După atâtea ore petrecute pe linia New Haven, Paul știa că asta făcea parte în mod obișnuit din călătoria cu trenul electric. Dar, după zece minute cu iluminatul de avarie, nu mai era la fel de sigur. Curând, și aceste lumini începură să scadă. Un întuneric amenințător. Un conductor trecu grăbit pe lângă bancheta lui Paul, având cu el o lanternă, iar ceilalți călători adormiți din vagon se agitară, întorcându-se fără astâmpăr, ca și cum, în visele lor, ar fi fost perpeliți la frigare. Uitându-se pe fereastră, Paul vedea luminile de-a lungul autostrăzii I-95, unde zăpada fleșcăită se depusese pe carosabil. Trenul se

oprise neputincios undeva între Port Chester și Greenwich. Zăpada cădea, neobosită ca veștile rele, iar mașinile se târau de-a lungul șoselei, derapând și alunecând. Asta nu era o simplă întârziere. Când conductorul apăru la capătul vagonului și le dădu vestea – „Mă tem că avem un circuit electric căzut, sper să-l repare repede" –, bombănind pentru că nici el nu credea în ce spusese mai mult decât somnoroșii neliniștiți din vagon, Paul își dădu seama că avea să stea acolo mult și bine.

Așa că scormonea fundul îngrozitor al singurătății sale, pentru că trenul era la fel de pustiu și de nemișcat ca un tanc cu privare senzorială. Nu era nimic altceva de făcut.

Fusese pe toate peroanele de pe porțiunea din Connecticut a liniei de cale ferată. Își cioplise inițialele în toaleta pentru bărbați din Greenwich; stătuse pe tampoanele vagoanelor garate în Darien; se furișase în barurile din Cos Cob, urinase în tufișurile de lângă gara din Westport, flirtase cu fetițele din Rowayton și Old Greenwich. Și traversase partea sud-vestică a statului cu mașina, pe I-95. Era o arteră periculoasă, care semăna mai mult a intestin, o purtătoare de reziduuri și bacterii. Știa hotelul dintre Darien și Stamford care afișase un banner cu Nixon toată campania electorală; știa poziția exactă a fiecărui local Hojo dintre acel loc și New Haven; cunoștea Norwalk Harbor, Five Mile River și Cos Cob Harbor, ca și podurile din zonă; știa cum I-95 cobora un deal la intrarea în Norwalk, felul cum se ramifica în New Haven, știa cum se vedea Baxter Building, când trenul oprea în centrul Stamfordului.

Știa toate astea, ceea ce nu schimba situația. Viața lui scurtă și privilegiată pe coridorul aurit din Fairfield County nu avea nici o importanță pentru furtuna de-afară. Era altfel când te plimbai cu mașina prin aceste orașe sau când doar zăboveai prin gări o oră, două. Acum era un eșuat. Un copil eșuat, un copil pe punctul de-a nu mai fi copil. Un copil care avea să-și ia în curând permisul de conducere. Un ratat dintr-o familie de ratați. Și era aproape de Port Chester, sin-

gura staţie de pe linia New Haven cu o mulţime de rezidenţi afro-americani.

Paul Hood cunoscuse puţini oameni negri. Deşi nu avusese nici un coleg negru la şcoala primară – East School –, avusese cinci la Liceul Saxe, când fusese elev acolo. Toţi proveneau din centrul oraşului, din camerele închiriate deasupra localurilor Fat Tuesday sau Pic-a-Pants. Trei dintre ei erau fete, care nu se prea amestecau cu ceilalţi. De fapt, când se uita în albumul promoţiei, nu-şi amintea niciodată că le-ar fi văzut cu adevărat. Decât, poate, adunate în sala de mese şi mâncând pizza de la autoservire. Probabil că erau atât de speriate, încât chiuleau de la şcoală. Băieţii, pe de altă parte, cei doi băieţi negri, erau de neevitat. Brian Harris era unul dintre lideri. Purta părul lung, în stilul afro Black Panther, şi asta speria pe toată lumea. Şi era un sportiv foarte bun sau poate doar aşa părea pentru că toţi copiii albi din New Canaan crescuseră cu ideea asta în cap, cum că afro-americanii sunt foarte buni la sport. Era un lucru pe care tatăl lui i-l spusese textual. La baschet, Brian Harris îşi exersase o aruncare cu dublu pivot şi balansare pe spate pe care câţiva băieţi albi se străduiau din greu s-o imite. Tot ce trebuia să facă era să se îndrepte spre coş – pur şi simplu îl lăsau să treacă. Harris era un zeu pe pământ la Saxe. Un supererou.

Celălalt negru se numea Logan Krieg şi avea greutăţi la citire sau ceva de genul ăsta. Tot timpul se uita peste umărul lui Paul, la ora de engleză. Krieg intra vizibil în panică la ore. Când a-nceput să vină la şcoală beat sau mort de oboseală, doar profesorii au fost surprinşi. Krieg încurca literele între ele, când îşi făcea temele. Scria cu litere mari, cum scriu preşcolarii. Apoi se ruga de băieţi pe care nici măcar nu-i cunoştea, de colegii albi, să-l acopere. Cu toţii ştiau că minţea la ore, minţea când zicea că-şi făcuse temele, minţea când spunea că e bolnav, minţea tot timpul, prins în această reţea deasă de înşelăciuni, până când n-a mai avut scăpare. După care a dispărut. Ascuns, trimis undeva, cine ştie? Nu avea prieteni adevăraţi.

Asta era experiența lui Paul cu negrii. Și la St. Pete's erau puțini și nu se amestecau cu ceilalți. Erau capabili și militanți. Pentru restul informațiilor, Paul trebuia să se încreadă în relatările de la tembelizor. În *Recruții,* juca un actor negru și mai era și *Sanford și fiul.* Iar în mausoleul întunecat care era cursa locală de Stamford de la unșpe și zece minute, își aminti cum urmărise știrile într-o scară, împreună cu tatăl lui, în noaptea în care Angela Davis fusese achitată. Din fotoliul comod Naugahyde, care era principala consolare a tatălui său, Benjamin țipase fără energie, cu voce de bețiv, către micul ecran: *A dracului japiță comunistă lesbiană!...*

Port Chester – locul unde eșuase – era cu totul altceva. Dacă Paul ar fi fost în stare să se dea jos din tren atunci, să meargă pe sub câmpul lui electromagnetic sclipitor, ar fi umblat pe străzi fără să întâlnească o singură față de alb. Auzise despre locuri ca ăsta. Probabil că, din pricina unor astfel de străzi, maică-sa îi povestise, în repetate rânduri, când era copil, despre un prieten de-al ei care se apucase să traverseze liniile de cale ferată. Se urcase pe un tren electric, vrând s-o ia pe scurtătură dintr-o parte a orașului în cealaltă, și, ajuns pe acoperiș, se ridicase în picioare. Ca să aibă o privelițte mai bună, poate, sau ca să simtă măreția faptului că se urcase pe un tren. Numai că, făcând isprava asta, a murit, firește. Cu prilejul acestei povești, Paul aflase despre electromagnetism. Pentru că, atunci când se ridicase în picioare, băiatul ăla lovise liniile de tensiune. Liniile de deasupra trenului.

După trei sferturi de oră, conductorul a reapărut ca să le dea vești lui Hood și celorlalți călători adormiți.

— Doamnelor și domnilor, mă tem că tot nu știm când o să pornească trenul. Cel mai bine e să rămâneți pe loc în vagon și-o să vă anunțăm noi imediat ce aflăm ceva.

Apoi se duse la celălalt capăt, ca să repete anunțul.

Următoarele ore, cele mai profunde ale nopții, trecură la fel de lent și de amenințător ca orele în sala de așteptare a unui spital. Luminile de avarie se diminuau treptat și somnoroșii din vagonul lui Paul se foiau neliniștiți, înjurând cu

glas scăzut. El își dorea uitarea adusă de somn, dar nu reușea să adoarmă. Începuse să tremure un pic. Își vedea aburii respirației. Și era speriat.

Și deodată, în zori, o siluetă mătăhăloasă își făcu apariția pe coridor. Paul era în gardă, îi aștepta pe băieții răi din revistele BD. Dar nu era decât un tip mai vârstnic din alt vagon, un bărbat cărunt, care părea îmbibat de gin. În strălucirea albastră a luminilor de avarie, bărbatul semăna puțin cu Stan Lee, creatorul Celor Patru Fantastici. Părea, pe de-o parte, agent operativ CIA, iar pe de alta, profesor de școală primară. Era gras, sinistru și jovial și se lăsă pe bancheta de vizavi de Paul.

Paul nu știa la ce să se-aștepte. Se gândea că avea să fie atacat sau violat și că o merita. Pentru Libbets.

— Ai văzut vreo budă pe undeva, tinere? întrebă tipul de la CIA.

— Excelsior, spuse Paul. Nu știu, cred că-n vagonul următor. Bărbatul râse cu poftă dintr-un motiv necunoscut. De undeva din adâncul plămânilor, scoase la suprafață o flegmă.

— A naibii călătorie, ai?

Paul încuviință din cap. Nu voia să spună nimic, ca să nu-l încurajeze pe violator. Dar nu se putu abține și zise:

— Aș fi vrut să am o lanternă. Sau poate un felinar, un felinar de camping. Și niște alimente congelate. Și un pick-up cu baterii, un fonograf și un teanc de discuri sau ceva de genul ăsta. Și reviste de benzi desenate.

Bărbatul se aplecă peste interval.

— Și o fetiță, zise el. Să-ți țină de urât.

— Aș vrea să fiu acasă, spuse Paul. Ăsta-i adevărul.

Bărbatul încuviință din cap. Afară, autostrada era pustie. Camioanele cu nisip abia se târau de-a lungul ei.

— Te duci în New Canaan, cred, spuse el. Așa am eu o bănuială. Cred că m-am întâlnit cu părinții tăi, o dată sau de două ori. Parcă te știu de când erai uite-atâtica. Îhî... Chiar așa.

Îi spuse lui Paul cum îl cheamă. William și nu mai știu cum.

— Nu, spuse Paul, eu sunt... din Stamford. Cetățean al Stamfordului.

Paul se întrebă când avea să revină conductorul.

— Serios? Greșeala mea. Deci, nu ești băiatul lui Ben, ai? Greșeala mea. Ei, asta e, aveam de gând să-ți propun să te duc cu mașina, când ajungem acolo. Dacă ajungem acolo. Dar, dac-o să te duci direct în oraș, n-am cum să-ți fiu de folos. Poate vrei să împărțim un taxi sau...

— Nu, îl întrerupse vehement Paul, m-așteaptă părinții.

— Te-așteaptă, după toată nebunia asta?

— Păi, eu așa sper.

— Înțeleg.

Bărbatul în vârstă se ridică greoi pe interval și, dintr-odată, Paul îi văzu ochii, cu pungi sub ei, gâtul gros, carnea cenușie, cu reflexe metalice. De-aproape. Bărbatul se aplecă deasupra lui. Îl prinse cu mâna de umăr. Cu respirația mirosind a formaldehidă. Acest individ era un emisar al doctorului Doom. Era singura explicație.

— Mi se pare că nu dorești o conversație serioasă, Paul. Așa bănuiesc eu. Și sunt perfect de acord cu asta. Trebuie să mă duc la budă, în tot cazul. Dar tu să ai parte de un drum bun și fără pericole.

— Hei, eu...

— Dacă vrei să mergi cu mașina când ajungem, n-ai decât să mă cauți. În vagonul imediat următor.

— Așa am să fac, zise Paul.

Când ușa se închise în spatele bărbatului, Paul își luă inima-n dinți și-o luă la fugă în direcția opusă, cât mai departe posibil, departe de somnoroși și de visele lor incomode, trezindu-i pe unii fără să vrea. *Violatorul,* își zise Paul, *criminalul*! Se opri cu două vagoane mai în spate. Își ascunse capul sub jacheta de tweed. Lucrurile care-i treceau prin minte erau cele cărora ar fi-ncercat să le pună capăt, gândurile pe care le-ar fi reprimat într-o zi mai bună. Se gândea la camaraderia obsedaților sexual moderni, bătrâni care sugeau puțele băieților mici și grași, indivizi care îi băteau pe poponari

ca să aibă erecții. Apoi se gândi nu la Logan Krieg, ci la un alt băiat care copia după el la școală, un băiat care-l amenința frecvent la Saxe. Skip Maundy. Maundy îl oprea pe Paul în drum spre cantină și-i cerea bani de mâncare. Dat fiind că Paul îi convinsese pe părinții lui că masa de prânz de la școală costa un dolar, deși costa în realitate doar șaptezeci și cinci de cenți, Paul îi dădea lui Maundy profitul. Ca să nu ia bătaie. Așa că Maundy îl aștepta în fiecare zi, făcând glume de genul: *Hei, Paulie, trebuie să-ncetăm să ne mai întâlnim așa! HA! HA!HA! HA! HA!*

Pe urmă, Maundy s-a mutat în arena universitară, odată cu Paul. Mergând pe holul lung, paralel cu sala de gimnastică, se rupea de plutonul lui de lingăi ca să-l hărțuiască pe Paul lângă cișmea. *Să-mi dai testul la ora de mate! Așa să faci!* Maundy zâmbea mereu în timpul acestor solicitări, de-ai fi zis că e angajat într-un act filantropic.

Paul își dorea, ca în filmele de televiziune pentru adolescenți, să apuce ziua când o să-l vadă pe Maundy la ananghie, sau când o să afle de o tragedie cumplită în familia lui Maundy – cancerul de care suferea tatăl său, alcoolismul maică-sii –, care-ar fi explicat de ce fiul lor era un huligan. Dar Paul nu povestise niciodată nimănui despre această situație. Nu-l pârâse niciodată pe Maundy. Nu făcuse decât să îndure.

Wendy trăia și ea cu responsabilitatea izolării, la școala publică. Paul văzuse elevi de la școala publică preferând să-i întoarcă spatele decât să-i vorbească; auzise cum o făceau *curvă* sau *nebună* copiii de judecători și asistenții sociali. Pe întuneric, sub jacheta lui de tweed, Paul rămase blocat, din nou, la subiectul părinților săi și al interacțiunii emoționale dintre ei. Ce fel de gene îi dăduseră o viață ca asta?

Și adevărul e că povestea lui Skip Maundy chiar a avut o concluzie. Mai târziu, la liceul din New Canaan, Maundy a avut o aventură amoroasă la spălătorie, cu o fată retardată. Pe fată o chema Sarah Joe Holmes. Iată ce se povestea: că Maundy *se pișase pe ea*, o ținuse la pământ și se pișase pe ea. Asta fusese presupusa crimă. O ținuse la pământ, își

scosese organul, se pișase pe ea și pe urmă fumase o țigară. Poate că era doar o poveste scornită de cineva ca să explice o situație oribilă. Dar poate că, pe de altă parte, miracolul eredității produsese un individ care se simțise bine comițând această faptă. Paul reluă în minte povestea iarăși și iarăși.

Cum își explica Sarah Joe acel moment, momentul în care urina o stropise pe față și pe halat, adunându-se într-o băltoacă în jurul ei? Fusese Skip trist din pricina asta, dup-aceea, așa cum Paul fusese trist după Libbets? Paul nu știa.

Era o poveste care nu ducea nicăieri. Doar ceva care se întâmplase. Doar ceva la care să meditezi în cripta încuiată a regretelor familiale.

III

Bun, a sosit momentul în această povestire pentru o caracterizare a minții lui Dumnezeu. Doar una scurtă, din rațiuni tematice. Din fericire, nu e nevoie să fim prea preocupați de ea, ca și cum Și-ar fi exprimat direct prezența – pentru că nu s-a întâmplat așa ceva, de fapt. Prin urmare, această poveste se mulțumește cu exemple indirecte, metafore și dovezi din natură. De exemplu: Benjamin Hood, care în dimineața zilei de sâmbătă zăcea adormit pe podeaua băii din locuința familiei Halford, a avut un vis – un vis incomod, în toiul unei mahmureli istovitoare. Visele repovestite sunt o povară, așa că voi fi succint. În visul lui Hood, i s-a impus să plătească un impozit special pe pomii fructiferi care creșteau în curtea lui de pe Valley Road. Aflase despre acest impozit în timp ce mergea cu mașina, împreună cu Jim Williams (într-un *station wagon* decorat cu panouri false de lemn, cu toate că Williams conducea în realitate un Cadillac). Hood încerca să explice prezența inspectorilor guvernamentali în curtea sa, acei inspectori îmbrăcați în costume albe, tivite cu fir de plumb, care măsurau dimensiunile și cantitatea de fructe din prunii săi, după care îi distrugeau cu aruncătoarele de flăcări.

— Lucrul de care nu pot să-mi dau seama, îi spunea el lui Jim Williams, e dacă treaba asta se-ntâmplă în 1973 sau în 1991.

— Păi, prietene, zise Williams, trecutul și viitorul se întâmplă în momentul de față. *Așa stau lucrurile.*

Asta e. Ăsta e visul. Iar lucrul uluitor legat de acest vis e că și fiul lui Benjamin îl va visa. După câțiva ani. Pe bune. În Hoboken, New Jersey. Paul Hood. Cu tatăl lui drept personaj principal și toate celelalte. Benjamin, totuși, în timp ce zăcea pe pardoseala băii, visând urât, n-avea de unde să știe – și nici n-avea să afle vreodată – că fiul lui va visa exact același vis, că fiul său se va trezi și-l va repovesti și că, repovestindu-l, va deveni creatorul tatălui său, pe lângă faptul că era fiul tatălui său. Naratorul tatălui său.

Această congruență – dintre Paul și tatăl lui – seamănă cumva cu congruența dintre mine, creatorul tuturor acestor conștiințe ale trecutului, și Dumnezeu. Toate aceste coincidențe și non-coincidențe au fost puse în mișcare cu mult timp înainte ca Benjamin sau Paul să fie concepuți, așa cum topografia și istoria orașului New Canaan – cursul schimbător al râurilor sale, creșterea și scăderea veniturilor obținute din impozite, trecutul său, viitorul său – i-au precedat pe Benjamin și Paul, ne-au precedat pe noi toți.

Asta e o metaforă. Am vorbit și despre un exemplu din natură. Urmează. Deși metaforele privind mintea lui Dumnezeu se caracterizează prin coincidență și repetiție, exemplele din natură nu sunt la fel de ordonate. Natura e lipsită de sens și violentă. Așa că această parte a poveștii este violentă și, dat fiind că este și lipsită de sens, nu va fi relatată din perspectiva nici unuia dintre protagoniști. Are ca vedetă un personaj minor. Pe Mike Williams.

Gheața îmbrăca toate suprafețele, era pe acoperișuri, în tufișuri, pe șosele, pe mașini și pe ape. Formase un cocon imens și scânteietor pe crengi și pe liniile electrice, un cocon cu o masă imposibilă. Zgomotul crengilor care cedau sub apăsarea acestei greutăți se auzea ca niște focuri de armă. Mike Williams, care rătăcea prin oraș foarte devreme, în zori, auzea aceste explozii în liniștea înconjurătoare și râdea de ele cu poftă. Stătuse treaz până târziu. Amenințarea vremii urâte îl scosese afară din casă. Ca să fie martor.

Prima lui destinație fusese acasă la Danny Spofford, pe Mill Road. Mike o luase pe Silvermine. Când mai trecea câte-un vehicul răzleț, Mike se ascundea. Trecuse mașina AMC Gremlin a familiei Conrad. Apoi, cineva într-un Corvette. Drumul pe jos până la reședința familiei Spofford îi luă ceva timp. Când ajunse acolo, totuși, el și Danny se uitară la televizor – *Don Kirshner's Rock Concert* –, până când se opri curentul electric. După care cei doi deveniră inventivi, surprinzători și inventivi, ca și cum furtuna ar fi putut nu știu cum să pună capăt tuturor conversațiilor, chiar fraternității adolescentine. Ca și cum le mai rămăsese doar puțin timp la dispoziție. Începură să se consilieze unul pe altul cu privire la cum ar putea să fie cu adevărat un act sexual. Să te fuți, adică. La un moment dat, Danny se duse în bucătărie și luă un borcan cu gem de căpșuni din frigiderul adormit. Gem marca Shopwell, în care-și vârî degetul mijlociu. În încercarea de-a simula interiorul catifelat al organului reproducător al femeii. Stând în mijlocul bucătăriei și lingând gemul de pe *degetul de muie*, Danny Spofford spuse că, dac-așa era, atunci el voia s-o facă imediat.

— Să rupi pielița, Charles!

Mike, bineînțeles, experimentase în direcția asta mai mult decât lăsa să se-nțeleagă. El era un Casanova. Dar, întrucât Danny Spofford era un băiat simplu, un băiat cu nasul mare și fruntea teșită, cu urechile ușor clăpăuge, Mike nu voia să-l insulte cu experiența sa prea vastă. Nu în acel moment. Însă pe măsură ce noaptea avansa și se făcea tot mai frig, făcându-i să se învelească mai strâns cu păturile și plăpumile pe care tatăl lui Danny le îngrămădise pe vechea canapea din subsol, Mike începu să-i vorbească lui Danny despre Wendy Hood.

— Curva aia? spuse Danny Spofford.

— Hei, n-o cunoști! Nu vorbi așa.

— O japiță, Charles. E o *lesbi*. Doar n-o să-mi spui...

— Nu pricepi, Spud. Lasă-mă să termin.

Dar Mike era incapabil să redea complexităţile pasiunii adolescentine neconsumate, felul cum anula diferenţele şi-i făcea pe toţi compatibili şi totul tolerabil. Nu putea să explice cum tatăl lui Wendy îl prinsese cu pantalonii în vine, pentru că era prea jenant, şi cum această situaţie imposibilă (asemănătoare cumva cu cealaltă descindere, în care Frank Wills dăduse din întâmplare peste oamenii lui Egil Krogh: James McCord, Bernard L. Barker, Virgilio Gonzales, Eugenio Martinez şi Frank Sturgis[1]) nu făcuse decât să-i adâncească sentimentele pentru ea. La lumina pâlpâitoare a lumânărilor, n-ar fi putut să explice de ce se gândea mereu la ea, cum îi mâzgălea numele şi iniţialele în caietul lui cu spirală, cum îi „ascundea" numele în temele la engleză, cum căuta cântece în care numele ei apărea în titlu sau în versuri, cum chiar cuvinte precum *wind* şi *when* deveniseră plăcute, pentru că erau apropiate fonetic de numele ei. Mike nu ştia cum să-i vorbească lui Danny despre oricare dintre lucrurile astea fără să sune ca un *tembel*, un *fetişist*, un *popo*, un *homo*, un *idiot*. Şi, oricum, nu se pricepea la vorbe meşteşugite. Ce-i plăcea lui era să umble creanga.

— Las-o baltă, spuse el. Mă duc să dau o raită pe la Silver Meadow. Vrei să vii?

— Nuu... Hai să frigem nişte cârnăciori. La lumânările astea. Cârnăciori, super!

Mike ştia că Danny n-o să vină cu el. Probabil că tatăl lui Danny o să vină în curând de la petrecere, fiind însoţit, probabil, de vreo femeie şi, înainte s-o conducă-n dormitor, o să vină jos la subsol, să-l vadă pe Danny. Poate şi femeia o să coboare, ca să planteze un singur sărut umed pe fruntea lui Danny. Danny îi spusese toate astea lui Mike. Tatăl lui se va asigura că el are suficiente lumânări, că bateriile lanternei sunt noi. Tatăl lui îi va aranja un colţ rebel de plapumă şi-i va netezi bretonul. Pentru că tatăl lui se judecase pentru custodie şi câştigase. Era un lucru rar şi Danny voia

1 Personaje implicate direct în scandalul Watergate.

să profite de el la maximum, se gândea Mike. Era un copil binecuvântat cu un tată.

Tatăl lui Mike era OK și el, pe bune... când era acasă. Dar acum Mike era afară, în frig. Unul dintre copiii nesupravegheați din New Canaan. Ușa de la intrare a reședinței Spofford se închise în urma lui. Trosnetele copacilor semănau cu coloana sonoră a unui film de groază. Se gândi la cum se dădea stingerea la Silver Meadow, la eforturile pe care le făceau infirmierii ca să-i țină-n frâu pe toți țăcăniții, pe-ntuneric, cu împușcăturile copacilor răsunând din toate părțile. Nebunii aveau să evadeze din celulele capitonate, ducându-se pe terenurile de *shuffleboard,* ca să se angreneze în competiții tăcute unii cu alții, aveau să deschidă cu forța dulapurile cu medicamente, în căutare de opiacee și tranchilizante, adunându-se ca să se liniștească reciproc ca-ntre dinți; aveau să sară gardul în căutare de băutură, luând cu asalt casele învecinate după scotch, rachiu, gin, votcă și bourbon sau Lavoris, Skin Bracer, Old Spice și Hai Karate[1].

Era momentul cel mai potrivit ca să te furișezi până la Silver Meadow.

Și chiar asta făcu. Trecu pe lângă casa familiei Hood, fără să arunce nici măcar o privire – într-o reacție de negare –, și apoi se furișă pe terenul instituției. Ca de obicei, simplu ca bună ziua! Atât de simplu, încât, odată ajuns pe aleea de bowling de la Silver Meadow, Mike încercă ușa. Dintr-un impuls. Se deschise! Oamenii ăștia erau ridicol de nepăsători! În lumina răspândită de lămpile de avarie, el cercetă cele două piste. Dat fiind că erau automate, butonul de reset evident că nu funcționa. Și nici bilele nu erau de găsit. Mike încălcă prima regulă a bowlingului – încălțăminte adecvată –, în timp ce se plimba în susul și-n josul pistelor. Întotdeauna își dorise să meargă până în dreptul popicelor. Cu o lovitură de picior dibace, le dărâmă pe toate. După care

1 Produse cosmetice cu conținut de alcool.

le aranjă la loc. Le răsturnă, le aranjă. Era prea simplu. Deodată, auzi glasuri, vocea autorității, și-o luă din loc.

Ieși din nou în frig. Această încălcare a proprietății dură vreme îndelungată. Se imagină alături de Wendy într-un *station wagon* placat cu lemn, având doi copilași pe bancheta din spate, vomitând pentru că aveau rău de mașină. Trecu de la o clădire la alta, fu izgonit de-un paznic – care agita o lanternă uriașă – și reveni la activitatea de bază, încălcarea proprietății. Pretutindeni, New Canaanul era acoperit de gheață, de această peliculă care avea să facă din nou frumoasă materia vieții de zi cu zi – magică, periculoasă și nouă. Recunoștea copacii într-un fel în care n-o mai făcuse până atunci, recunoștea ramificațiile vaste, arteriale ale drumurilor din cartierul lui, recunoștea eleganța și robustețea stâlpilor de telefon, recunoștea chiar și susținerea caldă, în ferestrele luminate răzleț de lumânări, a comunității. Omul împotriva stihiilor, nene! Totul fusese reambalat, sigilat într-un înveliș de celofan care asigura unicitatea și controlul de calitate. Mike era fericit.

Și atunci văzu primul său cablu electric. Era la miezul nopții, chiar în toiul nopții, în cea mai întunecoasă perioadă dinaintea zorilor. Zgomotul unui arțar care se prăbușea era de-acum îndeajuns de familiar. Mike râse când copacul se rostogoli la pământ și, odată cu el, stâlpul de telefon, cablurile și câteva tufișuri. Toate căzură pe Valley Road de-a curmezișul, ridicând o barieră naturală. Râse în hohote, ca un coiot al suburbiilor. Cablul retezat era oricum, numai inert, nu. Șuiera, firește, și era înconjurat de pulberea aurie a scânteilor electrice. Și dansa. În ritmul dervișilor, al persoanelor atinse de delir sau de extaz religios, al copiilor hiperactivi și al părinților osteniți. Dansul șarpelui fermecat. Cablul electric țopăia și se zvârcolea și nimic nu putea să-l oprească, din câte știa Mike. Acum era doar unul dintre pericolele vieții. Grozav!

Ei, da, nu era un copil foarte deștept. Nu obținuse rezultate prea bune la testele standard sau la oricare alte teste.

De fapt, era un pic cam leneș. În majoritatea cazurilor, încerca să stea lângă Mona Henderson și să copieze răspunsurile. Dar știa despre cablurile electrice, era la curent cu lucrurile legate de cablurile de înaltă tensiune. Așa că dădu un ocol larg, de zeci de metri, câmpului electric învolburat, apoi reveni pe traseul principal, Valley Road, reluându-și căutarea. Acum nu mai era singur. Se simțea plin de viață. Ar fi vrut ca Wendy Hood să fie aici, să vadă toate astea. În timp ce urca atent parapetul de protecție, cercetă luciul de gheață al pantei, în locul în care Valley Road începea să coboare spre Silvermine. Studie suprafața și o găsi pe placul lui. Putea fi lustruită până se obținea o suprafață alunecoasă perfectă. Curăță și îndepărtă toate bucățile neregulate și rugoase, pe o distanță de trei-patru metri de carosabil. Cu adidașii, mătură suprafața cu mare grijă și dragoste, de-ai fi zis că vrea să-și scrie numele pe ea. Apoi se postă la circa trei metri de începutul acestei piste, ca să-și ia avânt.

O, singurătatea acelui moment! Mike își auzi respirația în timp ce alerga spre pista de gheață, apoi inspiră adânc, ținu în plămâni aerul răcoros și alunecă în jos, pe pantă. Era bine. Grozav! Mai curăță circa un metru. Nimeni nu se trezise, dar i se păru că deslușește lumina șovăielnică a zorilor spre răsărit. Erau doar stelele, luna și zorii, iluminând competiția lui solitară. Nu venea nici o mașină, pentru că drumul fusese blocat de splendidul dezastru provocat de furia naturii. Mike era asemenea vedetelor de hochei, atât de prețuite de liceenii din New Canaan. Era precum Ken Stabler, zis și „Șarpele", fundaș în echipa lui favorită de fotbal american, necruțătorii Oakland Raiders. Era precum schiorii îndrăzneți de la începutul emisiunii *The Wide World of Sports*. Era ca Dave Wottle, Mark Spitz, Tug McGraw sau O. J. Simpson. Era un cetățean al lumii fizice.

Urcă târându-și picioarele până-n vârful acestei pante de slalom uriaș și navigă din nou ireproșabil, ajungând la baza pantei în picioare. Arbitrii ruși afișară o notă bună. Larma spectatorilor imaginari îl însufleți. Va câștiga medalia de

aur și apoi îi va salva pe sportivii israelieni de soarta lor tragică. Până și cablul electric, șuierând și scăpărând scântei, îi aplauda strădaniile. Încă o dată execută acea întoarcere uluitoare, acea comuniune primitivă cu aerul, zăpada și liniștea.

Când se pregăti pentru al patrulea plonjon zburdalnic, își dădu seama că obosise brusc, că vântul sufla și mai tare, că firul electric șerpuia magnific în bătaia vântului. Voia să se ducă acasă, să stea întins în patul lui. Dar i se întărise, chiar avea o erecție provocată de toate astea, de jucării și drame și necunoscutul sexualității și realizările sportive și viitorul cu imaginile lui fugare, neclare și distante, privind o slujbă și tot felul de responsabilități. Așa că nu putea încă să se culce. Mai întâi, încă o excursie de-a lungul acestui mic coridor de gheață.

De data asta, Mike prinse viteză de-adevăratelea, fluturându-și brațele necontrolat, în timp ce se înclina mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, dar când ajunse la capătul pistei, se împiedică și căzu. Acum gheața îi pătrunse în geacă și-n adidași, în șosete și pe sub gulerul gecii de schi. Ducându-și mâinile la față, văzu că erau julite și roșii. Fir-ar să fie! Dare-ar dracii! Le ținu la subsuori, încercând să-și domolească durerea. Gemu pe înfundate. Mai avea de urcat încă vreo patru sute de metri până acasă. Și fără doar și poate c-o să se-aleagă cu-n perdaf. Dacă nu acum, mai târziu.

Așa că decise să stea o secundă pe parapet. Ca să se relaxeze.

Iată ce fel de parapete se găsesc pe drumurile din New Canaan: un cablu de oțel prins, la distanțe prestabilite, de niște stâlpi solizi din lemn, care apoi sunt îngropați în ciment, pe terasamentul de la marginea șoselei. Ideea era ca, dacă o mașină lovea cablul de oțel, parapetul să cedeze puțin în momentul impactului, în loc să distrugă instantaneu vehiculul și pe ocupanții acestuia. Problema cu parapetele de acest fel era că, spre deosebire de cele construite în întregime din oțel, care sunt îngropate direct în pământ, acest cablu stă, în esență, atârnat în aer. Și, prin urmare, e un bun conductor.

Iar cablul încărcat electric care țopăia vesel aproape de Valley Road atingea și el parapetul, în momentul în care Mike Williams se așeză pe el. Adidașii lui, îngropați în zăpadă, jucară rolul de conductor și toată energia care nu se pierduse – foarte puțină – în deplasarea curentului de-a lungul celor trei stâlpi de lemn, de-a lungul a circa douăzeci și trei de metri de cablu și prin trei scoabe de prindere masive –, toată această electricitate trecu în corpul lui Mike.

Mai întâi, fața i se înroși îngrozitor și făcu spume la gură. Dinții îi clănțăniră și părul începu să i se pârlească. După care inima încetă să-i bată. Asta se întâmplă, aproape imediat. Inima lui se opri, înțepeni. Era o inimă tânără și puternică, netulburată de bătăi haotice sau de vreun obstacol pe artere, și totuși se dădu bătută. El era magnetizat, pentru că ăsta-i unul dintre lucrurile pe care poate să le facă electricitatea, să te lipească de un cablu, dar după ce băiatul muri, după ce electricitatea din el, care era acumularea temerilor și afecțiunilor lui, se împrăștie în eter, trupul lui, rămășițele lui pământești, se prăbuși pe spate, fumegând un pic. Mâinile lui se carbonizaseră în locul unde se ținuse de cablu. Pe urechi îi ieșea fum, iar din nas și gură îi curgea sânge. Se prăbuși pe spate, căzu de pe parapet – pentru că gravitația era mai puternică, iar cablul electric capricios dansa acum în altă direcție – și se rostogoli puțin în josul dealului, până sub un tufiș de la marginea îndepărtată a terenului pe care domnea Silver Meadow. Un colț al jachetei lui de schi oranj era vizibil de pe drum, dar ca să-l vezi, trebuia să te uiți într-acolo.

Acest moment se petrecu de două ori. O dată, în narațiunea simplă a acelei nopți, narațiunea aparținând orașului New Canaan, și a doua oară în ultima clipă de luciditate a lui Mike. Și așa se face că această a doua relatare urmează aici. Dintr-odată, oboseala și remușcările lui Mike, regretul că plecase de-acasă ca să umble brambura pe străzi, fără să fie vreodată prins, fără să fie vreodată căutat, îl copleșiră. Palmele lui erau pline de julituri și îl dureau. Se simțea demoralizat. Tânjea după consolările unei familii imaginare,

perfecte. Se așeză pentru că era obosit, căzuse mai întâi în fund și apoi se ridicase în picioare, ținându-se de cablu. Nici un avertisment nu-l tulbură. Poate c-ar fi trebuit să se audă un zgomot sau să se producă vreun șoc în momentul în care cablul electric căzut atinse parapetul, dar în noaptea aceea șocul devenise ceva atât de obișnuit, încât nici nu l-ar fi remarcat dacă s-ar fi produs. Șuieratul acela, șuieratul amenințător al tehnologiei moderne scăpate de sub control în natură – Mike era obișnuit cu toate astea. Asta era limba lui.

Ultimul lui gând, un simplu, adolescentin *O, nu!*, a fost singurul lucru pentru care-a mai avut timp; de fapt, a fost perfect simultan cu electrocutarea lui, pentru că prin cine știe ce straniu circuit celest, el știu, în clipa morții sale, că era moartea sa. Un talmeș-balmeș de imagini îi apăru dintr-odată, un talmeș-balmeș de vise și amintiri, condensate și deplasate. Și-atunci Mike spuse *O, nu!* — de fapt, articulă cuvintele neauzit. Și apoi conștiința lui se detașă de acest plan:

Benjamin Hood nu știa nimic de Mike Williams când se trezi pe podeaua băii din reședința familiei Halford. Cândva, înainte de zori. Cu gâtul uscat, parcă ars cu napalm, cu Agentul Oranj. Gura plină de ulcerații. Pieptenii sinistri, de toate formele și culorile, din plastic și din onix, contemporani sau antici, pieptenii care decorau jumătatea de baie a lui Dot, erau o prezență apăsătoare. Sorbi cu nesaț apă de la robinet, cu buzele strânse neigienic în jurul acestuia. Era nebărbierit. Șalul lui dispăruse nu se știe unde. Se întrebă dacă paltonul lui mai era în camera de oaspeți de la intrare și dacă o să-și mai găsească portmoneul în buzunar.

În poveștile conjugale moderne, e vorba întotdeauna de tribulațiile și de dezmembrarea unui tată. Asta era certitudinea nedeslușită cu care se trezi Hood. Conștiința lui încetase să funcționeze, se diminuase până la dimensiunile unui punct, cum se întâmpla cu vechile televizoare alb-negru atunci când le închideai. La un moment dat, în toiul petrecerii, conștiința lui își încetase funcționarea. Nu era sigur cum

ajunsese în baie, cum ajunseseră petele alea de borâtură pe hainele lui.

Momente cenușii, disparate de conversație îi reveneau în minte. Își aminti limpede cum se aflase la câțiva centimetri de fața soției sale și, în toiul nu știu cărei discuții în contradictoriu, pierduse controlul asupra propriei salive, așa încât un fel de colț prelung, ca de elefant, de materie ieși din gura lui cavernoasă și lacomă. Mai târziu, își aminti cum încercase să discute cu Rob Halford, vrând să-și ceară scuze pentru nu știu ce, și se pomenise pe neașteptate ridicol de singur. Halford se retrăsese din discuție, pur și simplu plecase, fără vreun pretext și fără să se scuze. Hood se afla în mijlocul unei propoziții, în mijlocul unei confesiuni sincere, iar Rob pur și simplu îl lăsase baltă. Benjamin era tratat cu dispreț la aceste petreceri, acest lucru devenise evident pentru el acum. Era tratat ca un netrebnic, ca un om fără căpătâi. Și ca un netrebnic își aminti cum încheiase conversația cu glas tare, cu el însuși. În izolare. Singur.

Acum se plimba prin camerele de la parterul reședinței Halford, ca și cum pustietatea acesteia era responsabilitatea lui. Nici o lumină nu se aprindea. Ceasurile se opriseră. Paltonul lui Hood rămăsese pe patul din camera de oaspeți, unde-l lăsase. Stătea întins acolo ca un trup neconsolat. În holul de la intrare, își găsi cheile în castronul de salată, singuratic după noaptea precedentă.

Așa încât Benjamin Hood plecă așa cum venise, încercând însă să alunge amintirile false pe care le avea despre plăcerile imbecile ale serii. Se simțise mai rău, dar nu-și mai amintea când anume. Afară dădu piept cu stihiile. Gheața era ca un fel de strat de polistiren care-l separa de lumea înconjurătoare, ca o perdea de ceară care-i pronunța vinovăția – vinovat de beție, vinovat de plicticoșenie, vinovat de adulter, vinovat că intrase într-o relație proastă cu norocul. Vinovat că abuzase de noroc. Vinovat că slăbise și diluase ce mai rămăsese din legăturile de sânge din familia sa. Vinovat că

dăduse curs impulsurilor reprobabile până la concluziile lor reprobabile. Fusese trimis în carantină și o merita.

Bine măcar că Fordul Firebird rămăsese pe alee. Dar încuietoarea din partea șoferului era înghețată. Asta nu era decât un motiv suplimentar de stinghereală. Nici măcar nu înjură. Aplică procedura bine cunoscută în țări mai nordice. Era cronofagă, dar timp avea. Înapoi în casă. Fierbe apa. Du apa (într-o ceașcă), cheia și un prosop afară, la mașină. Scufundă cheia. Usuc-o viguros și rapid. Introdu cheia încălzită și uscată în broască. Metoda se dovedi eficace. Al doilea obstacol: gheața de pe parbriz. În aceste mici contratimpuri, era surprinzător și satisfăcător pentru Hood faptul că întrebările mai mari ale acelei dimineți – unde-ar putea fi soția lui, ce-or să creadă copiii – se pierduseră. Se implică în răcâirea parbrizului cu una dintre racletele acelea din plastic ineficiente – asta avea pe ea numele unei curățătorii chimice –, iar implicarea lui păru să dureze toată dimineața. Era bine.

Întreaga lume era albă și gri, în timp ce cobora Ferris Hill. Trecu pe lângă mașinile parcate de-a lungul drumului sau înțepenite în șanț. Coniferele, gârbovite de gheață și zăpadă, erau bocitoare cu lințoliu. Inima îi stătu în loc când văzu Cadillacul lui Jim Williams făcut armonică, peste un copac prăbușit. Hood lăsă Firebird-ul pornit, tușind și păcănind, în timp ce, alunecând, se duse iute să se asigure că nu era nimeni în mașina avariată. În jurul mașinii nu se vedeau urme de pași. Și nu era nimeni înăuntru.

Drumul acela spre casă. Apropierea de Centrul Sacru. Va lăsa totul în urmă. Vehiculele de tractare, vehiculele de urgență, aceste vânătoare de calamități se dovediseră ineficace. Dar protectoratul lui Benjamin Hood, furtuna care-l tot izbise, trimițându-l de la o situație la alta, în sfârșit sufla în direcția potrivită. Asta era limpede. (Locuința soților Williams arăta la fel de părăsită ca și cea a soților Halford.)

Și deodată ajunse la copacul și stâlpul de telefon prăbușiți, bariera de pe deal.

Rămase în mașină câteva minute. Acolo sus era un cablu electric, un nenorocit de cablu electric. Unde erau băieții de la utilități când aveai nevoie de ei? Oare pneurile făceau legătura cu pământul în mod eficace? Dacă nenorocitul ăla de cablu șerpuia nu știu cum pe stradă și-i lovea mașina, ar fi fost el oare în siguranță? De cât timp dura situația asta? Nu știa dacă să se dea jos din mașină sau să aștepte alte instrucțiuni. În sfârșit, Benjamin Hood, solzos și neiubit, decise să acționcze. Va telefona de la Silver Meadow. Încuie mașina – cu luminile de avarie aprinse –, coborî cu băgare de seamă din vehicul, după care sprintă circa șase metri de-a lungul drumului, împiedicându-se pe gheață. Gâfâia din greu, pieptul îi exploda, aerul înghețat îi înțepa plămânii. Durerea de cap înflori, transformându-se în migrenă. Dar încă mai era viu. Păși peste parapet și coborî pe terasament, intenționând să ocolească de departe cablul electric, și atunci dădu peste Mike Williams.

Văzu o bucată de material oranj sub un copac. Nu, era cineva care dormea sub copac, vreun bețiv vagabond, un alt bețiv, ca și el. Nu. Hood știa. Nu era cineva care dormea. O, te rog! Hood căzu în genunchi. Nu. Îngheță. Rosti în șoaptă legăminte religioase. În gheață și zăpadă. Își ținu fața în palme.

Apoi hotărî să fugă. O luase deja la fugă. Înapoi la mașină. Alunecă. Se ridică și alergă din nou. Căzu iar. Hood nu era un om de acțiune. Nu era ingenios. Trebuia să se care de-acolo înainte să-l vadă careva, înainte să-i vadă mașina. Pur și simplu, avea să plece de-acolo.

Și deodată soarta îi zâmbi lui Benjamin Hood. Simplu ca bună ziua. Tocmai când ridica piciorul deasupra parapetului – în locul în care se așezase Mike, gest cu consecințe fatale –, Hood se simți inundat de calm. Dimineața era liniștită. Era îndurerat, firește, dar simțea totodată că putea să contribuie cu ceva. Grația divină pâlpâia în el. Nu avea unde să fugă, de fapt. Nici un port sigur pe furtună. Ce-ar fi urmat să facă? Așa că se întoarse la cadavru.

Ţinu în palme capul vânăt al lui Mike Williams. Desfăcu jacheta de schi a băiatului, apoi trase de cămaşa de dedesubt şi-şi lipi urechea de tricoul cu Yale. Nu. Era un pustiu acolo, ca vuietul dintr-o scoică de plastic. Hood îşi lipi buzele de buzele băiatului mort, băiatul pe care nu-l plăcuse niciodată, şi cântă în gura lui. Lovi cu pumnii în pieptul lui Mike Williams, aşa cum îi văzuse pe unii lovind cu pumnii în pieptul celor decedaţi la televizor. Nu. Nu credea c-o să obţină vreun rezultat şi aşa se întâmplă.

Revelaţia morţii era faptul că Mike Williams va rămâne mort tot timpul cât Benjamin va sta îngenuncheat lângă el. Nici unul dintre remediile lui Hood n-avea să funcţioneze şi nici una dintre dorinţele lui, dorinţele lui devenite acum fervente, n-avea să se-mplinească. Mike va fi mort toată după-amiaza şi în continuare. În asta consta miracolul. Moartea era îngrozitor de durabilă. Era cea mai robustă idee dintre toate. Un cadavru era mort şi, în scurt timp, nici măcar nu mai era un cadavru, era doar elemente. Dar rămânea mort. Hood îl îmbrăţişa acum pe Mike, îngrijindu-l cu aceeaşi meticulozitate cu care-l antipatizase în viaţă. Îl ridică în capul oaselor. Mike devenea de-acum rigid, ca orice lucru în toiul iernii, cu toate că amintiri moi, fluide continuau să-i dea târcoale. Amintiri şi serafimi.

Soarele neputincios se ridicase puţin deasupra vârfurilor copacilor. Temperatura scăzuse mult sub zero grade. Erau două-trei sute de metri în linie dreaptă, prin faţa clădirii Silver Meadow, trecând de tufişurile, de aleile, de parcarea şi de poarta de securitate, până la casa lui, la casa lui Hood, şi ceva mai mult de un kilometru la deal, până la locuinţa soţilor Williams. Hood hotărî să care cadavrul până la el acasă. Decizia, luată la repezeală, chiar dacă fusese luată cu mintea înceţoşată şi mahmură şi cu un cadavru îngheţat, de cincizeci de kilograme, în braţe, era una care va rămâne cu Benjamin Hood pentru totdeauna. Dintr-odată i se păru, foarte brusc, că acest cadavru, că această viaţă abreviată, acest dezastru, era *al lui.*

Bineînțeles că intenționa să returneze cadavrul lui Janey Williams, pe care o iubea, și soțului ei, de care era acum legat într-un fel cu totul diferit, dar mai întâi avea să se îngrijească de tot. Voia să aibă un control aproape parental asupra acestei tragedii. Își lăsă mașina în urmă și purtă cadavrul cu îndârjire. Mâinile lui înmănușate îi atinseră fața. Cadavrul îi alunecă din brațe și fu nevoit să-l sprijine de o bancă de pe aleea de la Silver Meadow, părul lui încâlcit și ochelarii frecându-se de obrazul lui Mike, în contact nemijlocit cu pielea înghețată, moartă a băiatului. Avea nevoie să se odihnească. Fiecare pas, îmbogățind vocabularul sărăcăcios al înaintării – doar trei metri până la asfaltul de colo –, părea etern.

Tipii de la pază alergară pe drum către el, când îl săltă din nou pe Mike pe umăr. Se apropiau în goană și, cu toate că păreau cunoscuți, era imposibil ca Benjamin să-și dea seama dacă erau aceiași tipi care-o știau pe fiica lui după nume, care îl fugăriseră pe băiatul lui pe aceeași coastă de deal unde avusese loc catastrofa, care-l goniseră pe Mike Williams de pe pistele de bowling noaptea trecută. Gâfâind din greu, cu pantofii lor negri, de uniformă, plini de zăpadă, aceștia strigară la Hood:

— E băiatul dumitale? Ce s-a întâmplat?

Se adunară în cerc în jurul lui Mike și, cumva, Benjamin se pomeni că le spune povestea. Aceștia încercară să-l liniștească pe Hood, care era acum șocat și abia mai reușea să articuleze; cel puțin, încercară să-l liniștească atât cât un bărbat – din New Canaan – îl poate liniști pe altul. Era primul cadavru cu care avea de-a face Hood. Nu-l bătură liniștitor pe umăr, nici nu-l îmbrățișară, zicând că totul va fi în regulă. Stăteau izolați, fiecare cât mai departe posibil de celălalt. Își țineau capetele plecate.

— Ai face bine să-ncerci să-ți păstrezi cumpătul, zise unul.

— Oare... Puteți să-mi spuneți dacă telefoanele funcționează? întrebă Hood.

— Avem stații radio, spuse celălalt.

— Păi, atunci va trebui să chemați o ambulanță, spuse Hood. Sau poliția... sau paramedicii. Oricine poate s-ajungă pân-aici cu drumurile astea. Cred că băiatul ăsta – îl cheamă Mike Williams și locuiește în apropiere, mai sus un pic... cred că s-o fi ars, cumva. E... ars, complet!

— De cc nu ne lași...

Hood arătă spre casa lui, situată puțin mai jos de clădirea principală a spitalului.

— Eu stau acolo. Mă găsiți acolo. Pe Valley Road, la numărul 129. Àsta... o să-l pun în cealaltă mașină... O să aștept.

Iar oamenii de la pază stăteau acolo, cu mâinile-n buzunare. Când își dădură seama că nu aveau pe cine să convingă, intrară iute în acțiune, alergând spre mica gheretă cu stația de emisie-recepție, unde relatările despre campionatul de fotbal între colegii și noile dezvăluiri privind isprăvile președintelui erau acoperite de rafalele electrostatice, ca de mitralieră, ale stației radio.

Odiseea lui Hood, în drumul său pe gazonul din fața spitalului și apoi pe aleea din fața casei, pe poteca șerpuitoare și până în casă, a fost eroică, la fel ca oricare dintre epopeile trecutului. Nu era chiar atât de execrabil precum se credea. Magia care lucrase aici nu era vizibilă cu ochiul liber. Nu erau nici săbii, nici orci, nici balauri, spiriduși ori inele în această aventură, dar era magie. Hood fusese transformat, în dimineața zilei de sâmbătă, dintr-un analist financiar autocompătimitor, nesuferit și mahmur, într-un – oricât de efemeră era această transformare – agent al compasiunii. Pe de altă parte, care viață nu e eroică? Fie și numai să trăiești e un gest eroic. Doar să vorbești cu familia ta dimineața, înainte de cafea, e un gest eroic.

Între timp, casa lui fusese distrusă de vitregiile naturii. Pe când mergea pe alee, Hood strigă numele soției sale și sonoritatea acelui nume, cu vocalele lui prelungi, se dispersă cu ecou în pustietatea înghețată, reverberând deasupra râului Silvermine. Nici un răspuns. Strigă din nou. O strigă pe Wendy. Îl duse pe Mike în garaj, fiind nevoit să-l târască o

parte din drum, pentru că Benjamin începea să se simtă slăbit, până acolo unde era parcată mașina *station wagon*. Lăsă cadavrul afară, până pornea mașina.

Numai că mașina refuză să pornească. Tuși anemic și apoi tăcu. Hood târî cadavrul înapoi în casă. Pentru că nu putea să deschidă ușa fără să pună jos povara. *Ah, te rog, deschide nenorocita asta de ușă!* Hood nu era câtuși de puțin pregătit să găsească locuința părăsită. Unde naiba plecaseră cu toții?

Când îl întindea pe Mike în holul de la intrare, Daisy Chain ieși repede de sub o masă, dând din coadă insistent, cu mișcări violente. Benjamin înghiți un nod dureros din pricina a ceea ce acum i se părea a fi tratamentul revoltător aplicat acestui câine.

— Of, cățeluș chinuit, of, of, cățeluș bătrân și chinuit!...

Lăsă cadavrul să se prăbușească pe podea. Daisy Chain, agitându-se disperat pe lângă ușă, era de neoprit.

— Vrei să ieși afară, cățel? Bine, bine... Nici tu nu vrei să rămâi aici, ai?

Câinele se repezi la ușă. Și, strecurându-se pe lângă Mike Williams, Ben dădu drumul câinelui, ca și restului familiei sale, afară, în iarnă. Trânti ușa în urma lui.

Apoi văzu țevile. Apa se prelingea pe pereții livingului. Casa se transformase într-o fântână din Războiul de Independență, fântâna reverendului Mark Staples. Apa se prelingea, nu, *șiroia* de-a dreptul pe pereții locuinței lui Hood. Avu nevoie de un moment ca să asimileze enormitatea acestei nenorociri– asta în timp ce și apa era asimilată în scândurile și zidurile vechi ale casei. Din tavan, apa curgea ca o perdea, iar dedesubt se formase o pată mare, maronie, cam de juma de metru, având forma curbilinie, să zicem, a unui Smiley Face sau a suportului unei lumânări de Crăciun. O pată Rorschach. Preț de-o clipă, Hood își aduse aminte, în toiul nenorocirilor care-l împresuraseră, de felul cum ardea un buștean de Crăciun, acel filmuleț transmis pe canalul WPIX timp de cinci-șase ore în ziua de Crăciun. Pata de apă se lățea spre exterior, de-a lungul zugrăvelii în culoarea pânzei

de in. Iar pe podeaua livingului era o băltoacă mare de apă. În vreme ce cascadele din tavan șiroiau, băltoaca se prelingea printre scândurile duşumelei, în subsol.

Poate că Hood nu gândea prea limpede, dar o porni pe urmele apei, ca să vadă de unde venea. Îl lăsă pe Mike să aibă grijă de diluviul de la parter. Şi, de cealaltă parte a peretelui, în debaraua din hol, cădeau alte cascade. Şuvoiul se scurgea pe podea şi, printr-un pârâu şerpuitor, ajungea până în bucătărie. Departe de Mike. În debara, blănurile Elenei, câteva articole din piele şi un teanc de rachete de tenis şi de *paddle-tennis* – toate fuseseră atinse de blestemul acestui potop.

Hood alergă pe lângă Mike şi urcă scările din faţă până la etaj. Bănuia că fisura apăruse în dormitorul principal şi, cu toate că peretele de-acolo într-adevăr se prăbuşise parţial, cu toate că acel closet era plasat chiar deasupra celor mai grave efecte ale inundaţiei, nu găsi nici o dovadă clară a vreunei ţevi sparte. Vedea totuşi dincolo de plăcile de rigips, în acel infern straniu alcătuit din cabluri, contrafise şi grinzi, care semăna atât de mult cu interiorul unui trup omenesc. Simţea c-ar fi putut ajunge în inima palpitândă a căminului său şi, astfel, în inima familiei lui. Ştia aproape cu certitudine că inima pe care-ar fi găsit-o acolo ar fi fost încremenită. Partea îngheţată a ţevăriei trebuie să fi plecat din acel punct. Apa se revărsa în hol, către dormitorul lui Wendy, şi apoi dispărea, miraculos. Apa asta era hotărâtă să călătorească. Era un *curent*. Mişcarea ei nu respecta demnitatea nimănui. Pur şi simplu se mişca. Iar Hood nu putea să facă prea multe în privinţa asta. Încercă să-l sune pe instalator, se duse chiar la telefonul din dormitorul lui albastru-cenuşiu, un telefon roşu cu disc, cu o formă plăcută şi o greutate potrivită. Apoi îşi aminti că linia telefonică era moartă. Încercă robinetul şi duşul. Un oftat, ca o ultimă suflare, se auzi din fiecare dintre ele.

În casă era frig, umed şi întuneric. În tulburarea sa, Hood îşi aminti o lecţie pe care o primise de la tatăl lui despre ţevile sparte. Ca orice lecţie paternă, şi asta era probabil plină de

jumătăți de adevăruri, digresiuni, polemici și anecdote nostalgice. Totuși, un argument ieșea în evidență. *Uneori, o scurgere sare peste un etaj întreg. Alteori, scurgerea e în cu totul altă parte a casei față de locul dezastrului.* Iar țevile, își aminti el, plesnesc de obicei pe lungime.

Nu știa ce să facă în continuare, dacă să încerce să-i găsească pe copii, dacă să presupună că fuseseră răpiți de soția lui, care ajunsese la capătul răbdării, dacă să încerce să închidă cumva apa, dacă să inspecteze în continuare dezastrul sau dacă să facă ceva în privința lui Mike, fiul fostei lui amante. De fiecare dată când trecea prin hol, Mike părea să se fi mișcat.

Un schelălăit strangulat avu darul să sublinieze liniștea din holul de la intrare. Câinele se întorsese și zgâria ușa.

— Dumnezeule! Se răsti Hood la Daisy Chain, dându-i drumul în casă. Am destule pe cap acum. N-ai putea să ai grijă de tine singur câteva minute?

Hood scoase o pereche de galoși din debara. Coborî în subsol, unde se aflau mașina de spălat și uscătorul de rufe. Apa din subsol îi ajungea până la genunchi. Părea să se scurgă printr-un capăt al pivniței direct în râul Silvermine, ca și cum casa lui Hood făcea acum parte din râu, fiind un element al acelei mișcări topografice, de la picioarele Munților Apalași până în Strâmtoarea Long Island. Râul își ieșise din matcă pentru a îngloba familia Hood și reședința lor.

Apa țâșnea – acolo în subsol – și dintr-o conductă spartă, lipită de un perete. Hood păși în acel râu. Doar datorită mișcării, își zise Hood, apa nu era încă înghețată. Se cutremură în timp ce se chinuia să ajungă la locul unde se ghiceau mașina de spălat și uscătorul – ca niște stânci periculoase, ascunse în golful acela umed și rece. Călcă pe o pereche de patine cu rotile și căzu, țipând, peste balustradă. Ud până la brâu. Nici o teorie despre inundație, despre originile sale, nu l-ar mai fi mulțumit acum. Nu avea să mai gândească rațional. Va renunța să se mai gândească la cauze. Hotărî în schimb să ducă sus cearșaful pe care-l văzuse pe

uscător, ca să-l acopere pe Mikey. Cearşaful – albastru, cu imprimeu floral, care acoperea de obicei patul lui Wendy – era ud. Dar ce opţiuni avea? Hood înotă prin apa uleioasă şi ajunse iar în holul de la intrare. Măcar atât putea să facă.

Când ajunse în capul scării, constată că acum câinele era preocupat de Mike. Cu mişcări viguroase, Daisy Chain dădea târcoale cadavrului, adulmecându-l şi lingându-l, cu coada pendulând energic. Câinele prinse cu dinţii de mâneca lui Mike şi începu să se lupte cu ea.

Hood bătu din palme disperat, cu cearşaful la subsuoară.

— Hei! Dă-o-ncolo, Daisy, pleacă dracului de-acolo! Ei, haide, fir-ar al dracului!

Câinele se opri să mai lingă o dată palma lui Mike, înainte să ţopăie în afara razei de acţiune a lui Hood, fugind în living.

Hood îl acoperi pe bietul Mike.

— Ce naiba, vrei să mă obligi să te leg afară cu lanţul? Ai început acum să-ţi mănânci vecinii? Sfinte Isuse!

Merse în living după câine şi-l apucă de zgardă.

— Vino cu mine!

Îl încuie pe Daisy Chain în bucătărie. Şi pe urmă, cu un buştean Duraflame luat din living, se duse către bibliotecă. Se gândi: fotoliul Naugahyde. Era epuizat şi avea nevoie de un minut ca să se gândească. Ştia să aprindă focul din New England. Călăuzit de aceste instincte, se relaxă, dar totodată acceleră ritmul de distrugere a propriei case. Ţevile aveau să se dezgheţe mai repede.

Ceva mai târziu, îl trezi ambulanţa. Ambulanţa poliţiei. Janey şi Jim Williams apăruseră şi dispăruseră din visul lui, arătând ca părinţii din programul de animaţie Claymation pe care copiii lui îl urmăreau duminică dimineaţa. Un program religios. Expresiile lor îngrijorate şi mişcările rigide, rugăminţile şi implorările lor aruncând o umbră asupra somnului lui agitat. Poliţiştii opriră pe alee, fără să pună sirena în funcţiune, şi bătură la uşă cu ciocănelul – soneria era electrică –, de parcă n-ar fi fost deloc o situaţie de urgenţă. Hood se ridică, după o vreme. Bătăile în uşă

deveniseră o prezență stranie, percutantă în visul lui. Câinele lătra și el în bucătărie.

— Am fost anunțați despre niște arsuri, spuse șoferul.

În spatele lui stăteau alți doi oameni, nedormiți și copleșiți de greutăți. Unul se scărpina pe sub fesul de schi. Tehnicieni specializați în urgențe medicale. Cadavrul ocupa cea mai mare parte a holului. N-aveau cum să nu-l vadă.

— El e, spuse Hood, cu ochii oprindu-se din nou asupra lui Mike.

— E...

— Exact.

Șoferul ambulanței trecu pe lângă Hood și ajunse la băiatul învelit cu un cearșaf. Ceilalți doi se duseră la ambulanță, ca să pregătească o brancardă pliantă.

— Ți-o fi frig și ție? glumi șoferul sinistru, în timp ce dădea la o parte marginea cearșafului și-și lipea palma de gâtul lui Mike. Cum adică, ars? Nu-i nici urmă de arsură! Și de ce e cearșaful ăsta ud?

— Păi, el...

— Sper că nu încercai să-l tratezi.

— Nu, eu...

— Unde l-ai găsit? Ești rudă cu el?

Hood își condensă cât putu relatarea.

— În ce stare sunt drumurile acolo sus? întrebă șoferul.

— Păi, sunt câteva cabluri căzute, spuse Benjamin. Mașina mea e...

— Electrice sau de telefon? La ce distanță era băiatul de cablurile alea? La ce oră l-ai găsit? De ce nu l-ai lăsat la... ăă... la spitalul psihiatric?

Tehnicianul îi desfăcuse între timp jacheta și cămașa lui Mike și căuta semne de orice fel. Dar expertul știa deja răspunsul, după cum își dădea seama Benjamin, răspuns pe care-l știa și el. Când ceilalți doi voluntari ridicară brancarda pe treapta de la intrare, șoferul pecetlui soarta lui Mike, de parc-ar fi rupt o vrajă. Întoarse una dintre palmele băiatului.

— Electrocutare, băieți. Electrocutare.

— Vrei să-ncerci...

— N-are rost, spuse șoferul. Pariez că-i așa de vreo două ore. Vrei să anunți prin radio?

Aruncară giulgiul lui Mike pe podea, lângă scări, și-l acoperiră cu unul curat și uscat. Apoi îl prinseră cu curelele brancardei și-l duseră la ambulanță.

— Stați un pic, zise Hood. Vă duceți la spitalul Norwalk? Până să plecați, zău c-ar trebui să-i anunțăm familia. Sau măcar să mă lăsați pe mine acasă la ei. E chiar acolo, sus. Telefoanele sunt moarte și mașina mea e... Credeți că se poate?

Șoferul nu zise nimic.

— Sunt vecinii mei. Băiatul e fiul vecinilor mei. Copiii mei s-au jucat cu el. Fiica mea e prietenă cu băiatul ăsta. Cu băiatul ăsta de-aici.

Hood devenise ferm. Comportamentul lui se schimbase. Era familiarizat cu drama. Știa ce spune.

— Închipuiți-vă c-ar fi băiatul vostru, spuse el.

Șoferul își mușcă buza de jos. Avea o privire fioroasă și stupidă, de boxer amator. Nu spuse nimic. Dar îl duse pe Hood pe alee și-i deschise ușa din spate a ambulanței. Benjamin urma să stea în spate, cu cadavrul. Ieșise din nou în frig, doar în galoși și în haina de noaptea trecută. Era conștient că avea părul murdar și încâlcit, că avea nevoie de un duș. Împinseră brancarda până la ambulanță și o ridicară în mașină. Radioul din mașină le comunica foarte clar – temperatura avea să scadă din nou considerabil, după-amiază. Da, radioul. În acea frântură de secundă, când ușa se închise în urma lui, Hood se pomeni pus din nou în legătură cu formatul dedicat exclusiv știrilor, cu vocile lui binecuvântate și conflictuale – reduceri masive de buget în Marea Britanie, Brendan Byrne se opune prelungirii autostrăzii cu plată din Jersey, forțele ONU de menținere a păcii patrulează regiunile masiv minate dintre armatele egipteană și israeliană, noul film al lui Hall Bartlett, *Pescărușul Jonathan Livingston,* primit cu cronici amestecate, moțiune în Congres pentru punerea sub acuzare a președintelui. Cazul crimelor

din Concord, California: doi vechi localnici, Walter și Joanne Parkin, copiii lor, guvernanta, prietenul și părinții guvernantei, uciși cu toții de un vagabond din Bronx, Dennis Guzman, și complicele său, Archie Stealing, și el din Concord. Alt caz din California: un director de școală din Oakland executat cu gloanțe cu cianură de către o organizație teroristă necunoscută, Armata de Eliberare Simbioneză, în semn de protest față de politicile „fasciste" ale directorului.

Care drumuri sunt libere? îl întrebă șoferul.

Hood nu știa. Cei doi voluntari aflați în spatele ambulanței, împreună cu Hood, se uitau în jos, la podea.

Își continuară drumul pe bâjbâite. Iată cum ajunse Benjamin Hood la locuința familiei Williams. Pe calea mai lungă, din cauza cablurilor electrice. Cabluri electrice căzute peste tot. Ambulanța, sfâșiind cu sunetul sirenei liniștea zilei, acoperind clinchetul subtil al gheții care se topea, se întoarse spre Silvermine Road și urcă pe Canoe Hill, care era de netrecut din pricina copacilor prăbușiți, apoi o luă pe Ridge Road spre Rose Brook (pe lângă rezervația de animale sălbatice), înapoi pe Canoe Hill, unde intră într-un derapaj, fiind redresată rapid de către șofer, apoi în jos pe Route 123, spre North Wilton, coborând iar pe Laurel Road, tocmai până la Turner Hill, și apoi pe Valley Road. Trecură pe lângă carcasele abandonate de BMW-uri, Volvo-uri și Volkswagen-uri, trecură pe lângă dezastrele provocate în toate pădurile și în toate curțile. Cu cât se prelungea mai mult drumul, cu atât Hood simțea că i se înnoadă măruntaiele. Avea mațele pline, viața i se schimbase și avea de discutat o mulțime de lucruri.

Deși genul de cântece de dragoste pe care Wendy le cânta în somnul ei erau total confuze, deși amesteca eros cu agape, dragostea ca dăruire cu dragostea ca necesitate, pseudo-iubirea cu arta iubirii, iubirea curtenitoare sau seculară (acea obsesie a poeziei secolului al XII-lea) cu iubirea de Dumnezeu, dragostea de natură cu fetișismul, dragostea de părinți cu dragostea profană premaritală, ea știa, în timp ce razele soarelui pătrundeau în camera de oaspeți a familiei Williams, că în casa în care locuia era sălașul iubirii. Numeroasele ei ferestre, dormitoare, frontoane, intrânduri și ieșiri erau ale ei. Streșinile încovoiate sub propria greutate și acoperișul prin care curgea apa, acareturile neobișnuite și scările secrete. Dragostea e un lucru suav, diafan, și o forță în stare să învrăjbească popoare. Prea târziu să mai dea înapoi, știa că se îndrăgostise. Era o obrăznicătură și era fata lui. *Sandy, sunt o fată grozavă, ce nevastă bună o să fiu!* Rare și neprețuite vor fi clipele pe care ei doi le vor petrece împreună. *Cheamă-mă, iubitule, doar cheamă-mă!* Voi fi acolo, în trenul de la miezul nopții, voi fi acolo. Dați-mi ritmul, băieți, și eliberați-mi sufletul...

Ia stai puțin. Camera de oaspeți? Wendy deschise din nou ochii. Își vedea respirația, aburii pluteau deasupra ei. Și respirația lentă a lui Sandy, ca gazele de eșapament iarna. Se afla în casa familiei Williams? Încă? Se dădu jos din pat.

Podeaua era ca de gheață. Dansă. Dar curând, implacabilă, starea ei sufletească reveni. Electricitatea era oprită: nici pic de căldură. Ea se afla aici. Se făcuse dimineață. Nu putea

să iasă din cameră fără să dea nas în nas cu părinții lui Sandy, fără să dea nas în nas cu Mike, și așa vor sta lucrurile de-acum. Oricum, îl iubea pe Sandy. Oricum, voia să-și scrie pe sâni numele lui Sandy cu marker permanent și să se logodească. Oricum, voia să aibă copilul lui, să-l inițieze în marijuana, să-l vadă cum îi crește mustața.

Îl trezi brusc, doar ca să-i vadă expresia. Îl strigă pe nume. Ochii lui se deschiseră de îndată, cu o expresie de regret și panică. Încă somnoros, frecându-se la ochi și întinzându-se, se ridică în capul oaselor. Picioarele îi atârnau peste marginea patului.

— Of, Doamne... Of! Ce-o să ne facem?

Wendy râse.

Își adună hainele, inclusiv portjartierul murdar din șifonierul lui Mike, ascunzându-l cu grijă de Sandy, mototolindu-l în pantalonii ei de schi, și își trase helanca peste cap.

— Trebuie să ne-ntoarcem în camera mea. Trebuie să ieși din casă.

— Hm?

— Nu vorbi așa tare, șopti Sandy.

— Nu vorbesc tare și-apoi, știi, prea faci pe mironosița! Cui îi pasă?

Sandy se dăduse jos din pat și căuta dovezi compromițătoare pe cearșafuri, deși nu era nici o pată, verificând totuși, așa cum un alcoolic trece printr-un detector de metale convins că probabil a luat de undeva vreun pistol. Sandy căuta primele roade abjecte ale propriei sexualități uscându-se acolo sau chiar urmele ruperii pieliței care, conform studiilor sexologice din curtea școlii, ar fi trebuit să însoțească prima noapte a lui Wendy în patul său. Apoi îndoi păturile și aranjă așternuturile. Fiecare are un stil propriu de-a face patul, Wendy știa asta, la fel de personal ca amprentele sau ca pulsul. Sandy nu făcea decât să amâne momentul adevărului. Colțurile lui ordonate, dar imperfecte, ca de spital, n-aveau s-o păcălească niciodată pe maică-sa.

Așa cum vedea Wendy lucrurile, în acest spațiu împrejmuit, în aceste prime minute ale dimineții, erau în siguranță – doi tineri îndrăgostiți, ca niște cititori avizi privind la frontispiciul unui volum prăfuit, lăsat moștenire –, reflectând mișcările lumii exterioare în parohia Canaan și dincolo de ea. În cele din urmă, ușa se va deschide larg. Dar deocamdată puteau să se plimbe liniștiți cu trenulețul dragostei.

Așa că Wendy se opri și-și scoase din nou helanca, adăugând-o la grămada de haine pe care le ținea la brâu. Simți aerul înghețat pe sfârcuri, acei mici vestitori roz ai sexului ei, și se îndreptă spre ușă.

— Ceasul a stat, spuse Sandy, în spatele ei.

Ea era plină de o încântare intensă, așa că importanță avea? Era schimbată. Care e cel mai tare zgomot pe care-l poate scoate o fată? Cum arată clădirile când se prăbușesc? Oare Pentagonul chiar levitează? Deschise ușa și țopăi fără regrete peste pragul camerei de oaspeți în camera lui Sandy, unde execuția soldatului Joe era încă pusă în scenă. Începu să ridice vocea într-un cântec, să murmure niscai versuri de la Led Zeppelin și dintr-o altă melodie eterică. Hawkwind. Nazgulii călăreau în veșminte negre.

Apariția mamei ei în acest moment a fost iute, năucitoare și imprevizibilă. Wendy țipă, de fapt, la vederea Elenei cu ținuta răvășită, purtând hainele de noaptea trecută. Stând în hol. Ai fi zis că maică-sa învățase tehnicile vrăjitoarelor – învățase cum să se facă invizibilă – și, cu ajutorul unei vrăji, spionase faptele fiicei sale. Mama ei ca o valkirie. Mai târziu, momentul acesta s-a derulat iar și iar în conștiința lui Wendy, ca și cum lucrurile s-ar fi petrecut altfel dacă ea n-ar fi ieșit din camera de oaspeți.

— Îmbracă-ți imediat bluza, fir-ar să fie! spuse maică-sa. Pune-ți hainele pe tine!

Lângă ele, între ea și maică-sa, Wendy văzu ușa camerei de oaspeți închizându-se la loc – nici doi centimetri. Parcă simțea tulburarea care se acumulase de cealaltă parte a ei. Între timp, totuși, își recăpătă stăpânirea de sine. Se duse

în camera lui Sandy. Era pregătită să înfrunte tot ce-avea să se-ntâmple. Era posacă și de-o indolență erotică. Își întinse helanca, puloverul și ponchoul pe patul lui Sandy, de parcă și-ar fi etalat o pradă bogată. Se mișca pe-ndelete. I se făcuse pielea de găină. Se îmbrățișă singură. Mama ei o urmă.

— Ce cauți aici? întrebă Wendy.

— Nu e treaba ta, spuse Elena. Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, domnișoară! Eu se cade să pun întrebările. Ai petrecut toată noaptea aici? Și cine ți-a dat voie să faci asta? Și unde anume ți-ai petrecut noaptea? Unde anume, în această casă?

Privirea mamei ei dădu ocol încăperii, în timp ce Wendy se îmbrăca, se opri asupra păpușii spânzurate deasupra șifonierului lui Sandy, dar nu receptă mesajul. Apoi, uitându-se mai bine în hol, Elena văzu camera de oaspeți și înțelese. Îl strigă pe Jim Williams, strigă pe hol: *Jim!* și apucă mânerul ușii – în spatele căreia Sandy stătea pe întuneric, strângând pijamaua chiar în dreptul vintrelor –, apoi dădu buzna peste cel mai mic dintre băieții familiei Williams, urmată îndeaproape de tatăl lui.

— Ce făceați voi doi aici? Ah, fir-ar să fie, Jim! Of, la naiba!

Și așa mai departe. Cu lanterna impunătoare, galbenă, pe care o purta – lungă cât antebrațul său –, Jim Williams și mama lui Wendy cercetară încăperea, ca și cum această ambuscadă n-ar fi spus și singură povestea. Dădură la o parte așternuturile aranjate atât de laborios de Sandy; întoarseră pernele ca niște arheologi care scotocesc prin țărână. În sfârșit, traseră cuvertura și cearșaful de pat și cercetară salteaua, unde găsiră o veche pată de menstruație uscată. Capitonajul de pe patul ăla era ca un lințoliu însângerat. Deodată, Elena Hood începu să-și concentreze atenția asupra sticlei de votcă goale. Wendy și Sandy așteptau vinovați în spatele părinților lor. Pentru ei, vremea pedepsei sosise.

— Tu ai băut asta, băiete? îi spuse Williams fiului său, în timp ce Elena agita sticla. Îți dai seama în ce necazuri te poate băga chestia asta? Știi ceva despre intoxicarea cu alcool?

Știi ce să faci dacă cineva suferă de intoxicare cu alcool? Ai auzit vreodată de oameni înecați cu propria vomă? Din cauza unei chestii ca asta de-aici? Poți să-ți imaginezi cum vine chestia asta, fiule?

Elena o trase pe Wendy pe coridor, ca să-i aplice același perdaf. O disertație lungă, familiară. Văzuse atât de mulți oameni din familia ei distruși de alcool și n-ar fi suportat să vadă din nou așa ceva. Era prea dureros. Din cauza faptului că aceste năravuri se transmiteau ereditar, ea și Paul puteau cu ușurință... Dac-ai fi văzut-o pe bunica ta... Pe unchiul tău, cu tristețea și eșecurile lui, și toată acea suferință... Și să nu-l uităm pe tatăl tău... Și boala psihică, și moartea, domnișoară, moartea!

— Tu asculți ce-ți spun eu?

— Sunt numai urechi, mamă.

Următorul act al justiției parentale, aplicarea pedepsei corporale, decurse cu repeziciune în continuarea dădăcelii, ca o viitură sau ca o hotărâre de forță majoră. Wendy avea o presimțire că, în dimineața asta, ceva era în neregulă cu proporțiile pedepsei, dar la început nu știu ce. Cu adulții se petrecea ceva ce ea nu-nțelegea. Unde era mama lui Sandy, de exemplu? Unde era tatăl ei? Pe urmă începu să priceapă. Se lăsă condusă în josul scărilor ca și cum ar fi mers spre locul execuției. Se lăsă înghițită. De continuitatea logicii polițienești. Porci.

Iar în familia Hood, pedepsele corporale aveau o istorie. Exista un loc geometric al pedepselor. Totul începuse cu Paul. Paul fusese un copil bolnăvicios, începând cu anul de grădiniță petrecut la East School, cu diferite infecții și boli – o inflamație a gâtului provocată de stafilococi și dublă infecție la urechi, pojar, tuse măgărească. Paul urla de la primele ore ale dimineții, ca și cum viața lui ar fi fost în pericol, cu țipete ascuțite și înfricoșate care-i țineau treji pe părinții lui, țipete care, în disperarea lor, păreau să pătrundă în inima mamei, luptându-se cu competența ei ca părinte. Asta intrase deja în tradiția familiei. Pe atunci, Elena își făcuse obiceiul

dc a-i lua lui Paul temperatura anal – tocmai din cauza problemelor cu gâtul. Avea un termometru drăguț de sticlă, care era cufundat într-un pahar plin cu alcool, din categoria celor care par să prezică binele prin însăși seriozitatea și simplitatea lor. Această practică a persistat până când Paul a început să vadă metoda mamei sale – întunericul misterios în care ea cufunda instrumentul medical – ca pe tratamentul însuși, aducând cu el o legitimare a nefericirii lui.

Practica a fost transferată asupra lui Wendy, care ajunsese și ea să aprecieze aceste îngrijiri oferite în tăcere, oferite cu aerul preocupat, impasibil al unui bijutier sau al unui ortodontist. În liniște, înconjurat de o aromă de izopropil, termometrul îi va gâdila orificiul ei tainic și rozaliu, iar ea avea să fie vindecată.

Asta, totuși, nu a fost singura atenție de care s-a bucurat popoul ei în căminul familiei Hood. Pentru că bătaia la popou era ceva obișnuit. Aceste ocazii erau grandios stilizate, într-un ritual atent și iubitor. Prima bătăiță a lui Wendy a fost marele eveniment organizatoric al celor mai vechi amintiri ale ei, deși delictul care a provocat-o fusese de mult uitat. Tatăl ei a dus-o în dormitorul părinților. Mama ei stătea acolo, fără să scoată o vorbă. Fetița a refuzat să-și dea jos pantalonii. Tatăl ei a umilit-o verbal până când s-a conformat – a numit-o *stricată*, *târfă* și *prințesă*. Nu era greu deloc s-o înjosești prin limbaj – avea doar patru ani. Și-a dat jos pantalonașii din proprie voință. Apoi a pus-o în poala lui, iar maică-sa i-a adus peria de păr – în tradiția familiei, partea cu peri era rareori folosită – și, după o pauză în care a contemplat inocența absolută a posteriorului ei, tatăl ei a lovit-o cu partea netedă a periei. Ce făcea maică-sa? Se dădea cu oja?

Wendy recunoștea diversele atenții acordate fundului ei și acestea au devenit imposibil de diferențiat. Un Gestalt al trupului ei. Care dintre ele apăruseră primele – îngrijirile blânde ale mamei sau bătăile severe, dar grijulii ale tatălui – era acum neclar. Toate se împletiseră. Ce mânca, felul în care se îmbrăca, dacă se aventura în lumea grosolană a

machiajului, toate astea păreau lipsite de importanţă prin comparaţie cu felul în care se ocupau de acel sanctuar al grijii medicale şi paternale. Ea era poponeţul lui mami şi-al lui tati.

Aşa încât drumul până la parter, în livingul familiei Williams, avea un singur scop. Îl auzea acum pe Sandy plângând la etaj şi auzea monologul în crescendo al domnului Williams. Cuvintele lui aveau o sonoritate mormăită, cabalistică. Sutre hinduse. M. T. Elena Hood o apucă strâns pe fiica ei de încheietura mâinii. Ordinea rigidă şi fără cusur a locuinţei familiei Williams le împresura. În living, Elena îi porunci să-şi dea pantalonii jos. Wendy s-ar fi supus acestui abuz – părea inevitabil, aproape natural – chiar dacă avea paisprezece ani, pentru că avea alte lucruri în minte, pentru că ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră excesiv de lungi. Dar atunci îşi aminti că portjartierul murdar al lui Mike era vârât acolo, în pantalonii ei de schi, iar ăsta era un secret pe care n-avea de gând să-l trădeze. Refuză.

— Am spus să-ţi dai jos pantalonii, te rog, spuse Elena Hood.

— Nu, sunt prea mare. Ce-ai să faci, mamă, o să mă baţi la fund la balul bobocilor? O să vii după mine la colegiu, ca să-mi dai na-na la popou?

— Aici nu e nimic de negociat.

— De ce, mamă, ce-o să faci, *o să mă fuţi?*

Asta puse capăt conversaţiei. Elena o prinse pe Wendy de gât, mai-mai s-o sugrume. Camera alunecă într-o parte, şi, dintr-odată, Wendy începu să ţipe şi să plângă, în timp ce era târâtă în holul de la intrare. Detaliile pe care reuşi să le deslueşască în toiul acestei procesiuni sumbre erau ciudat de satisfăcătoare: covorul oriental din hol, mototolit de călcâiele ei; soarele dimineţii reflectat în rama de alamă a oglinzii din hol; faţa mamei ei deformată în oglindă. Undeva picura apă. Puterea maică-sii era total disproporţionată faţă de corpul ei minuscul, în retragere. În baie – aproape de intrarea în pivniţă –, Elena îi ţinu fetei gura închisă cu palma şi dădu drumul la robinet cu cealaltă mână. Înmuie în apă

un săpun mic, până făcu spumă destulă, după care o forță pe fiica ei să deschidă gura – Wendy o implora să n-o facă, dar țipetele ei erau fără cuvinte, strangulate –, în care îi vârî forțat săpunul plin de spumă. Apoi Elena îi închise din nou gura.

Wendy ar fi putut, chiar ar fi trebuit s-o lovească și ea pe maică-sa. În furia care-o cuprinsese, simțea că trebuia s-o lovească pe mama ei, să-i tragă una în dinții ăia drepți, albi și falși, să vadă cum îi curge sângele peste ei (dinții cei ușor mânjiți de ruj, chiar și acum), să calce peste trupul mamei căzute la podea –, dar n-o făcu. Într-un ungher izolat al inimii ei, Wendy consimțea la această tortură. Poate că avea o presimțire legată de ce-avea să urmeze. O acceptă, Wendy îi acceptă umilința, ca și usturimea din gură și din gât. Își simțea membrele slăbite. În sfârșit, maică-sa îi dădu drumul, lăsând-o să icnească și să scuipe puțină spumă albastră pe prețul croșetat de pe pardoseală. Începu să plângă.

— Hai să mâncăm ceva de dimineață, spuse maică-sa, cu o voce glacială și stranie.

Wendy căzu grămadă pe podea.

— Ridică-te imediat, spuse mama ei. Ridică-te de-acolo.

Dar Wendy nu voia să se miște.

— Ia chestia aia și ridică-te.

Ea rămase pe loc.

De data asta, când mama ei îi mișcă trupul, când ridică trupul acela de păpușă fragilă de pe podeaua băii, Wendy știu că singură n-ar fi fost în stare. Forța supraomenească a mamei, câmpul de forțe care o înconjura, toate acestea eșuaseră. Wendy va învinge în final doar pentru că va trăi mai mult. Iată cum familia era un mare bluf, un șir de înșfăcări zadarnice ale puterii. Dragostea era ca o tortură cu apă, iar sexul era partea de abuz fizic a iubirii, prin urmare sexul era partea torturantă a torturii. Numai că familia era cea mai cumplită tortură dintre toate.

Se duseră apoi în bucătărie, de parcă era bucătăria ultimei șanse, ultimul loc în care-ar fi putut împărtăși noțiunea de solidaritate feminină. Ideea li se năzări din senin, cum ar fi

putut ele să pregătească micul dejun pentru bărbați, pentru bărbații de la etaj. Ar fi făcut-o pentru bărbați, dar și pentru ele însele. Wendy și mama ei puteau, prin alchimia dejunului, să repare situația, înainte de a pleca acasă. Wendy intră în bucătărie ca un spectru. Fără să-i spună o vorbă mamei ei. Cu ochii roșii. Umflați. Întrucât cuptorul familiei Williams era cu gaz, Elena Hood reuși să pună ceainicul la fiert. Căută prin bucătărie un filtru de cafea. Pe tăcute, îi indică lui Wendy să pregătească masa. Scotociră prin sertarele lui Janey Williams. Apoi, în camera alăturată, salonașul: Wendy mototoli câteva numere din *Stamford Advocate* și *New York Times* și făcu o mică piramidă de surcele pe grătar, deasupra hârtiilor. Zgomotul îndeletnicirilor casnice modeste ale mamei sale o liniștea. Luă o cutie de chibrituri Ohio Blue Tip (scapără pe orice suprafață). Aprinse un băț pe fermoar, cum o învățase Mike să facă.

Iar când domnul Williams și Sandy se aventurară în bucătărie, chiar la Mike se gândeau. Focul nu ardea prea bine și cei doi bărbați se lăsară pe vine, ca să-și dea cu părerea. Nu asta era treaba lor? Să-și dea cu părerea?

Domnul Williams scormoni cu un vătrai pe lângă bușteanul Duraflame al lui Wendy. Sandy mânuia foalele.

— Wendy, spuse calm domnul Williams, în timp ce ațâța focul, nu l-ai văzut pe Mike azi-noapte, nu?

Fata îi povesti cum stătuse acasă și urmărise filmul despre femeia îngropată. Când ajunsese la locuința lor, Mike plecase deja. Cuvintele dureau, când îi ieșeau pe gură. Toate cuvintele o dureau. Aveau un efect coroziv.

— Sandy mi-a spus c-ar fi la Silver Meadow, zise ea, și poate că l-oi fi văzut când am trecut pe-acolo. Sau poate că nu. Aș fi putut să-l văd dac-ar fi fost pe deal, să se dea pe derdeluș sau să alerge.

— Dar tot el mi-a zis ca s-ar putea să se ducă să-l vadă pe Danny Spofford, interveni Sandy.

Jim Williams puse o mână pe creștetul fiului său, iar cealaltă, pe creștetul lui Wendy. Se ridică în picioare.

— Încercați să vă țineți mâinile acasă cât dau cu un telefon, bine? Monștrilor...

Și zâmbi, în timp ce ridica telefonul de pe pianină pe stativ era partitura piesei *Moon River*. Dar când își dădu seama că și liniile telefonice erau întrerupte, se schimbă la față. În bucătărie, brusc, Wendy îl auzi stând de vorbă cu maică-sa.

— Ce crezi, l-o fi dus Janey pe undeva?

— Eu cred că totul e-n regulă, spuse Elena. Probabil c-o fi la noi acasă, prăjește cârnați cu Ben.

— Telefonul e mort.

— Nu e cazul sa exagerezi.

Casa rămase tăcută pentru o clipă. Focul își mistuia combustibilul.

Deodată, domnul Williams spuse:

— În regulă, copii, veniți aici, e momentul s-avem o mică discuție.

Wendy și Sandy se lăsaseră învăluiți de căldură, unul în compania celuilalt. În fața focului. Fără să vorbească, fără măcar să se simtă în largul lor, pur și simplu, acolo. Fără să știe ce se întâmplase cu votca noaptea trecută sau cum îi adusese ea în situația asta. Reduși la tăcere de forța acestei băuturi de a lua evenimentele și de a le remodela cumva, pentru a-i face să se dezlănțuie. Wendy nu simțea că-l cunoaște pe Sandy, dar exista acum un lucru pe care-l împărtășeau. El îi dădu foalele și ea suflă timid, de încercare, peste bușteanul artificial din șemineu. Sandy luă vătraiul și-l înfipse cu sălbăticie în buștean. O ploaie de scântei albastre, verzi și roșii învălui șemineul. Wendy se înecă și încercă să înghită. Leșia era în ea acum. Călătorind prin sângele ei, îngreunându-i ficatul.

Cei doi se duseră în bucătărie, unde Elena Hood aranja fâșii de bacon pe o frigăruie mare, spărgea ouă într-un castron și căuta ingredientul ei minune, boiaua de ardei. Aceste eforturi culinare îi ascundeau starea de șoc, expresia goală, amorțită pe care Wendy o înțelegea foarte bine. Cei doi

Williams nu sesizară nimic. Totuși, între timp, Elena ajunsese la un fel de înțelegere cu Jim Williams – asta era evident, după felul în care se ocoleau grijuliu unul pe celălalt în bucătărie, descriind cercuri pe linoleum, nu cu dragoste, chiar, ci cu respect. Onorându-i, măcar un pic. Un fel de apreciere efemeră, care nu învingea toate suișurile și coborâșurile, dar era amețitoare pentru o clipă. Consecința acestei aprecieri avea să fie o predică ținută în doi. Domnul Williams arătă spre masă. Sandy și Wendy se așezară.

— În regulă. Toată lumea stă comod? Williams se ridică în picioare, chiar la marginea parchetului, cu brațele încrucișate. Bun! Acum, lucrul pe care-l avem de discutat în dimineața asta nu e simplu, dar cred că trebuie să-l discutăm oricum, și ăsta-i motivul pentru care mama ta, Wendy, a rămas aici azi-noapte și nu s-a dus acasă... A stat cu mine noaptea trecută. Ăsta e... ăă... primul lucru pe care trebuie să vi-l spunem. Și, cu toate că motivul pentru care a stat a fost în principal întreruperea curentului electric și faptul că a trebuit să... ăă... abandonăm mașina într-un șanț pe Ferris Hill Road, ar fi nesincer dacă nu v-am spune că am petrecut noaptea împreună... în... în patul cu saltea de apă. Vreau să fiu clar în privința asta, copii. Acum, uneori, pe măsură ce o căsnicie devine familiară, începe să îmbătrânească un pic – asta se întâmplă uneori. Pur și simplu, se întâmplă ca oamenii care sunt căsătoriți – ca mama ta și cu mine, Sandy, sau ca Benjamin și Elena – într- un punct în care vor ceva anume în căsnicia lor, în care constată că... ăă... se înstrăinează. De fapt, nu-i chiar așa de complicat. E la fel cum îți dorești să pui sos A.1 pe hamburger săptămâna asta și muștar săptămâna viitoare. E simplu. Sau la fel cum ai vrea să te duci la McDonald's sâmbăta asta și apoi la Darien Pizza Restaurant, data viitoare. Contractul conjugal, mda, așa e. Devine tot mai neînsemnat. E greu să revii în acel punct în care ai fost fericit, căci altfel vă iubiți unul pe altul, dragostea voastră e puternică, dar pur și simplu nu vă mai pasă de celălalt ca altădată. Iar societatea ne învață chiar acum că ăsta nu e

neapărat un lucru rău – să vrei ceva picant. E un lucru firesc. E puțin cam neconvențional, pe unii îi cam zdruncină, dar e în regulă. Mama ta și cu mine și probabil că și domnul și doamna Hood, ei bine, am crescut într-o vreme în care, indiferent de dorințele pe care le nutreai într-o căsnicie, se considera că e imoral să încalci jurămintele pe care le-ai făcut în fața altarului. Ce s-a întâmplat din această cauză a fost că părinții noștri și părinții lor au trăit furioși... furioși și porniți unii împotriva altora doar pentru că-și doreau puțină varietate. Țipau unii la alții și dormeau în dormitoare separate, ignorându-și copiii – ignorându-ne pe noi, pentru că noi eram copiii pe atunci –, în vreme ce se războiau unii cu alții – *se războiau* – pentru dreptul de a nutri aceste dorințe. Aceste ciudate mici pasiuni. Așa.

Ouăle Elenei, aroma lor, umpluseră acum bucătăria, dându-i o concordie și-o armonie pe care nu prea le avea. Domnul Williams devenea tot mai agitat pe măsură ce parcurgea etapele complexe, de om de vânzări, ale raționamentului său. Pe Wendy o ustura gura otrăvită. Își lăsă capul în jos.

— Așa că acum putem să facem asta, dacă vrem. Putem să încălcăm un pic aceste restricții; putem să împrumutăm pe cineva pentru o noapte și să nu... fără să ne punem în pericol familiile sau alte chestii. Atât, doar să ai parte de puțină acțiune. Și despre asta voiam să vă vorbesc, copii. V-ați putea trezi într-o dimineață ca asta, când totul afară e foarte frumos, dar într-o situație derutantă, cum ar fi să-ți găsești mama plecată de-acasă și pe altcineva – să zicem, mama prietenului tău – în locul ei. Mașina lipsește, te gândești că e distrusă pe undeva. Dar vreau ca tu să înțelegi, băiete (iar Williams se așezase între timp la masă și stătea aplecat peste suporturile pentru farfurii ca să se uite drept în ochii fiului său), că asta nu va avea nici un efect asupra familiei noastre. Eu sunt aici, în această casă. Voi fi mereu aici. Iar maică-ta și cu mine poate c-om avea pragurile noastre de apă învolburată, dar rămânem împreună. Suntem în această casă împreună, cu sau fără electricitate. Și vrem să fim

împreună, să vă ajutăm pe voi, copii, și să ne ajutăm unul pe celălalt.

— Acum, mama ta, continua Williams, mama ta... a plecat de la petrecere cu altcineva. Vreau să fiu sincer în privința asta. Trebuie să fiu cinstit cu tine. OK? Și astfel ne putem imagina în ce fel de situație se află ea acum. A profitat de această oportunitate în același fel în care-am făcut-o și noi. S-ar putea să fie mulțumită, s-ar putea să nu fie. Nu știm. Dar ea nu poate să ne sune acum, pentru că liniile telefonice nu funcționează și probabil că pe străzi sunt copaci prăbușiți. Lumina electrică e întreruptă, iar drumurile sunt periculoase. Și ăsta-i motivul pentru care nu s-a întors încă. Dar când o să se-ntoarcă și când Mike o să se-ntoarcă și el, o să ne-așezăm cu toții la masă și probabil, Wendy, că și tu poți să fii sigură c-o să te duci la tine acasă, unde-o să ai cu tatăl tău o lungă discuție despre ceea ce s-a întâmplat.

Elena se așează la masă lângă Wendy. Le dădu celorlalți farfuriile. Pentru Wendy, ouăle erau serbede și reci. Aveau gust de săpun albastru. Sandy înfuleca ouăle fără poftă sau bucurie.

— Mai avem de lămurit un lucru, adăugă Jim Williams, și anume faptul că voi doi ați fost azi-noapte împreună. Acum, cred că nu voi fi nevoit să vă fac o recapitulare a poveștilor cu păsărele și albinuțe. (Aici, Williams scoase un hohot de râs grav și plin de voioșie, care totuși sună fals.) Prin urmare, cred că nu va trebui să vă explic ce-i ăla un act sexual. Am să spun, totuși, că asta e o treabă foarte serioasă. Iar în cazul tău, băiete, nu-s așa de sigur că ești pregătit să-i faci față – când ți-or crește câteva fire de păr mai închise la culoare sub nas, o să putem avea o discuție serioasă pe acest subiect. Atunci o să te-nvăț cum să iei problema în propriile mâini, dar, până atunci, voi nu sunteți pregătiți, așa că trebuie să vă rezumați la...ăă... în primul rând, cercetări mai puțin invazive și, în al doilea rând, dac-ar fi să se-ntâmple ceva miraculos... să zicem că ați fi brusc apți de reproducere, v-ați găsi într-o situație foarte dificilă. Corect? E cât se poate

de serios. Închipuie-ți, Sandy, dacă Wendy ar rămâne gravidă chiar acum, când tu ai treisprezece ani, iar ea are... câți? Tot treisprezece? Imaginează-ți că Wendy ar trebui să se ducă la liceu în rochie de gravidă, încercând să ascundă adevărul. Și pe urmă, cum o s-aveți voi grijă de copil, după ce-o să-l faceți? Cine-o să stea cu el cât timp o să fiți la școală? Cine-o să plătească asistența medicală și nașterea propriu-zisă a bebelușului? Vă așteptați ca noi să plătim angaralele pentru prostia voastră? Nici vorbă de așa ceva! Și cine-o să-l învețe pe copilaș principiile morale de care-o să aibă nevoie? Moralitatea lui e un pic cam lăsată de izbelițe, dacă ținem seamă de treaba pe care-o faceți voi acum. Pricepeți? Voi doi n-ați terminat încă de asimilat principiile moralității și deja vreți responsabilitatea de-a vă ocupa de un copil? Și adăugați la asta faptul că nu știți exact ce simțiți unul pentru altul, fiindcă există alte... relații extenuante care se desfășoară în același timp. Nici măcar nu știți ce gândiți cu adevărat... Mă rog, evident că un comportament ca ăsta are darul de a fi contagios. Adică, eu nu cred că voi ați ajuns la o astfel de idee de capul vostru. Așa că, de bună seamă, ați preluat-o de undeva. Ăsta-i un motiv de reflecție, dac-ați citit una dintre cărțile noastre și-ați găsit detalii legate de un comportament ca acesta. Noi am prefera să discutăm asta cu voi decât să vă lăsăm să vă luați toate informațiile din cărți. N-ai decât să aduci cartea aia aici, Sandy, adu-mi *Nașul*, pagina nu știu care, aia pe care-i place lui Mike s-o citească. Am putea să analizăm împreună cuvintele mai dure. Uite, să faci anumite alegeri e un lucru important pentru tineri. Prin urmare, asta e ceea ce-aș dori să vă ofer... alegeri. Până când veți aduna toate informațiile, până când veți ști, atunci când vă culcați în același pat, cum trăiește cealaltă jumătate, pur și simplu nu e bine. Asta vreau să vă spun și, dacă nu e bine, atunci ar trebui să mai aveți răbdare. Să mai aveți răbdare, OK? Ați înțeles, copii?

Wendy privea fix în farfurie, văzând cum ouăle se închegau într-o băltoacă aproape rece, scuturând ușor

moviliţa de pâine prăjită, gem şi ouă. Acum putea să ridice din nou privirea fără să se teamă de consecinţe.

— Elena, ai ceva de adăugat?

Elena clătină din cap cu hotărâre.

— Nu, nu. Eu şi Wendy o să discutăm lucrurile astea în drum spre casă.

Şi aşa se sfârşi totul. Oricare-ar fi fost impulsul care-o condusese pe mama lui Wendy în casa familiei Williams – şi acesta îi fusese transmis în totalitate lui Wendy, exact aşa cum nestatornicia familiei O'Malley îi fusese transmisă Elenei –, oricare-ar fi fost impulsul care-o purtase pe mama ei de la petrecere pe patul cu apă, unde înotase în braţele lui Jim Williams, oricare-ar fi fost revoluţia care avusese loc în sufletul mamei ei, fusese urmată de o aspră revenire la vechea ei constituţie. Aşa se întâmplau lucrurile cu adulţii – mergeau pe calea extazului, după care îl negau, îl raţionalizau, îl înveşmântau în vorbărie. Mama ei regreta că se află acolo, în acea bucătărie, regreta că pregătise micul dejun, regreta că-l rănise pe Benjamin, oricât de justificat ar fi putut să fie gestul ei. Mama ei regreta totul acum. Wendy citea acest regret pe faţa ei.

— Hei, băiete, spuse Jim Williams, radioul tău pe unde scurte mai are ceva baterii? Crezi că putem asculta la el ştirile sau vreo emisiune?

Sandy încuviinţă din cap, fără prea multă tragere de inimă.

Cei doi se ridicară deodată şi, cu mişcări sincrone, ca de coregrafie, se şterseră la gură cu şervetele de pânză pe care Elena le pusese pe masă, aşezară şervetele pe farfurii şi lăsară farfuriile în urma lor.

Şi atunci Wendy se gândi la complicaţiile întregii nopţi. Dacă se produsese un fel de schimb generalizat între vecini, care depăşise aşteptările tuturor? Pentru-nceput, Wendy avea să fie prizonieră într-un orăşel în care toată lumea ştia că maică-sa se culcase cu un vecin. Această veste avea să circule ca şi cea despre flirtul ei cu Debby Armitage. Apoi, ca să mergem un pic mai departe, ceva mai departe pe

drumul cu pricina, ca ar putea fi soră vitregă cu băiatul pe care-l iubea și, în același timp, soră vitregă cu rivalul acestuia, pe care de asemenea îl iubise cândva. Avea să comită un incest. Îi va permite oricăruia dintre frații vitregi s-o pipăie. Poate c-o să-i lase pe amândoi s-o călărească. Apoi frații ei vitregi se vor lupta pe viață și pe moarte pentru a dobândi dreptul de-a o însămânța cu un prunc bicefal, care vorbea greaca încă din născare și știa data următoarei veniri a lui Isus. Tatăl ei și tatăl ei vitreg nu vor vorbi unul cu celălalt. Mama ei și mama ei vitregă nu vor vorbi una cu cealaltă. Atunci când se va afla în compania tatălui ei și a doamnei Williams, va fi îndemnată să nu vorbească despre mama ei și domnul Williams. Sau: nu-i va vedea niciodată pe Mikey și pe Sandy, pentru că vor avea weekenduri diferite de vizită. Sau: cei doi își vor împărți vizitele, o săptămână Sandy, o săptămână Mikey, iar ea îi va schimba așa cum procedaseră și părinții ei. Sau: se va întoarce acasă la familia Hood și întreg acest weekend va rămâne un episod oribil, de care nimeni nu va mai vorbi vreodată, care va lăsa în urma lui carnagiul moral al unui întreg oraș plin de copii.

— Trebuie să mergem, spuse mama ei. Terminăm asta și te duci să-ți iei lucrurile. O să-mprumutăm niște bocanci...

— Mergem pe jos?

— Mașina familiei Williams a rămas pe Ferris Hill, iar Firebird-ul e la tatăl tău.

Tăcerea dintre Wendy și Elena a fost lungă și densă. Aproape de nepătruns.

— Tu nu-l mai iubești pe tata, spuse Wendy.

Elena oferi acestei afirmații o pauză respectuoasă. Apoi spuse:

— Așa e.

Mai târziu, Wendy se va gândi mult la acest moment și va ajunge la concluzia că bateristul lui Elton John, Nigel Olson, însemna mai mult pentru ea decât căsătoria părinților ei și că propria inimă i se micșorase, la fel ca inima lui Grinch din *Cum a furat Grinch Crăciunul*. Pentru că în acel

moment nu simțea cine știe ce. Deprinsese prea bine parcimonia cu care o învățase familia ei.

— Dar n-o să divorțezi de el, nu-i așa?

— Deocamdată nu știu răspunsul la întrebarea asta.

— Ah, mamă, tu...

Bâjbâind prin meandrele acestei discuții, clătiră cu apă rece farfuriile murdare. Asta era tot ce puteau împărtăși. Apoi Wendy o lăsă pe maică-sa și se duse să-și ia lucrurile – ponchoul, ghetele – de la etaj, de pe patul lui Sandy. Ajunsă în capul scării, îi auzi pe Sandy și pe domnul Williams. În baie.

Cei doi stăteau pe covorașul din baie, cu o baterie de scule împrăștiată în fața lor, de parcă s-ar fi aflat într-un amfiteatru de operațiuni. În fața lor, printre plăcile de faianță, un firicel de apă curgea constant. Nu era cine știe ce, doar un pârâiaș care curgea în cadă, dar cu toate astea îi speriase pe bărbații din familia Williams. Pentru că nu venea nici de la duș, nici de la robinet. Venea din perete.

Sandy îi întindea sculele tatălui său, una după alta. Cheie. Clește. Opriră apa de la robinetele din spatele toaletei. Asta nu avu nici un efect asupra inundației. În spatele lor, aparatul de radio sporovăia despre furtună și despre distrugerile pe care le provocase. Apoi crainicii trecură la subiectul acelei tăceri de optsprezece minute și jumătate.

— Noi o să plecăm, anunță Wendy.

Bărbații din familia Williams nu ridicară privirile.

— Mai poftiți pe la noi, spuse Jim Williams. Suntem întotdeauna bucuroși să vă vedem, draga mea.

Wendy plecă din baie și-și adună lucrurile, după care se echipă. Patul lui Sandy era făcut cu grijă, de parcă s-ar fi aflat în camera de oaspeți, ca și cum asta n-ar fi fost reședința lui permanentă. Soldatul Joe atârna fără vlagă deasupra șifonierului.

Și deodată, de la parter, tocmai când ea și mama ei se încheiau la ultimii nasturi, se auzi o bătaie la ușa din față.

— Lăsați-mă să intru! strigă Janey Williams. N-am cheile la mine.

Alte bătăi puternice. Zgomotul se auzea înăbușit.

Atunci Jim Williams apăru pe scări: îngrijorat, concentrat, prins într-un noian de reacții diferite. Sandy stătea chiar în spatele lui, încremenit pe a opta sau a noua treaptă, strângând cu străşnicie balustrada, cu bărbia apăsată pe dosul palmelor. În prag, Janey Williams stătea răvăşită, cu ținuta în dezordine, descompusă chiar. Wendy îşi dădea bine seama. Şi asta se întâmpla *înainte* ca doamna Williams s-o vadă pe mama lui Wendy.

— O dimineață excelentă, spuse Janey, când Wendy deschise uşa. E acasă stăpâna, drăguță? Cu un gest absent, puse mâna pe creştetul lui Wendy.

— Avem o problemă.

Jim îi făcu semn să intre.

— Ce s-a-ntâmplat cu maşina, fir-ar să fie? întrebă ea. Şi-atunci înțelese: O, ce plăcere să te văd, Elena, şi ce bine-arăți! Ce se-ntâmplă aici? Ce-i cu fețele astea lungi?

— Cum ai ajuns acasă? spuse Jim Williams, coborând două trepte. Avea un ton detaşat. Era tonul care preceda o discuție lungă şi grea.

— Maria m-a dus cu maşina în susul, în jurul şi în josul lui Ferris Hill. Am trecut pe lângă maşină. Maşina mea! Ce mama naibii i-ați făcut?

Jim Williams strânse în mână cheia fixă, de parc-ar fi vrut să argumenteze ceva cu ajutorul ei. Sandy se uita la lâna încâlcită a covorului, iar Wendy se uita la mama ei, care părea să privească fix spre nu ştiu ce regiune pustie din curte. La etaj se auzea apa picurând în baie.

— Maşina ta, Fordul Firebird, era şi ea înțepenită-n drum, o informă Janey pe Elena. Sper că Benjamin n-a dat, mă rog, nas în nas cu... autoritățile, pe când cobora dealul.

— Am distrus maşina, şopti Elena prosteşte.

Wendy vedea cum mama ei se chinuie stângaci să facă față situației. Şi putea ghici acum în ce direcție era orientată harta evenimentelor, chiar dacă nu putea s-o vadă în întregime. O parte fusese construită de ea, cealaltă, de alții. Dar senzația creată de acele poveşti se lăsase acum asupra

ei. Poveștile acelea circulau în jurul ei. Maria Conrad întorcându-se acasă ca să-și găsească fiul, pe Neil, primind prima sa felație de la Janey Williams, Janey plângând de-a dreptul în timp ce făcea asta, lacrimile ei sărate, de amărăciune, căzând pe erecția lui roz-pal... Neil, prea orb în mulțumirea lui ca să-și dea seama de efectul pe care-l avea sau nu-l avea asupra ei; Maria întorcându-se de la locuința lui Stephan Earle, unde Stephan ejaculase prematur și adormise numaidecât, după ce o strigase pe Maria cu alt nume – nici al ei, dar nici al soției lui; soția lui Stephan Earle, Marie, rămasă la micul dejun cu Dan Fuller, moment în care își face apariția Chuck Spofford, urmat îndeaproape de fiul lui, ca să-l acuze pe Fuller că i-a furat amanta; logistica, geometria cazării la reședința Gorman, la reședința Sawyer, la reședința familiei Boyles. Toate mașinile astea care încercau să se deplaseze prin oraș, în spatele altor mașini! Fiecare cu încărcătura ei de trădare și oportunitate irosită! Și, peste toate astea, mai era și furtuna. Wendy nu voia să se gândească la asta. Nu era îndeajuns de matură ca să se gândească la așa ceva.

— Și v-ați distrat? întrebă Janey.

— Ah, taci! strigă Elena. Dacă vrei să discutăm, hai măcar s-o facem în particular. Nu trebuie să vărsăm toate gunoaiele în fața copiilor. Și-așa știu prea multe!

— Le-am spus, iubito, zise Jim Williams.

— Ce-ați făcut? spuse Janey.

— Uite, treaba asta nu e cea mai importantă acum. Avem două probleme adevărate, spuse Jim Williams. În baie curge apă de undeva. Mi-e cam teamă să nu se fi spart vreo țeavă. Asta-i problema cea mare. Și...

— Găsești tu o soluție, îl întrerupse Janey.

Ca și Wendy, Sandy era paralizat. Încremenit de multiplicarea punctelor de vedere, de separarea și divizarea lor. Pe când Janey Williams trecea pe lângă el și pe lângă tatăl lui pe scară, în pijamaua de mătase boțită (lăsându-și mantoul de lână pe balustradă), ca se aplecă să-l sărute pe Sandy pe frunte. Începu să plângă cu suspine spasmodice, sughițând.

Uncle femei din New Canaan erau frumoase când plângeau: toată tristeţea se chircea înăuntrul lor ca picioarele strânse cu feşe ale femeilor asiatice. Lacrimile lor săpau şănţuleţe delicate pe obrajii imaculaţi. Nu aşa stăteau lucrurile cu Janey Williams. Tuşi, icni şi hârâi din gâtlej, scoţând la suprafaţă mai mult decât ţinea ascuns. Avea nasul roşu – Wendy văzu perfect asta – ca nasul înroşit de gin al tatălui ei. Janey încercă să arunce cu invective în timp ce plângea, dar „viitura" era prea puternică şi cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se îndepărteze de familia ei, să se îndepărteze de toată făgăduinţa şi bunătatea. În drum spre dormitorul ei se opri... la uşa lui Mike.

Întinse mâna spre clanţă. Porni alarma secretă. Janey înjură. Apoi apăsă pe clanţă şi găsi patul gol.

— Unde-i Mike? întrebă ea.

— Asta-ncercam să... Jos, cu Ben, spuse Jim. Aşa credem.

— Ce să caute el acolo? strigă ea, isteria făcându-şi loc în amalgamul acela de emoţii. Ben îl urăşte pe Mike! Nu fi tâmpit! Şi să nu-mi spui că nici măcar...

— Calmează-te, te rog.

Jim răsucea cheia fixă în palmă. Dar nu făcu nici o mişcare.

Janey era în capul scării, încremenită la latitudinea reproşului. Erau cu toţii izolaţi în acel foaier, cu toţii.

Şi atunci ambulanţa opri în faţa casei.

O ambulanță cu un design neobișnuit, nostalgic. Un vechi *station wagon* american, vopsit în roșu-aprins, cu girofar galben. Lumina, care se rotea lent, se opri. Razele soarelui se reflectau în lentilele girofarului și în alte suprafețe lucioase ale mașinii. Soarele reflectându-se într-un număr nelimitat de suprafețe. Soarele, reflexiile soarelui, crengile căzute ale arborilor. O imensă bomboneriе, plină de bunătăți glazurate, fantezia de Crăciun a unui copil care visează o lume a fondantelor. A dulciurilor.

Gheață pretutindeni, țurțuri, zăpadă fărâmicioasă și scârțâitoare și gheață, cu toate astea se lupta acum Benjamin Hood, căzând, ridicându-se, alergând de la ambulanță la casa familiei Williams. Fața lui Hood era tumefiată și roz-portocalie de jenă și anxietate. Înaintarea lui pe ceea ce fusese cândva o alee cu dale de piatră – de fapt, acum tocmai călca peste o brazdă de flori – nu prea putea fi numită înaintare. Își îmboldea, își îndemna coapsele și gambele moi să pășească, dar nu ajungea nicăieri. Era înțepenit pe alee, pe stratul de flori, întinzându-și palma dolofană și pufoasă spre ușa de la intrare. Dar asta nu-l aducea mai aproape.

Zgomotul paraziților electrostatici venea de la stația radio a ambulanței. Vântul făcându-și de cap prin copacii pudrați cu zahăr. Reflexii. Sunetul țurțurilor care renunțau la propria formă, pentru a se întoarce în apa râurilor. Mișcarea neobosită a apei. Fumul de lemn ars plutea dus de vânt și pârjolea un ungher trist din inima lui Hood. Nici măcar în această misiune nu putea să-l ignore. Trecutul era atât de

trecut încât durea – după-amiezi petrecute cu tatăl lui la vânătoare de rațe, în nord, în New England, și cetățenia lui dulce-amară. Îi era dor de trecut și-ar fi putut să fie un om mai bun. Acum se afla la doar zece pași de ușă; mișcările îi înghețaseră până la un târâit. Partea din față a casei: albă, ordonată, colonială. Un catarg (fără drapel), un gard viu bine îngrijit, împodobit cu gheață. Garaj pentru două mașini. Imitație de felinar cu gaz lângă treptele din față. Coloane. În spate, colina. Mai jos, râul Silvermine.

În cele din urmă, când se părea că avea să treacă o zi întreagă până când Hood avea să ajungă la ușa soților Williams, când deja celor aflați înăuntru, Elenei Hood, familiei Williams și lui Wendy Hood începuse să li se pară că ambulanța parcase pe alee pentru pauza de cafea sau pentru o plimbare matinală, cu scopul de a asculta păsărelele, când lui Janey Williams i se părea că deschisese și închisese ușa de o duzină de ori și de fiecare dată descoperise o altă zi, o altă tragedie – o zi în care șoferii de ambulanță veneau doar să ceară indicații despre cum să ajungă la locul vreunui alt accident; o zi în care era doar un *station wagon* roșu, care făcuse pană de cauciuc, și nu o ambulanță; o zi în care pierderea era a familiei Hood, iar Ben le căuta pe Elena și pe Wendy – după toate aceste alternative, se auzi bătaia în ușă. Mai întâi se deschise ușa, apoi se auzi bătaia. Totul era pe dos.

— Janey. Aă... Tu și Jim ar fi bine să veniți puțin afară. Mă tem că s-a-ntâmplat... Mai bine veniți afară. Eu... voi trebuie să vorbiți cu oamenii ăștia. Uite, eu...

Urmează pagina de senzație. Procesiunea era asemenea unui ansamblu de cimpoieri, unei echipe medievale antrenată la gimnastică – Janey și Jim Williams se aruncară disperați în zăpadă, având pe ei doar hainele pe care le purtaseră prin casă; urmați de micul Sandy Williams, care țopăia cu atenție în gropile făcute în zăpadă de părinții lui, menținându-și cu greu echilibrul, mai-mai să cadă; urmat de Elena, cu brațele încrucișate, cu umerii lăsați în jos, cu buzele țuguiate, fără să știe exact de ce venise; apoi Wendy,

orbită de reflexiile luminii și derutată de clipocitul apei, care venea de peste tot; urmată de Benjamin Hood însuși, acum despovărat de responsabilitate, dar îndurerat, pentru că știa. Hood încălțat în galoși.

Șoferul de ambulanță îi aștepta rezemat de mașină. În același moment, o mașină a poliției încetini și parcă pe Valley Road. Doi polițiști coborâră și porniră fără vlagă spre ciudata adunare.

— Vecinul dumneavoastră a găsit corpul unui băiat, în apropiere de spital, spunea șoferul ambulanței, adresându-se mai ales lui Jim Williams. Zice că are motive să creadă că băiatul e fiul dumneavoastră. Mă tem... ei bine, am încercat să-l readucem la viață și n-am reușit. Să-l readucem la viață. Dar ar trebui...

Fața lui Janey Williams – fără expresie, neutră și deodată schimonosită. O mască de tragedie, o mască de comedie, o mască de tragedie. Zâmbi, tremură. Știa, nu știa. Anul avea o fisură. Dezastrul creștea sau descreștea conform propriului itinerar. Mâinile lui Janey erau roșii și insistente, ca și cum ar fi dirijat cumva scena, unduindu-se printre tempourile accentuate. Dansa, plângea, dirija și vorbea în dodii.

Șoferul ambulanței îi lăsă să asimileze vestea, se uită în jos, la urmele lăsate de mașină în zăpadă – era un desăvârșit sol al nenorocirii –, după care se duse să ceară sfatul polițiștilor.

— Credeți că e-n regulă să-i lăsăm să identifice cadavrul?

Schimbul de replici avu loc într-o parte.

— Dacă vrei, mă ocup eu de treaba asta, spuse ofițerul.

Se duse către cercul adunat în jurul ambulanței.

— Băieții ăștia trebuie să plece la spital. Ca să facă treaba cum scrie la carte. Iar noi va trebui să întocmim un raport complet, dar mai întâi vreau să știu cum vă cheamă. Știți, lucrurile obișnuite. Și de când ziceți că lipsea băiatul dumneavoastră?

Tulburat, Jim Williams îi dădu informațiile solicitate. Răspunsurile lui erau grăbite, contradictorii, vagi. Ben Hood păși în cerc și spuse din nou povestea. Polițistul – indiferent

la logistica relatării lui Hood – arătă spre ambulanță, spre comoara adăpostită acolo.

— Cineva probabil trebuie să-l identifice, spuse el. Am putea s-o facem acum și să scăpăm. Către Jim Williams: Vreți să veniți aici, să aruncați o privire?

Nu, categoric nu. Williams nu voia să se uite, să simtă gustul acelei scene. Se pomeni uitându-se în jur, gata să propună aproape pe oricine altcineva. Îl priviră cu toții cschivându-se, fiecare dintre ei gata să se ofere voluntar. Poate că Sandy ar fi trebuit s-o facă sau Janey, cu toate că ea era acum departe, undeva în trecut, războindu-se cu toate rănile sufletești care erau invocate de tragedie. Jim nu voia să se uite la fiul său mort. Tații n-ar trebui să fie nevoiți s-o facă. N-ar trebui să fie una dintre configurațiile sorții paterne. Era în schimb trista responsabilitate a fiilor – identificarea morților –, o responsabilitate pe care Jim deja o împlinise în viața lui. Fiii ar trebui să-și ia rămas-bun de la tați.

Apoi, Jim Williams, tremurând, se resemnă și se duse să-și facă datoria. Se uită cine era pe brancarda din spatele ambulanței. Țipătul lui izbucni, lung, răgușit și elastic, și deodată se întrerupse, înăbușit. Și atunci îl auziră pe șoferul ambulanței dându-și cu părerea în privința cauzei. Și-i mai auziră pe ceilalți doi tipi dinăuntru – era o convorbire de rutină. Scorurile de la fotbal. Jim se dădu jos șovăind din ambulanță, o păstaie.

Williams încercă să rostească o propoziție, o explicație pentru familia lui, dar de fiecare dată era întrerupt de amenințarea propriului discurs, acum slab, tot mai slab. După care nu se mai auzi nici un cuvânt. Fierbea. Elena și Janey îl ținură, câte una de fiecare braț, și în felul acesta se puseră pe tremurat, în vreme ce mașinăriile statului se învârteau în jurul lor. Mike era introdus în statistici. Șoferul se dădu iar jos din mașină – portiera din stânga se închise în urma lui.

— OK, va trebui să ducem... ăă... decedatul la Norwalk. Vrea cineva dintre dumneavoastră să vină? Nu e nevoie să veniți toți. De fapt, cel mai bine ar fi să vină... doar o

persoană. N-o să fie prea multe de văzut. Părerea mea e că cel mai bine ar fi să lăsați procesul să-și continue cursul.

Ben dădu să se ofere voluntar, dar rolul lui în acest conflict secundar se încheiase. Jim Williams făcu din nou un pas în față, desprinzându-se din brațele celor două femei, lăsând în urmă generozitatea lor, pentru că cine altcineva ar fi putut să meargă? Făcu un gest nesigur și tăcut de consimțire – ridică un singur deget, ca și cum ar fi făcut discret o ofertă la licitație – fără să se gândească. Janey, Sandy și Elena îl lăsară să plece. Se urcă în spatele ambulanței, iar șoferul trecu din nou la volan.

Dar mașina refuză să pornească. Țînuseră radioul deschis prea mult timp. Probabil. Sau era doar una din zilele acelea. Motorul tuși răgușit de câteva ori, dar nimic. Elena îi auzi înjurând înăuntrul ambulanței; de-abia ieșise din revizie, nu avea un istoric cu probleme.

Porniră mașina poliției. Angajații statului se învârteau prin preajmă, scărpinându-se în cap, căutând cablurile. După un sfert de oră sumbru, impenetrabil – cu Jim urcându-se și coborând repetat din spatele ambulanței –, reușiră să pornească motorul. Polițiștii își notară numele și adresele tuturor celor de față.

Acest sfert de oră a fost ultimul în care membrii familiilor Hood și Williams erau atât de aproape, în care poveștile lor puteau fi spuse laolaltă atât de ușor, în care, dacă trebuia să se poarte o discuție pe tema acelor chei și acelei petreceri sau a combinației dintre erotism și alcoolism la vârsta adolescenței sau a afecțiunii stranii care-i lega pe acești oameni, o asemenea discuție ar fi putut avea loc. O vreme, vor mai fi vecini. E drept, Elena știa că scuzele erau paragraful imposibil, ale cărui cuvinte erau ca numele tainice ale lui Dumnezeu. Simple scuze, simplă recunoaștere. *Chestiile alea, toate chestiile care s-au întâmplat, totul e uitat. E istorie.* Simplu, nu? Toți erau iertați și liberi, descătușați, liberi să plece și să-și continue viețile. Erau liberi să-și preia soarta, să-și preia destinele anonime. Și-atunci, de ce n-au ajuns scuzele pe

buzele Elenei? Sau pe-ale lui Benjamin? Elena ar fi vrut să spună toate astea, să rostească acele imposibile şi străvechi cuvinte de mărturisire şi absolvire. Şi ştia că, dacă n-o făcea, era condamnată să vadă cum greşelile prosteşti ale trecutului se întorc pentru o reluare, pentru un bis. Aşa că făcu tot ce ştiu mai bine. Întinse braţele spre Janey şi-i şopti câteva vorbe nesatisfăcătoare, nişte mărunţişuri. *O, Janey, o, Janey, îmi pare atât de rău! Ah, tare, tare rău îmi pare!* Se îmbrăţişară scurt. Şi-atunci le surprinse Benjamin şi-şi dori să ia parte şi el. Atinse umărul soţiei sale, apoi pe al lui Janey. Nici una dintre ele nu păru să bage de seamă. El rămase acolo stingher. Apoi se întoarse spre copii. Wendy şi Sandy priveau în altă parte, spre pădure, spre siguranţa arborilor doborâţi, punând la cale următorii zece ani.

Erau ţintuiţi locului membrii familiilor Hood şi Williams, ţintuiţi de spectacolul unui viitor ratat. Îi adusese împreună şi îi purta pe drumuri separate, dar poate că această despărţire era oricum inevitabilă. Curând, reuşiră să pornească maşina şi poliţiştii plecară, iar Jim Williams, în ambulanţă, dispăru în infern.

Dormitorul lui Wendy Hood. (Îi conduseseră pe Sandy şi pe Janey până la locuinţa familiei Steeles, ca să-l aştepte acolo pe Jim, după care porniseră către casă, în şir indian.) Un ursuleţ de pluş uzat, chel, aruncat pe cuvertura din catifea reiată, de pe pat. Pe pereţi: postere cu David Cassidy, coperta albumului *Dark Side of the Moon*, simbolul păcii. Un abţibild – *Nixon acuzat* – pe dosul uşii. O combină muzicală Magnavox, cu un exemplar hărtănit din albumul lui Neil Diamond *Hot August Night* rezemat de ea. Discul al patrulea, pe care se afla piesa „Mother Love's Travelling Salvation Show"[1].

1 Titlul corect al piesei cu care se încheie albumul lui Neil Diamond este „Brother Love's Travelling Salvation Show".

Wendy stătea întinsă de-a curmezişul patului, cu faţa ascunsă în pliurile unei perne boţite, umplută cu fulgi. Era tristă şi înspăimântată. În liniştea postelectrică a casei lor, ostilitatea pândea în toate colţurile. Şi Mike. Îşi imagina moartea venind să-l ia, moartea purtată de vânturile bogate, privilegiate ale oraşului ei, moartea sub forma unor vrăjitoare, femei celibatare cu pisici, venind să-l ia şi purtându-l pe lângă fereastra camerei în care ea, Wendy, se iubea cu fratele lui. Nu, îşi imagina că Mike era singur pe undeva, că pentru el viaţa de după moarte avea ca personaj principal singurătatea, la fel cum fusese singur şi în momentul morţii. Cablurile de curent electric, spuseseră.

Nu putea urmări nici măcar un singur gând până la o concluzie. Nu putea face distincţie între Mike şi Sandy, aşa cum stătea întinsă pe pat. Îl vedea pe Sandy cu ea în subsol, în locul lui Mike, sau brusc era încredinţată că petrecuse noaptea cu Mike şi că acum Sandy era mort. În mintea ei, sexul şi moartea se confundau. Totul era confuz. Nu ştia ce să facă pentru a se consola, dacă merita consolare. Voia să doarmă la sânul oamenilor cumsecade din New Canaan. Voia să uite, să învârtă pendulul departe de acest weekend şi de tragedia lui.

Dar avea şi alte impulsuri. Îşi scoase portjartierul murdar din partea din faţă a blugilor cu care se schimbase şi acesta ieşi precum batista dintr-un număr ieftin de prestidigitaţie, batista aia nesfârşită, în diverse culori şi stiluri – care scoate la iveală, din ultimul pliu, un porumbel cenuşiu şi bolnav. În ultima oră şi ceva, începuse să mitologizeze acest portjartier. Mirosul lui greu, marin – salată de ton cu sos de muştar şi miere –, combinându-se cu mirosul îmbătător al propriului lui corp nespălat. Obiectul acela negru, erotic, ademenitor şi violent.

Wendy trebuia să-l probeze. De fapt, nu luă această decizie, ci doar o acceptă. Râul curgea într-o direcţie, iar ea vâslise în sensul curentului. Curgere. Mai întâi inhală vaporii umani ai acelui articol de lenjerie. Îl ţinu la piept. Citise

într-una din revistele pornografice ieftine ale lui Paul – *Ouit* – că sperma ar fi un bun balsam pentru păr și o excelentă loțiune de față. Mirosul posterității irosite a lui Mike – insinuarea despre familia pe care-ar fi putut s-o aibă – o asalta cu violență. Așa era memoria – totul impregnat de dorință. Așa încât, desfătându-se cu ideile bune care o părăseau, Wendy începu să-și desfacă fermoarul de la blugi. Dacă n-ar fi fost întrerupt curentul, ar fi pus cântece lacrimogene pe Magnavox. Ar fi pus balade despre moarte de pe discuri e vechi, pline de zgârieturi.

Folosindu-se de capsele disponibile, ea își trase portjartierul până acolo unde șoldurile ei începeau să înflorească. Se uită cu groază cât de bine i se potrivea obiectul. Se întoarse împleticindu-se în pat, cu blugii și chiloții lăsați în vine; văzuse locul de unde părul ei pubian blond și pufos avea să dispară în curând, ca să facă loc părului des și aspru al femeii mature. O îngrețoșa. Ce se întâmplase cu Mike? Ce-i făcuse ea sărmanului băiat? Peste doar câțiva ani, nici măcar n-avea să mai fie un copil. Își va lega strâns sânii. Își va păstra castitatea, își va înfometa menstruațiile; se va feri de ispite. Dar, chiar în timp ce făcea aceste jurăminte, simți în ea gheara perfidă a dorinței. Wendy își undui șoldurile pe pat, în portjartierul mamei lui Mike – căci acum era sigură că așa trebuie să fie –, simțind cum suferința și nevoia se amestecă într-o adevărată harababură.

Sub imperiul momentului, cu blugii ca un laț în jurul gleznelor, tremurând, cu fundul – gâdilat de dantela portjartierului – expus frigului, scotoci în sertarul noptierei fragile și găsi aparatul Wilkinson cu lamă dublă, pe care-l șterpelise din baia părinților.

Își suflecă mânecile helâncii. O lacrimă i se ivi în colțul ochiului – de durere –, când încercă lama pe încheietura mâinii, cu delicatețe. O mică tăietură de probă. Era doar o zgârietură, la drept vorbind, nici pe departe fântâna arteziană pe care-ar fi meritat-o, sângele țâșnind într-o cămașă de penitență sau într-un articol de lenjerie intimă căptușit

cu cuie pe interior, fiecare având în vârf un preparat special, ca să atragă insectele și viermii. Wendy își încleștă maxilarele. Pe frunte îi răsăriră broboane de sudoare rece. Trase de smocurile de bucle blonde. Apoi intră în panică. Își putea imagina cum se taie până la os, retezând tendoanele, nervii și țesutul gras. Își putea imagina cum se lupta cu propriile oase lucioase, cum le smulgea și le împrăștia pe covor, iar pe urmă îl implora pe Mike s-o ierte, spunându-i că nu putea s-o facă, fiindcă trebuia să mai zăbovească prin preajmă, *Charles*. Pur și simplu, nu era în stare. Bietul Mike, strigoiul solitar. Strigoiul singuratic din New Canaan.

Cu blugii căzuți în continuare în jurul gleznelor, cu o încheietură expusă, ca într-un fel de rit religios, Wendy își târî picioarele până în hol și apoi în baie.

Apa nu curgea, din pricina inundației, dar o găleată cu apă rece se afla pe podeaua băii – pentru spălarea toaletei. Wendy își cufundă încheietura în găleată. Apa rece o ustură. Zgârietura de pe antebraț dădu apei culoarea siropului de afine, culoarea acelor transfuzii de afine și *ginger ale* pe care i le dădea mama ei atunci când era bolnavă și nu se ducea la școală. Se duse șchiopătând spre ușă, ținând în continuare briciul în mâna stângă. Se târî până la marginea scării.

Rareori foloseau livingul, exceptând situațiile în care aveau musafiri. Dar Elena și Benjamin erau cazați acum acolo, musafiri în propria casă. Fiecare ținea în mâini câte-o cană călduță de Sanka. Și își schimbaseră hainele – aveau acum mai multe straturi de îmbrăcăminte. Erau pregătiți. Glasurile lor erau plăcute și joase, ca niște glasuri de îndrăgostiți. Inundația de pe perete, deși nu dispăruse complet, se diminuase și, dat fiind că Benjamin închisese apa de la robinetul din subsol, problemele se vor rezolva diseară, când țevile vor îngheța din nou. Focul din șemineu împrăștia scântei: era pe cale să se stingă.

— Ei bine, cineva trebuie să se ducă în oraș după un instalator, spuse pe un ton liniștit Benjamin. Și să cumpere ceva

provizii, ceva de mâncare. Eu m-aș duce bucuros. Dacă vrei, poți să vii și tu. Poate că avem nevoie cu toții să ieșim și să ne găsim câte ceva de făcut. Poate că asta ar fi soluția. Dacă am putea să pornim Firebirdul... *Station wagon*-ul nu vrea... Înțeleg că ești supărată, scumpa mea. Și eu sunt. Dar ar fi mai bine să scoatem din noi toate lucrurile astea la lumină. Asta-i tot ce-ți cer. Sunt sincer în privința asta, în ceea ce mă privește.

Elena șopti, ca și cum ar fi șoptit doar pentru ea. Un murmur slab, echivoc.

— Nimeni nu știe când a murit, spuse Hood. Se poate să fi murit instantaneu sau să-și fi pierdut cunoștința și să fi murit înghețat. Nimeni nu știe cu adevărat. O să născocească o explicație științifică de doi bani. Nu poți să știi. Deci, tu făceai ce făceai. Toată lumea o să se simtă nasol. Așa se-ntâmplă în situații din astea. Dar acest gen de eroism după război... ei bine, e o prostie.

Sorbiră din căni.

Iar Elena spuse, brusc:

— O, iar conștiința ta e curată!...

Apoi:

— Și, la urma urmei, tu unde erai? Făceai ceva mai de soi?

— N-am zis nimic, spuse Ben. N-am judecat pe nimeni...

— Ah, câtă aroganță!

— Am zăcut pe podeaua băii. Baia lui Rob și Dot. Dacă asta te face fericită... iată. Am zăcut leșinat pe podeaua unei nenorocite de băi. Și nu susțin, dacă asta crezi, că a petrece un timp oarecare în patul lor cu saltea de apă – faptul că tu ai petrecut un timp acolo – este cel mai rău lucru posibil, chiar dacă asta mă face să mă simt...

Elena deveni calmă:

— Nu mă face fericită. E previzibil, aia e. E pur și simplu previzibil și nu mă face fericită. Am văzut mai multă beție în căsnicia asta! Am văzut și o mulțime de chestii îngrozitoare. Sunt mai multe *pete de vomă* în casa asta...

— Știu, știu, știu, spuse Ben. Am spus că-mi pare rău. Știu. Mi-am cerut scuze până n-am mai putut... O să...

— Părerile de rău nu servesc la nimic, Ben. Nu fac decât să vibreze aerul. Va trebui să...

— Ei bine, ce pot să-ți ofer atunci? Am făcut niște jurăminte, mai știi? Vreau să vorbim acum despre asta. Am spus niște cuvinte, și tu le-ai spus și încerc să mă țin de ele...

— În brațele alteia. Așa ai...

— Încercând să le *repun în drepturi*, asta vreau să spun. Nici tu n-ai ameliorat situația prin... Ascultă, sunt supărat din pricina bietului Mike. Nu vreau să... N-o să... Chiar dacă băieții lui Jim hoinăresc pe-afară toată noaptea, știu că-și dă toată silința în privința lor. Știu că e greu să crești copii...

— Și ce, ai noștri cum sunt? zise Elena. Uită-te la copiii noștri...

— Lasă-mă să vorbesc o clipă, scumpa mea. Lasă-mă să termin ce încerc să spun. Un lucru îngrozitor ca ăsta... și să ne amintim că eu am fost cel care-a găsit cadavrul lui Mike. L-am găsit...

Chipul lui Benjamin se schimonosi într-o grimasă.

— I-am făcut... cum se spune? Respirație gură la gură. I-am suflat aer în plămâni. Și n-a contat că întotdeauna am fost de părere că e un mic căcăcios. N-a contat. Și ce vreau să spun e că asta ar trebui să arate limpede, știi, cum ar trebui să fie o familie. Asta e ceea ce vreau să-ți spun: avem probleme cu casa, avem probleme cu copiii, eu am probleme la serviciu, dar încă putem să le rezolvăm.

— Ce? Ce probleme ai la serviciu?

— Păi, e... Știi... Lucrurile nu merg așa de bine. Știi asta.

— Nu, n-am știut. Pentru că tu nu-mi spui astfel de lucruri.

— Am... pur și simplu, nu mi-a mers bine la serviciu. Am nevoie...

Elena nu rosti nici un cuvânt.

— *Încetează să te uiți așa la mine*, spuse Ben. Nu vreau să ridic vocea. Nu vreau s-o oblig pe Wendy să treacă iar prin iad. Discuția asta trebuie să aibă loc între patru ochi, asta e tot ce-ți cer. Aș vrea să sugerez, Elena, că problemele de la serviciu – care-s mai grave decât am vrut să recunosc

chiar și față de mine însumi –, ei bine, mă aflu în situația în care-aș putea tatona un nou început.

— Haide, Ben! Ce te face să crezi că eu îmi doresc asta?

— Dare-ar dracii, *asta e!* spuse Benjamin. Tu crezi că n-ai nimic de-a face cu problemele noastre, dar ai. Hai să ne ocupăm de tine pentru o clipă. Hai să discutăm despre genul de probleme pe care le aduci tu în această cameră. Faptul că ești o persoană distantă. Ești o persoană distantă, dificilă și, pentru cineva care-a făcut mereu atâta caz de comunitate, de comunitatea nenorocitei de religii unitariene și toate absurdițățile alea, de psihiatri, psihologi și toate cele, toată comunitatea de șarlatani excesiv de bine plătiți, nu prea lași impresia că ai fi preocupată de comunitatea asta de-aici, din casă, sau de alegerea pe care-ai făcut-o în urmă cu șaptesprezece ani, sau de oamenii care, alături de tine, fac parte din acea alegere!

Elena răspunse aproape în șoaptă, fără să-l privească deloc în ochi, preferând să se uite la foc:

— N-a fost o alegere liberă și ușoară, să știi. Nu știam ce-o să iasă. Dup-aia, nu știu cum se iau aceste decizii, cum le-am *luat*. N-am nici un fel de aptitudini, n-am avut niciodată. Nu sunt o luptătoare. Într-o dimineață, m-am trezit cu un prunc la piept. Și n-am senzația că e foarte multă demnitate în așa ceva, asta vreau să spun. Așadar, ce-ar trebui să fac?

Hood se ridică să mai aţâţe focul.

— Deci, ce vrei să spui? Că totul a fost doar un fel de aranjament?

— Nu spun asta. Spun că nu analizezi și din celelalte unghiuri. Sunt și alte puncte de vedere aici.

— Ai fost doar constrânsă să accepți această căsătorie de mediul social și toate cele: Carl Rogers sau Carl Jung sau nu știu cine zice că femeile din anii cincizeci au fost constrânse să se căsătorească. Și că au nevoie de Virginia Slims sau ceva de genul ăsta. Și, în tot acest timp, eu mi-am neglijat familia. Eu sunt neglijentul! Omul negru!

Se lăsă pe vine și strecură un ziar făcut ghemotoc sub ultima bucată neconsumată de buștean Duraflame.

— Deci, tu crezi că cel mai bine ar fi să pleci, zise el.

— Întocmai, spuse Elena.

Apoi:

— Ei bine, e epoca unor astfel de gesturi, zise Benjamin.

Elena nu spuse nimic.

Benjamin privea focul.

Regretele lor erau pașnice.

— Să le spunem copiilor acum? Asta vrei să faci?

Puse jos foalele.

— Și, fiindcă veni vorba, spuse el, unde naiba e Paul?

— Ce?

— Paul, băiatul nostru, Paul! Ai sunat în oraș să vezi dac-a rămas peste noapte la prieteni?

— Am crezut c-ai sunat tu.

— Vrei să spui că... O, minunat, nemaipomenit! E nemaipomenit!

— Dar ce, e numai responsabilitatea mea să am grijă de copii? protestă Elena. E weekendul de Ziua Recunoștinței – iar tu ești aici.

— Ei bine, mă bucur că n-o să fiu nevoit s-ascult tâmpeniile astea pentru tot restul vieții, fiindcă n-aș mai putea suporta! *S-a-ntâmplat* cumva să discuți cu Wendy despre planurile lui Paul, s-o-ntrebi dacă ea știe ceva de chestia asta?

Răspunsul sosi chiar atunci. Ușile salonului – o pereche de uși culisante vechi, al căror aer de epocă îl făcuse cândva pe Benjamin Hood să se simtă bine – se deschiseră. Wendy intră, precum femeia îngropată străpungând solul, ieșind de sub pământ ca să respire. Nu mai avea nimic din acea Wendy pe care și-o amintea Elena, fetița exasperantă și dulce, care trebuia să fie mereu în centrul atenției. Fetița pe care toată lumea o iubea, chelnerii, portarii, conductorii, trecătorii, și toți aceștia simțeau nevoia să-i vorbească. Fetița aceea dispăruse cu desăvârșire și, cu toate că Elena recunoștea această apariție, o recunoștea dintr-un registru mai îndepărtat

al memoriei. Generaţiile părcau să fi colapsat în Wendy, pentru că Wendy semăna întru totul cu mama Elenei, coborând la parter, mama ei înspăimântată de implicaţiile unei noi după-amiezi lungi. Wendy, cu braţul întins în faţă. Cu blugii atârnând, cu fermoarul pe jumătate desfăcut, peste un portjartier negru de dantelă, cu capsele prinse în fermoar.

— O, fetiţa mea, spuse Benjamin. Ce naiba... O, Doamne!

Hood văzu, cu groază, portjartierul familiar.

— Nu-i nimic, draga mea, îi spuse Elena lui Wendy. Apoi, către soţul ei: Nu-i nimic, e doar o zgârietură. Nu-i aşa de grav. O să se vindece frumos. Nu e o...

Elena strânse în braţe trupul plăpând al lui Wendy şi apoi, rostind incantaţii ştiute doar de mame, îi desfăcu portjartierul, aşa cum unele adolescente se pricep să-şi desfacă sutienul pe întuneric. O încheie la pantaloni şi puse deoparte obiectul de lenjerie intimă scorţos.

— Eşti sigură? întrebă Benjamin. Şi dacă face tetanos? Nu crezi c-ar trebui...

— Wendy, spuse Elena. Cu ce ţi-ai făcut tăietura asta?

Wendy mormăi:

— Cu aparatul Wilkinson...

— Cu unul nou? Cu o lamă nouă?

Wendy încuviinţă din cap.

— Să fii mai atent cu lucrurile astea, îi zise Elena soţului ei. Încuie-le undeva. Şi de unde-ai luat... portjartierul ăla?

— De la familia Williams, răspunse Wendy.

Se lăsă apoi încet la podea, iar cei doi părinţi şezură lângă ea, pe covorul umed, mucegăit. Portjartierul zăcea într-o parte, ca un straniu, dar esenţial obiect casnic. Elena ştia totul despre ornamentaţia rococo a durerii, aşa că nu încercă s-o liniştească pe Wendy. Nu imediat. Nici o îmbrăţişare n-avea să-şi facă acum efectul. Dar Benjamin încercă trucul cu aşezarea tămăduitoare a palmelor. De unde până atunci fusese zgârcit în manifestările paterne, dintr-odată le recunoştea necesitatea. Îşi cuprinse fata cu braţele. Iar pe Elena, privelişte n-o lăsă indiferentă. Nu era indiferentă la felul cum

îmbrățișările aveau o funcție cardiologică. Așa că Wendy stătea în brațele tatălui ei, întrebând ce se-ntâmplase, ce se-ntâmplase cu Mike, unde era el acum, refuzând, deocamdată, să fie păstrătoarea amintirii lui. Refuzând, așadar, să-l lase să plece. Toate aceste pierderi erau suturate acum în interiorul ei, ca atunci când ea și Paul îl găsiseră pe tatăl lui Benjamin în subsol într-un weekend, când îi auziseră vocea cu tonalitate neobișnuit de poruncitoare strigând către ei: „Nu-mi mai pot folosi picioarele!" Weekendul când avusese loc accidentul cerebral. Sau ca atunci când tatăl Elenei murise primăvara. Toate pierderile lui Wendy se contopiseră într-una singură. Așa cum se-ntâmplase cu ale Elenei, cu ale lui Benjamin, cu ale lui Janey, cu ale lui Jim, cu ale...

— Draga mea, spuse Elena. Cumva Paul a dat vreun telefon azi-noapte?

Printre suspine întretăiate:

— A zis c-o să ia ultimul tren.

— Trenurile nu circulă, mormăi Benjamin. Nu se poate.

— Poate c-ar trebui să mergem totuși până la gară, spuse Elena. Să aruncăm o privire.

— Nu crezi c-ar trebui să rămâi aici? Cu ea? Dacă... Dacă se repară telefoanele? M-aș putea duce...

— Nu, aș prefera... dac-o să fie vreo problemă. Aș prefera...

Apoi Elena zâmbi:

— În plus, are și încălzire. Mașina.

— Crezi că poți? o întrebă Ben pe Wendy liniștit. Crezi că poți să vii, cu mine și mama, cu mașina până la gară? Aș prefera să vii cu noi, scumpa mea.

Era aproape de amiază când Benjamin se întoarse cu Firebirdul. O înfofoliră pe Wendy și o urcară în mașină, cu încheieturile înfășurate în Handi Wipes, fașa din cutia de plastic. Avea la ea un pahar cu suc Tang. Și o pătură subțire, pentru menținerea căldurii corporale. Câinele stătea ghemuit pe bancheta din spate. Rezemat de ea.

Temperatura scăzuse brusc, din nou. Soarele smintit de dimineață dispăruse. Porniră la drum pe lângă Silvermine Arts Guild și Silvermine Tavern, unde de curând se filmase o reclamă la cereale pentru micul dejun și, procedând astfel, intersectară latitudinile străvechiului New Canaan. Aici desenase John Gruelle celebra sa *Raggedy Ann*; peisagistul D. Putnam Bradley își pictase suavele pastorale; aici își făcuse Hamilton Hamilton desenele în peniță, iar Childe Hassam „franțuzise" o scenă cu verdeață luxuriantă. Dintre scriitori, Padraic Colum, poetul și folcloristul de origine irlandeză, și Robert Flaherty, exploratorul regiunilor arctice, trăiseră aici, ca și William Rose Benet și Maxwell E. Perkins. Perkins, poate, chiar în timp ce redacta *Privește, înger, către casă:* „Am avut o iarnă splendidă în New Canaan. Am patinat și-am jucat hochei în mai toate weekendurile, iar de Anul Nou, în trei zile lipsite de vânt, întregul lac de șase kilometri devenise o oglindă de gheață neagră".

Treceau cu mașina peste istorie, peste parohia Canaan. În scurt timp, membrii familiei Hood aveau să se mute. Jumătate din familie avea să se mute, iar cealaltă să rămână pe loc. Poate că, în anii următori, își vor petrece weekendurile ca membrii familiei Williams, organizând vizitele în cele mai mici detalii. Benjamin Hood își va aduce fiica sau o va găsi așteptând pe aleea locuinței mamei sale, în Wilton, Westport, East Haven sau Darien. Își va zări soția, auzind apoi foșnetul grăbit al draperiei. Benjamin Hood își va lăsa fiica să vizioneze filme interzise minorilor sau se va duce cu ea, istovit, la Red Coach Grill sau la McDonaldland. Iar Elena va lucra la o firmă de telemarketing, oferind abonamente la revista *Club,* sau într-un birou de fotocopiere a documentelor și va avea întâlniri secrete. Ca și Benjamin. Dar cei cu care se vor întâlni nu vor fi soții Williams.

La gara din New Canaan, acea mică stație de la capătul liniei, li s-a spus că trenul de 11:10 nu ajunsese deloc la Stamford. Se oprise undeva, pe lângă Greenwich.

Cei trei membri ai familiei Hood stăteau îngrămădiți la ghișeul de bilete. Trei flori pe o tulpină de spini. Puneau întrebări pe un ton răstit.

— Vestea bună, zise omul de la ghișeu, e că au reparat liniile electrice cu puțin timp în urmă. Pe linia New Haven. Acum trenurile circulă. Cred că băiatul vostru e deja în Stamford. Ia un taxi, ceva.

— Dac-o mai avea vreun ban, spuse Benjamin.

Cei doi încercară să râdă forțat.

Așa că porniră spre Stamford, cu viteză redusă. În toiul acestor probleme personale, ce mai conta puțină istorie? Ce importanță mai aveau pozele sau primii pantofiori ai copilului? Cui îi mai păsa de albumele cu poze? Istoria era alcătuită din trofee ieftine și ziare cu ortografie precară, și mai era și sfârșitul întrunirilor orășenești în 1969, și mai era și individul din New Canaan care rămăsese *sclav voluntar* ani de-a rândul, după Proclamația de Emancipare, și mai era și izgonirea căpeteniilor indiene în secolul al XVII-lea, și liniștea netulburată a regiunii înaintea primilor colonișți englezi. Supravegherea istoriei era subtilă și durabilă, iar forma ei circulară îi surprindea pe membrii familiilor Hood, Nixon și altele. Puteai să-l plătești pe Arthur Janov să te învețe să urli când nu mai suportai de atâta istorie sau puteai să înveți o rugăciune sau o mantra, sau puteai să-ți așterni viața pe hârtie și să speri să cazi la pace cu ea, s-o scrii, s-o pictezi sau s-o transpui în teatru de improvizație, dar ăsta era, probabil, cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Nu te puteai mișca.

A dracului familie! Plăpândă, deznădăjduită, șovăielnică, caraghioasă, frustrantă, funcțională și tristă, tristă. A dracului familie! Demon sau vrăjmaș. Luna viitoare: sfârșitul Celor Patru Fantastici. Cei Patru Fabuloși. Cei Patru Fetișiști. Familia însemna numai trucuri cu oglinzi. O șarlatanie. Înapoi, trecând prin generații, printre strămoși și strămoși ai strămoșilor ai strămoșilor, era o mantie pe care nu credea c-o poate duce. Numai vorbe goale. Paul Hood, flacăra, torța arsă. Arsă la ambele capete. Ar fi vrut să-i poată uita, ar fi vrut să poată lăsa în urmă acea călătorie, ar fi vrut să mai poarte încă bavetă când mânca, să facă machete de mașini, cu patru viteze și transmisie manuală, ar fi vrut să se afle din nou în brațele unei fete. Îi era dor de Libbets. Pe peronul din Stamford. Ar fi vrut s-o ia la goană, să fugă de tați, de strămoși, de relații trupești adulterine, de femei fatale și toate chestiile astea. Voia să fugă de prieteni.

Noaptea fusese foarte, foarte lungă. Ore întregi de mâzgălit pe o bucată de ziar găsită sub banchetă, ore de răbdat frigul pe întuneric, tare lungă noaptea aia, atât de lungă, încât începuse să creadă minciunile tâmpite pe care le spusese. Începuse să creadă povestioarele tembele despre familia lui. Să creadă în alinările familiale. A mâzgălit desene și a scris fraze care se dezintegrau. Prostii cu rimă albă și citate din *Thick as a Brick*[1]. Practic, halucinând. Chiar credea că familia lui îl va aștepta la sosire. Că-l vor aștepta acolo – în vreme

1 Album al formației Jethro Tull, lansat în 1972.

ce violatorul din tren își va lua iute tălpășița spre culcușul lui cu așternut din piele de leopard și saltea cu apă – și vor fi teribil de îngrijorați și-l vor îmbrățișa și-i vor născoci noi porecle și-l vor conduce direct la cel mai mare castron cu cocteil de creveți.

Nu, nu așa stăteau lucrurile. Valori de familie. Frații Carpenter erau valori de familie. Și Nixon desemnându-l pe Elvis agent onorific al luptei contra drogurilor. Familia ținuse ușile deschise alcoolismului, incestului, violenței și ignoranței; ea asigurase transmiterea idioțeniilor rasiste și a bigotismului de la o generație la alta. Părinții lui erau artizani ai ADN-ului, specialiști în inginerie genetică, care îi implantaseră aceleași boli neîndurătoare de care suferiseră și ei. El era un foc de pistol așteptând să se declanșeze. Era vraiște-n mintea lui, n-avea nici un prieten, iar șansele lui erau jumate-jumate.

Așa că trenul se puse din nou în mișcare, pe când se crăpa de ziuă, deplasându-se greoi, cu viteza mersului pe jos. Învolburându-i lui Paul imaginile mișcătoare, poveștile pe care le născocea, povești în care el nu făcuse toate stupizeniile pe care le făcuse în ultimele douăzeci și patru de ore. Trenul fusese redus la un tren mai de demult, cu locomotivă cu aburi, care-i ducea prin țara vitelor. Au ajuns la Stamford la prima oră a dimineții și toți acești oameni, toți ceilalți ratați, îl întrebau pe Paul dacă avea nevoie de o cursă cu mașina, dacă-l aștepta cineva la tren. Toți oamenii ăștia care-i vorbeau. Toată amabilitatea lor. Dar el le-a spus nu, nu, nu, nu vă faceți griji, și de-atunci își tot fâțâia fundul prin gară. S-a abținut să dea răspunsuri copilărești, și-a lipit un zâmbet pe gură – da, părinții mei vin să mă ia. L-a întrebat pe un șofer de taxi dacă banii ăștia, ultimele bancnote mototolite, erau de-ajuns ca să-l ducă până în New Canaan. Da, banii ajungeau, dar drumurile erau impracticabile. Trebuia să aștepte până erau degajate.

În orice caz, Paul știa cum e cu așteptările astea lungi. Maică-sa întârzia mereu. Nu era surprins să fie adus în starea

asta. În curând avea s-o ia la pas, atâta doar că n-o să se ducă acasă, o să se întoarcă la şcoală. O să meargă pe jos până o să poată face autostopul, după care n-o să se oprească până hăt, în nord. N-o să se oprească până când n-o să ajungă într-un ţinut atât de nordic, încât n-o să mai fie copaci cu frunze căzătoare, iar granitul o să iasă la suprafaţă de sub fiecare peluză. Ţara gheţarilor.

Plecă din vechea sală de aşteptare, cu adunătura ei de inşi lipsiţi de noroc, şi se înapoie pe peron, pe care-l parcurse în sus şi-n jos, lovind cu piciorul din mers câte-un automat de ziare, sperând să facă rost de ceva mărunţiş. Plăti zece cenţi ca să intre la toaletă şi se spălă pe faţă. Înapoi în sala de aşteptare. Apoi, iar afară, pe peron.

Ştia că nu poate s-o sfârşească rău, totuşi, pentru că ştia cum se terminau revistele de benzi desenate. Nu se terminau niciodată. Revistele de benzi desenate nu aveau sfârşit. Întotdeauna apăreau personaje noi. Întotdeauna apărea o nouă cută în ceea ce părea imuabil şi permanent. De fiecare dată când Creatura îi părăsea pe Cei Patru Fantastici, se întorcea. Suferinţa şi furia lui dispăreau şi pălăvrăgea vesel cu Stretcho, cu Sue şi cu Johnny. Se întorcea. Nimeni nu murea vreodată, cel puţin nu pentru totdeauna, şi nimeni nu dispărea vreodată, nici un conflict nu era devastator, nici o încheiere nu era definitivă. Momentele bune, când lumina de-afară era cum nu se poate mai potrivită şi toată lumea era de acord cu toată lumea, aceste momente reveneau iar şi iar. Franklin avea să fie resuscitat. Sue avea să-l ia pe Reed înapoi. Iar Dr. Doom, a cărui cenuşă fusese împrăştiată în subspaţiu, avea să-i ameninţe din nou, împrumutând înfăţişarea administratorului, a contabilului sau ceva de genul ăsta.

Aşadar, după ce-a petrecut o oră dezlipind însemnele de pe maşinile scumpe parcate în faţa gării, Paul Hood n-a fost surprins să vadă Firebirdul roşu al familiei lui intrând în parcare. Fordul Firebird. Se înroşi la faţă. Inima i se opri în piept într-un fel pe care nu putea să-l ignore. Avea o inimă. Când maică-sa se dădu jos din maşină, îşi aminti de

întâmplarea – de când era mic – când părinții plecaseră pentru o săptămână și-i lăsaseră pe el și pe Wendy cu o hoașcă, a cărei singură scuză pentru felul cum gătea era că soțul ei, odihnească-se în pace, fusese total lipsit de simțul mirosului. Paul își văzu mama și-și aminti de momentul când, în sfârșit, părinții se întorseseră acasă, când Daisy Chain nu se oprise din lătrat o jumătate de oră, cățărându-se pe toate mobilele. Timp de două ore, toată lumea a râs.

Tatăl lui coborî din mașină, iar Wendy împinse în față scaunele ergonomice rabatabile, urmată de câinele bălos, și iată-i pe toți stând acolo, având lipite pe fețe acele ciudate jumătăți de zâmbet. Familia lui. Mama lui era mama lui, iar tatăl lui era tatăl lui și trebuia să se împace cu asta, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu ei. Așa cum orașul Darien nu se putea descotorosi de Long Island Sound, așa cum cambodgienii nu puteau scăpa de Mekong, așa cum Concordul nu se putea dezlipi de Merrimack. Era mai bine decât să-ți petreci restul vieții în tren. Acasă era locul în care trebuia să te ducă. Menirea limbajului era să elogieze căminul, să elogieze căminul, pe Dumnezeu și râurile. Dumnezeu, limbajul, râurile și căminul erau elastice. Totul se întindea în jurul suprafeței familiei.

Dar zâmbetele lor nu erau adevărate. Familia lui nu zâmbea. Zâmbetele lor erau ca niște bijuterii ieftine. Cei trei se uitau în jos, râcâind cu picioarele zăpada și gheața din parcare. Nu era totul așa de senin precum părea. Nu era un episod romantic. Dar se dovedi suficient cât să-l facă să scape însemnele metalice. Pur și simplu, lăsă figurinele alea complicate de crom să cadă pe asfaltul crăpat. Își aruncă brațele în jurul tatălui său cel durduliu. Apoi o strânse în brațe pe mama sa cea glacială. O pupă pe Wendy. Pupă câinele.

— Ei, ne bucurăm că ești bine, spuse tatăl lui. De cât timp stai aici?

Paul se mulțumi să ridice brațele.

— Avem multe să-ți spunem.

Toată lumea încercă să râdă.

— Şi nu toate-s bune.

Se făcu din nou linişte. Se urcară în maşină, îşi prinseră centurile de siguranţă şi dădură aeroterma la maximum, de parc-ar fi fost înfrigurati de-o viaţă. Daisy Chain se căţără pe spatele lui Wendy, ca să ajungă cu limba lui umedă de câine la faţa lui Paul.

Apoi tatăl lui Paul îşi lăsă capul pe volan şi rămase aşa un timp. Scena se prelungi la infinit. Şi deodată începu să se înece sau ceva asemănător. Paul nu mai auzise nicicând aşa ceva. Se gândi c-o fi vreo glumă. Sau o urgenţă medicală. Nu ştia ce să facă. Mama lui îşi ţinea mâna înmănuşată în aer, peste spinarea tatălui său, de parc-ar fi avut de gând s-o aşeze acolo. N-o făcu. Tatăl lui se întoarse ca să se uite la el, să se uite la Wendy, zâmbind, fără să spună nimic, cu obrajii lucind de nu ştiu ce broboane de sudoare.

— Trebuie să vă spun ceva, copii, zise el.

Şi chiar atunci apăru un semn pe cer. Un adevărat semn pe cer. Conversaţia încetă şi apăru acel semn pe cer, care înnodă laolaltă toate cele întâmplate în ultimele douăzeci şi patru de ore. Deasupra parcării. O cifră patru cuprinsă de flăcări. Şi nu se vedea doar deasupra parcării. O văzură deasupra întregului ţinut, peste Biserica Unitariană din Stamford, peste liceul din New Canaan, peste gara din Port Chester şi de-a lungul liniei New Haven, peste vehiculele de intervenţie din Greenwich şi Norwalk, peste micul birou în care Wesley Myers încerca să scrie predica pentru a doua zi, prima duminică din postul Crăciunului. Se vedea din clădirile de servicii publice, din vilele somptuoase şi din apartamentele dărăpănate. Cerurile au declarat: cifra patru în flăcări.

Au văzut-o din Firebird. Au văzut-o şi a rămas cu ei până la sfârşitul toamnei, acea apoteoză.

Sau cel puţin aşa-mi amintesc, oricum. Eu. Paul. Limbutul. Asta-mi amintesc. Iar povestea asta se sfârşeşte exact în acel moment. Trebuie să-l las pe Benjamin acolo, cu acea veste, cu o dorinţă de reconciliere pe care o va îngropa în

sine; trebuie s-o părăsesc pe Elena, mama mea, pe care n-am înţeles-o niciodată cu adevărat; trebuie s-o părăsesc pe Wendy, nesigură, cu braţul petrecut în jurul câinelui, şi trebuie să mă părăsesc pe mine – Paul – în pragul maturizării, la finele acelui *annus mirabilis* în care revistele de benzi desenate se confundau cu adevărul, la începutul confesiunilor mele. Trebuie să-i părăsesc pe el şi pe familia lui acolo, pentru că, după tot acest timp, după douăzeci de ani, e timpul să plec.

Sfârşit.

Mulțumiri

Țin să menționez aici persoanele și instituțiile fără de care nu aș fi reușit să scriu această carte: Fishers Island Cobuy, Yaddo, MacDowell, Michael Pietsch, Melanie Jackson, Contele de Cenci, D.A., Helen Schulman, Dan Barden, John Crutcher, N.B.W., Shrug, Jack Moody, Angela Carter și mai ales Jules.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
:ont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
BCR Unirea, București.

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU
DTP
LUMINIȚA SIMIONESCU
CARMEN PETRESCU
Corector
MARILENA BĂLĂȘEL
Apărut 2008
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

Arthur Golden, *Memoriile unei gheișe*
Sarah Hall, *Michelangelo Electric*
Kurt Vonnegut, *Pianul mecanic*
Stefan Heym, *Relatare despre regele David*
John Fante, *Întreabă praful*
Nick Hornby, *Turnul sinucigașilor*
L.P. Hartley, *Mesagerul*
Salman Rushdie, *Furie*
Raymond Queneau, *Florile albastre*
Marguerite Duras, *Stăvilar la Pacific*
Laura Restrepo, *Delir*
Anaïs Nin, *Incest*
Nikos Kazantzakis, *Zorba Grecul*
Almudena Grandes, *Castele de carton*
Mitch Albom, *Marți cu Morrie*
D.M. Thomas, *Hotelul alb*
Guillermo Martínez, *Crimele din Oxford*
Christopher Isherwood, *Adio, Berlin*
Kurt Vonnegut, *Bufoniada*
Anthony Burgess, *Portocala mecanică*
Irvin D. Yalom, *Plânsul lui Nietzsche*
Anaïs Nin, *Foc*
Andrew Sean Greer, *Confesiunile lui Max Tivoli*
Leo Perutz, *Călărețul suedez*
Jeanette Winterson, *Pasiunea*
Naghib Mahfuz, *Akhenaton, cel ce sălășluiește în adevăr*
Jim Crace, *În clipa morții*
António Lobo Antunes, *Bună seara lucrurilor de pe-aici*

Eric-Emmanuel Schmitt, *Milarepa*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Domnul Ibrahim și florile din Coran*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Oscar și Tanti Roz*
William Golding, *Împăratul mușchilor*
Pascal Quignard, *Vila Amalia*
Almudena Grandes, *Vârstele lui Lulú*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Jesús Díaz, *Spune-mi ceva despre Cuba*
Paul Auster, *Palatul lunii*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Carlos Fuentes, *O companie neliniștitoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Taichi Yamada, *Străini*
Leonid Țîpkin, *O vară la Baden-Baden*
Yasunari Kawabata, *Maestrul de go*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Dave Eggers, *Să te ții alergătură!*
Jonathan Safran Foer, *Extrem de tare și incredibil de aproape*
Richard Zimler, *Ultimul cabalist din Lisabona*
Sarah Dunant, *În compania curtezanei*
Jan Koneffke, *O iubire la Tibru*
Péter Esterházy, *Un strop de pornografie maghiară*
John Fante, *Drumul spre Los Angeles*
John Updike, *Teroristul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus. Povestiri erotice*
Julio Cortázar, *Armele secrete*
James Meek, *Un gest de iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
John Berendt, *Miezul nopții în grădina binelui și a răului*
Hanif Kureishi, *Buddha din suburbie*

Daniel Kehlmann, *Măsurarea lumii*
Anne Tyler, *Căsătorie de amatori*
Joey Goebel, *Torturați-l pe artist*
Ann Patchett, *Belcanto*
John Updike, *Vrăjitoarele din Eastwick*
James Frey, *O mie de fărâme*
Arnon Grunberg, *Istoria calviției mele*
Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
Sarah Dunant, *Nașterea lui Venus*
Gonzalo Torrente Ballester, *Cronica regelui aiurit*
Friedrich Dürrenmatt, *Justiție*
Kurt Vonnegut, *Sirenele de pe Titan*
Douglas Carlton Abrams, *Jurnalul pierdut al lui Don Juan*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Viața mea cu Mozart*
Will Self, *Cum trăiesc morții*
Kelly Jones, *Al șaptelea licorn*
Peter Carey, *Furtul. O poveste de iubire*
Hubert Selby Jr., *Recviem pentru un vis*
Fumiko Enchi, *Măștile*
Jonathan Safran Foer, *Totul e iluminat*
Ismail Kadare, *Umbra*
Anaïs Nin, *Henry și June*
Rachel Cusk, *Arlington Park*
Jesús Díaz, *Cele patru fugi ale lui Manuel*
John Fante, *O să vină și primăvara, Bandini*
Douglas Coupland, *Toate familiile sunt psihotice*
Mitch Albom, *Încă o zi*
Diane Setterfield, *A treisprezecea poveste*
Nikos Kazantzakis, *Hristos răstignit din nou*
Milorad Pavić, *Mantia de stele*
Sarah Dunant, *Transgresiuni*

Joey Goebel, *Anomalii*
Andreï Makine, *Fiica unui Erou al Uniunii Sovietice*
Ellis Avery, *Foc în pavilionul de ceai*
Yasunari Kawabata, *Dansatoarea din Izu*
Ludmila Ulițkaia, *Al dumneavoastră sincer, Șurik*
Didier van Cauwelaert, *Evanghelia după Jimmy*
Gregor von Rezzori, *Memoriile unui antisemit*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Copilul lui Noe*
James Frey, *Prietenul meu Leonard*
Alessandro Perissinotto, *Celei care mă judecă*
Douglas Coupland, *Generația X*
Pablo De Santis, *Caligraful lui Voltaire*
John Updike, *Fugi, Rabbit*
David Mitchell, *Atlasul norilor*
J.M. Coetzee, *Maestrul din Petersburg*
Sawako Ariyoshi, *Soția doctorului*
Laura Restrepo, *Dulce companie*
Leo Perutz, *Iuda lui Leonardo*
Taichi Yamada, *În căutarea unei voci din depărtare*
Carol Shields, *Jurnal în piatră*
Martin Suter, *Diavolul din Milano*
Kurt Vonnegut, *Bun venit printre maimuțe*
Amos Oz, *Poveste despre dragoste și întuneric*
Michael Chabon, *Băieți teribili*
Rick Moody, *Furtuna de gheață*

În pregătire

Gonçalo M. Tavares, *Ierusalim*

În seria de autor **Isabel Allende** au apărut

Zorro
Fiica norocului
Casa spiritelor
Portret în sepia
Eva Luna
Povestirile Evei Luna
Țara mea inventată
Paula
Despre dragoste și umbră

Hiram Frederick Moody s-a născut în 1961 la New York. Studiaza literatura engleză la Brown University, cu Robert Coover și Angela Carter, apoi obține un masterat în *creative writing* la Columbia University. Imediat după absolvire, se internează la dezintoxicare din cauza problemelor cu alcoolul și drogurile, pe care le are de la cincisprezece ani. Se angajează apoi redactor la prestigioasa editură Farrar, Straus and Giroux. Debutează în 1992 cu romanul *Garden State*, câștigător al Pushcart Editor's Choice Award, căruia îi urmează ***Furtuna de gheață*** (*The Ice Storm*, 1994), *Purple America* (1996), *The Diviners* (2005). Rick Moody a mai publicat trei volume de povestiri: *The Ring of Brightest Angels Around Heaven* (1995), *Demonology* (2001), *Right Livelihoods* (2001) și o carte de memorii, *The Black Veil: A Memoir with Digressions* (2002). Scriitorul, care a predat *creative writing* la State University of New York și la Bennington College, a mai primit Aga Khan Prize și Addison Metcalf Award. În 2000 i s-a acordat Guggenheim Fellowship. Proza scurtă și eseurile sale au apărut în *The New Yorker*, *Esquire*, *Paris Review*, *Harper's* și *Grand Street*. Rick Moody este de asemenea muzician, membru al trupei folk Wingday, și textier al trupei One Ring Zero.

Bestseller tradus în unsprezece țări și ecranizat în 1997 în regia câștigătorului Premiului Oscar Ang Lee, cu Sigourney Weaver, Tobey Maguire, Christina Ricci și Elijah Wood în rolurile principale.

Sunt anii revoluției sexuale în America suburbiilor plictisite și prospere, cu haloul scandalului Watergate și al traumei de după Vietnam. Familiile tradiționale sunt pulverizate ca iarba tunsă conștiincios de pe peluzele caselor mic-burgheze. În același weekend de Ziua Recunoștinței 1973, patru adolescenți descoperă sexul, alcoolul, drogurile și moartea, în vreme ce părinții lor experimentează deliciile triste ale „petrecerii-cu-chei" – varianta locală a schimbului de parteneri „în cadru organizat".

„Una dintre cele mai inspirate cărți scrise vreodată despre viața de familie."

Guardian

„Romanul ***Furtuna de gheață*** are câte un etaj de lectură pentru fiecare cititor. Rick Moody este, în chip evident, un tânăr scriitor de mare anvergură."

Hungry Mind Review

„Un tribut amar, drăgăstos și blasfemator adus familiei americane. O carte excelentă, cu tușe psihologice de mare finețe și profundă înțelegere a ratării umane."

Chicago Tribune

„Un roman plin de umor negru, superb scris, remarcabil de matur."

Sunday Times

Foto copertă © Anna Moller
photoland
the authorized representative

ISBN 978-973-689-253-0